

50வது ஆண்டை நோக்கு.....

மலர்ணாக

அடிக்காடு : எடப்பள்ளி ஜில்

எல்லாமிடமுமே நடபாகப் பழுமும்

‘நம்மு’ மானா மக்கின்!

திருடை சேவை

15 வருடத் திருமதைசேவை நிறைவிடதை முன்னிடு
வேல் அமுநன் பாரிய சேவைக் கட்டணக் குறைப்பு!

விபரங்:

விவரங்களுக்குத் தனியித் திருவூர், 'சுயதெரிவுறை முன்னாடி', முத்த, புது முத்த, சர்வதேச, சகவருக்குலான திருமத ஆவோசகர் / அம்ருப்புத்தூர் குரும்பசீட்டூர், மாரியழு வேல் அறத்துவம் தீவ்கள், புது, வெள்ளி மாவாறிலோ, சனி, குரும்பு நன்பகவிழையோ தயங்காது தொடர்பு கொள்ளலாம்!

முதலமீபரி:
2360488 / 2360694 / 4873929

நேர்மீபி:
முன்னோடிபாக ஒழுங்காறாலை

முகவரி:
8-3-3 பிரஸ்ரீ மாடுமதை (வெள்ளவந்தை காவல் நிறைவெத்திற்கு எதிராக, நிலப் பக்கம், 33ஆம் ஒழுங்கை வழி) 55ம் ஒழுங்கை, வெள்ளவந்தை, பிகாமும்பி-06

தூரித் - கலை மணமக்கள் தெரிவுக்குச் சாலச் சிறந்த முறை சுயதெரிவுறையே
ரம்பிய-மீகோன்ஸத மணவாழ்வுக்குக் குரும்பசீட்டூர் மாரியழு வேல் அமுநனோ

மல்லிகை

அடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
தூரியினைய கலைகளில் உள்ளது
சடுபட்டனறும் நடப்பள் பிரர்
ான நிலை கண்டு துள்ளுவர்!

உலகப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே,
இலங்கை தாபாராமன்றத்தில் மாத்திரம் நாள் ஓர்
இலக்கியச் சஞ்சிகை நீத்து பாராடப் பெறு
பெறுமல் மிக சம்பவம் இடம் பெற்றுள்ளது.
தூரிய பாராடப்படவும் மல்லிகை.
இத்தன நாடாராமன்றப் பறி வெட்டான
ஏற்றுள்ளப் (04.7.2001) பறிய செய்துடன் எதிர்
காலச் சந்தியினருக்காக தூரியம்பட்டியூ
மின்னால் அத்துடன் உலக வரலாற்றில் முன்னும்
முதலில் நாடாராமன் நிறுத்த வெளிவந்த இலக்கியச் சஞ்சிகையும் மல்லிகையே நாள்!

50 - ஆவது ஆண்டை
நேராக்கி...
செப்ரேம்பர்
நடெ
*'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine*

மல்லிகை தூரிப்பளிப்பு உணர்வுடன் வெளிவரும் தொடர்பு சிற்பேருடு மாத்திரமால் குதிரை ஆர்யாக்கியமன இலக்கிய இயக்கமுமாகும்.
மல்லிகையில் வெளியாகும் மழுத்துக்களுக்கு எழுதியவர்களே பொறுப்பாளர்கள்!

201/4, Sri Kathiresan St,
Colombo - 13.
Tel : 2320721
mallikaiJeeva@yahoo.com

ஒன்றைத் தளிவாகப் புரிந்து
கொள்ளுங்கள்

மல்லிகை தனி மனித அரச்பள்ளிப்
பான உழைப்பின் மின்னணியில் மாதா
மாதம் மலர்ந்து வரும் மாத இதழ் என்பது
எதார்த்த உண்மையாகும். அதுவொரு
வியாபாரச் சஞ்சிகையல்ல! அதன் நோக்கமும் அதுவேயல்ல! - இது எதார்த்தம்!

மாத இதழ்களைச் சந்தாதாரர்களுக்குச்
சேர்ப்பிப்பதற்காக அஞ்சல் தலைகளைக்
சூட ஒட்டி, தபாற் கந்தோரில் சேர்ப்பிப்பது
சூட, மல்லிகை தூரியியரின் மாதாந்தப்
பணிகளில் ஒன்று என்பதையும் நீங்கள்
கவனத்தில் கொள்வது, உங்களது இலக்கியக்
கடமைகளில் ஓன்று என்பதையும்
நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

சந்தாதாரர்களின் நாமங்களையும்
சந்தாக் காலங்களையும் நாம் கணினி
மயப்படுத்தியுள்ளோம். எனவே தவறுக்கு,
நாமறிய நடக்கக் கூடிய வாய்ப்பேதும்
இல்லை.

எப்போவோ ஒரு காலகட்டத்தில் ஒரு
தொகைப் பணத்தைத் தந்து, தமது பெயரைச்
சந்தாதாரர்களின் பெயர்ப் பட்டியலில்
பதிவு செய்துள்ள பலர், அதை ஒர் அழுயன்
சந்தா என நினைத்துவிட்டார்களோ என
நாம் நினைக்க வேண்டியுள்ளது.

தனிமனித நிர்வாகச் சிக்கவிளால்,
சந்தாதாரர்களுடன் தொடர்பு கொள்ளக்
கூடிய வசதியின்மை நம்மிடையே நிலவி
வருவது எதார்த்தமானதுதான்.

அதே சமயம் எமது இயலாமையையும் மல்லிகையை மனசார நேசிப்பவர்கள் புரிந்து கொண்டு எம்முடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும்.

தொடர்ந்து அலட்சியம் செய்து வருபவர்களின் முகவரிகள் கண்டிப்பாக கணினியில் இருந்து நீக்கப்படும்.

புதுப் புதுப் பிரதேசங்களில் இன்று மல்லிகையின் மணம் பறவிக் கொண்டிருக்கி வருது. அத்துடன் பல்வேறு நாடுகளில் இருந்தெல்லாம் மல்லிகையுடன் பலம் தொடர்பு கொண்டு வருகின்றனர்.

மல்லிகையின் இந்த வளர்ச்சி, எமக்கு மனநிறைவைத் தருகின்றது. அதே சமயம் உடன் மனப் பயம் ஒன்றையும் ஏற்படுத்தி விடுகின்றது.

தனிமனித அயரா உழைப்பிலும் கண்காணிப்பிலும் வெளிவிந்து கொண்டிருக்கும் இவ்விதம், காலப் போக்கில் பரவலான வெகுசனச் சஞ்சிகையாக உருமாறி விடுமோ? எனவும் எனது மனதில் இன்று ஜயப்பாடு தோன்றியுள்ளது.

என் மகன் திலீபனின் இன்றைய அச்சக நவீன சாதனத் தொடர் வளர்ச்சிகள், முன் கேள்றுக்கள் இந்த ஜயத்தை எனது அடிமனதில் ஏற்படுத்தாமலும் இல்லை. காலம் தான் அதற்கான பதிலைக் கொல்லக்கூடும்!

என் வரைக்கும் மல்லிகை என்பது சிற்றிலக்கிய ஏடுகளில் ஒன்றுதான். அதனது ஆத்ம வெளிப்பாடே தனிமனித அர்ப்பணி படி உழைப்பில்தான் இன்று வரையும் தங்கியுள்ளது. அதன் அடிவேரே ஆத்ம நெருக்கம் கொண்ட இலக்கிய நண்பாக்களின் நெருக்கம்தான், ஒத்துழைப்பின் பின்னணித் தான்.

எனவே எதிர்காலத்தைக் காலத்தின்

கைகளில் பார்ப்படுத்தி விடுவதே புத்திசாலித்தனமாகும். நடைமுறைச் சாத்தியமாகும்.

அரசாங்கமொன்றை எத்தனை சீரமங்களுக்கு மத்தியிலும் கொண்டு நடத்தலாம். அரசாட்சி செய்யலாம்.

ஆனால், சிற்றேடொன்றைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டு வருவதுதான் மிகப் பெரிய சீரமாகும். அதிலும், ஆரோக்கியமான இலக்கியக் கொள்கை நெரிப்பாடும் இலட்சிய நோக்கமும் கொண்ட சிறு சஞ்சிகை ஒன்றைத் தொடர்ந்து நடத்திப் பார்த்தால் தான் தெரியும் அதனது பாரிய சீரமங்கள்.

புதுப் புதுப் பிரச்சினைகள் தினசரி முளைத்தெழும். அடி ஆதாரமான இலக்கிய நண்பாக்களே கன்னை பிரிவார்கள். புதியவர்களும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்களும் வந்து குழுமுவது தவிர்க்க இயலாது.

பல பிரச்சினைகள் கிளை விடும் இவை, யனைத்தையும் சீரணித்துக் கொண்டுதான் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளைக் கொண்டு நடத்த வேண்டும்.

இவை அனைத்தையும் விட, சிற்றிலக்கிய ஏடுகளை ஒழுங்கு குலையாமல் வெளியிட்டு வரும் ஆசிரியரின் தனித்துவமும் ஆளுமையும் தான் இங்கு மிக முக்கியம். இல்லாத போனால், குழு இருப்பவர்களே தவறான வழிகளில் சுழித்து விளையாட்டுக் காட்டி விடுவர். மிக மிகக் கவனமாக இயங்க வேண்டும். பல்வேறு இலக்கிய அநுபவங்களைத் தமது அநுபவமாகக் கொண்டவர்களை மல்லிகை கரங்கூப்பி வரவேற்கின்றது.

இந்த மண்ணில் வெளிவரும் தமிழ் நூல்களுக்கே முன்னுரிமை தரப்பட வேண்டும்!

இன்று இந்த நாட்டின் பல்வேறு பிரதேசங்களிலிருந்தெல்லாம் தமிழ் நூல்கள் வெளிவந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. பல்வேறு துறையைச் சார்ந்த நூல்கள்.

மலையகம், வட பிரதேசம், கிழக்கு மாகாணம், கொழும்பு என்ற வகையில் வாராவாரம் பல்துறைப்பட்ட நூல்கள் வெளிவந்த வண்ணை இருக்கின்றன. இப்படி வெளிவரும் புத்தகங்களின் வெளியிட்டு விழாக்களும் வெகு கோலாகலமாக நடந்தேறி வருவதைத் தினசரிப் பத்திரிகைகளின் மூலம் நாம் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருக்கின்றது.

அதே சமயம், யதார்த்தமான உண்மையொன்றையும் நாம் கவனத்தில் எடுக்காமல் இல்லை.

இத்தனை தமிழ் நூல்களும் இந்த மண்ணில் இருந்துதான் வெளிவருகின்றன. ஆனால், இத்தனைக்கும் பெரும் பண முதலீடு செய்து உழைத்து வெளியிடப்படும் நமது நூல்களுக்கு இந்த நாட்டில் விற்பனையுச் சந்தையில் விலை போக முடியாமல் தேங்கிப் போய்க் கிடக்கின்றன.

அத்துடன் அச்சகங்கள் இயங்குகின்றன. அங்கு உழைப்பவர்கள் ஊதியம் பெறுகின்றனர். இதுவும் கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கது.

தனிமனிதாக நின்று உழைத்து, பண முதலீடு செய்து தத்தமது நூல்களை வெளியிட்டு வைக்கும் நமது எழுத்தாளன், கடைசியில் கடனை அடைக்க முடியாமல் தேங்கி மலைத்துப் போய் நிற்பதுதான் எதார்த்த உண்மையாகும்.

இந்த மண்ணில் இலக்கிய வளர்ச்சிக்காக ஒதுக்கப்படும் அரசாங்கப் பெரும் பணம், தமிழ் நாட்டு நான்காம் தரக் கழிவுக் குப்பைப் புத்தகங்களுக்குத் தாரை வார்க்கப்பட்டு வருவதுதான் கண் கண்ட உண்மையாகும்.

தத்தமது நூல்களைத் தமது சொந்தப் பணத்தில் வெளியிட்டு விட்டுச் சும்மா குந்திக் கொண்டிருக்காமல், நூல்களை வெளியிட்டு வைத்த தனி நபர் எழுத்தாளர்களும், புத்தக நிறுவனங்களும் ஓங்கிக் குரல் கொடுக்க வேண்டியது காலத்தின் கட்டாய தேவையாகும்.

அரசுமட்டக் கலாசார நிறுவனங்கள், பொது நூலகங்கள், கல்லூரி மன்றங்கள் வருடாந்தம் தமிழ் நூல்களைக் கொள்ளவை செய்யும் வேளைகளில் நமது நாட்டில் வெளிவந்தவந்து கொண்டிருக்கும் நூல்களுக்குத் தான் முன்னுரிமை கொடுத்துக் கொள்முதல் செய்ய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையை புத்தகம் வெளியிட்டு மனம் சோர்வுற்றிருக்கும் எழுத்தாளர் சார்பாகக் கலாசார தினைக்களத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகின்றோம்.

இலங்கை, துறை இலக்கிய இணைப்புப் பல்லு மனை மத்திய

—எஸ்.முத்துமீரான்

ஸ்ரூப்து இலக்கிய வானில் இன்று ஒளிவிடபே பிரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் ஆழமும், ஆளுமையும் உள்ள ஒரு சில முஸ்லிம் படைப்பாளிகளில் நண்பர் முத்துமுகம்மது மக்கீன் அவர்களும் ஒருவர் என்று பெருமையாகக் கூறலாம். இலக்கிய உலகில் எல்லோராலும் ‘மானா மக்கீன்’ என்று அழைக்கப்படும் இவர், இலக்கியத்தில் பன்முக வெளிப்பாடுள்ள, தனித்துவம் மிகக்கப் படைப்பாளி.

ஜனாப் மானா அவர்கள் தனது 14ஆவது வயதிலிருந்து தினகரன், வீரகேசரி ஆகிய பத்திரிகைகள் நடாத்திய பாலர் கழகங்களிலும், சுதந்திரன் பத்திரிகையில் மாணவர் மன்றம், வாணோலி சிறுவர் மலரிலும் ஆக்கங்களை எழுதித் தன்னை எழுத்துத் துறையில் படும் போட்டு, இன்று இலங்கையிலும், தென்னிந்திய தமிழ்நாட்டு முன்னணிப் பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும் தொடர்ந்து பல்வேறுபட்ட விடயங்களையும், கதைகளையும் சனைக்காது எழுதிப் புகழின் உச்சியில் சஞ்சித்துக் கொண்டிருக்கும் படைப்பாளி.

நாட்டு விடயமானாலும் அதைத் தனித்துவமாகவும், புதுமையாகவும், புரட்சியாகவும் செய்ய வேண்டுமென்ற ஆவலுடன், எவருக்கும் தலை குனியாது செய்து முடிக்கும் திறமையும் பக்குவமும் உள்ள மானா மக்கீன், மனித நேயமும் நண்பர்களை உள்ளத் தூய்மையோடு மதித்தொழுகும் பண்பும் நிறையப் பெற்ற, ஊடகவியலாளர்.

1962ஆம் ஆண்டு இவர் கொழும்பு தெமட்டக்கொட வை. எ.ம.எ.ஏ. பேரவையின் செயலாளராக இருந்து, அகில இலங்கை ரீதியாகப் பேரவை நடாத்திய சிறுகதை, வாணோலி நாடகப் போட்டிகள் மூலம், இன்று இலங்கையில் புகழ் பெற்று விளங்கும் முஸ்லிம் படைப்பாளிகளான கவிஞர் எ.ஏ.நூஃமான், எஸ். முத்துமீரான் போன்றவர்களை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டிய பெருமைக்குரியவர், சூத்திரதாரியும் கூட.

முன்னாள் அமைச்சரும் அந்நாள் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமாகிய கௌரவ ஏ.எ.சு.எம். அஸ்வர், நாடக நடிகரும், ஊடகவியலாளருமான சாத்தாங்குளம் ஜப்பார், நாடக நடிகரும், நாடக ஆகிரியருமான சபா.மஹ்மூர் ஆகியோர்களுடன் இவர் ஒரே வகுப்பில் கொழும்பு ஸாஹிறாக கல்லூரியில் ஒன்றாகப் படித்த காலத்தில், இலங்கையின் பிரபல முஸ்லிம் நாடக ஆகிரியராக விளங்கிய எ.ஏ. முகம்மட் அவர்கள் இவர்களது வகுப்புத் தமிழ் ஆகிரியராகக் கடமை புரிந்ததோடு, இவர்களுக்கு நல்ல நாடகப் பயிற்சியை அளித்து, இவர்களையெல்லாம் இத்துறையில் சிறப்புறு முன்னேற உதவினார். இத்தோடு இவர்களின்

வகுப்பிலிருந்து ‘கலைஜோதி’ என்னும் பத்திரிகையையும் நடாத்தி, அப்பொழுது ஸாஹிறா அதிபராக இருந்த அறிஞர் ஏ. எம். ஏ. அஸ்வர், ஆகிரியர் தமிழ் அறிஞர் எஸ்.எம். கமாலதீன் ஆகியோர்களின் அன்பையும், பாராட்டுதல்களையும் பெற்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சிறுகதை ஆகிரியர்

மானா மக்கீன் எண்ணிக்கையில் குறைந்த அளவில் சிறுகதைகளைப் படைத்திருந்தாலும், இவருடைய இக்கதைகள், கொம்பன் குட்டிகளைப் போன்று, கொழும்பு வாழ் மக்களின் மண் வளச் சொற்களி னால் படைக்கப்பட்ட, யதார்த்த பூர்வமான கதைகளாகும். 1960 ஆண்டு வெளிவந்த ‘கலைச்செல்லி’ நடாத்திய சிறுகதைப் போட்டியில், மானா மக்கீன் எழுதிய சிறுகதை மூன்றாம் பிரிசைப் பெற்று, இலக்கிய உலகில் மானா சிறுகதையாளராக வெளிச்சமிடப்படார். 1962ம் ஆண்டு ஐப்பசி கலைச்செல்லியில் அதன் ஆகிரியர் கவிஞர் சிற்பி சரவணபவன் இவருடைய கதையைப் பற்றி, “இலங்கை வாணோலியில் இவருடைய நாடகங்களும், ஓலிச் சித்திரங்களும் அடிக்கடி இடம் பெறுகின்றன. மருதானையில் வாழுமிவர், மருதானையையும் ஆணைக்கோட்டையையும் இணைத்து அகசல் யாழ்ப்பாணப் பாத்திரமொன்றை அறிமுகப்படுத்தியிருக்கின்றார்” என்று சிறப்பாகச் சொன்னது இவர் பெற்ற பெருமையைப் பற்றி கூறலாம். மானா மக்கீன் எழுதிய கதைகளில் ‘ருகுமத்தும்மா’ என்னும் கதை மிகப் பிரபலமானது. தாயின் பாசத்தையும், அன்பையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தி இவரால் எழுதப்பட்ட இக்கதை இலங்கையில் முதன் முதலாக வெளியிடப்பட்ட முஸ்லிம் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம் பெற்றுள்ளது

குறிப்பிடத்தக்கது. பேராதனைப் பல்கலைக்கழக பாலாடியம் மலரில் ஆய்வாளரும் கல்விமானுமாகிய எஸ்.எ.எ.எம்.ஜெமீல் அவர்கள்..... “எம்.எம்.மக்கீன், டொமினிக் ஜீவா, ரகுநாதன் போன்றோரினால் சிறுகதை மூத்திலும் வளர்க்கியடைந்து தமிழ் மொழியின் பூந்த வளர்க்கிக்கு கேவை செய்கின்றது” என்று 1960இல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

வாணோலி நாடகம்/நெறியாளர்

வாணோலி நாடகத்துறையில் மானா வின் பங்கு மிகச் சிறப்பானது. இலங்கை வாணோலியில் 1961ஆம் ஆண்டிலிருந்து இவர் தட்டெழுத்தாளராகக் கடமை புரிந்த காலத்தில், சிறப்பான வாணோலி நாடகங்களை எழுதி இலக்கிய உலகில் மிகப் பிரபல்யமான வாணோலி நாடக எழுத்தாளராக விளங்கினார். இவரால் எழுதப்பட்ட ‘வளைந்து செல்லும் வானவில்’, ‘சிப்பியின் கண்ணீர்’, ‘பிள்ளைளாய்’ என்னும் வாணோலி நாடகங்கள் அன்று பலராலும் போற்றிப் புகழப்பட்டன. இவருடைய நாடகங்களை எல்லாம் கொழும்பு வாழ் சேரி மக்களின் வாழ்வியலையும், வாழ்வாதாரங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டும் யதார்த்த பூர்வமான நாடகங்களாக இருந்தன. இவர் ஆங்கில நாடகங்களைத் தமிழ் உலகிற்கு அறிமுகப்படுத்த நிலா’ என்னும் சஞ்சிகையொன்றையும் 1962ஆம் ஆண்டிலிருந்து வெளியிட்டு வந்தார். இதில் நாடகங்கள், நாடகச் செய்திகள் பற்றி வெளியிடப்பட்டன. மானா மக்கீன் ஒரு நாடக நெறியாளராகவும் கொழும்பில் மிகப் பிரபல்யம் பெற்ற விளங்கினார். அன்று சிறந்து விளங்கிய நாடக நெறியாளர்களான கலைவரியின் அப்துல்ஹமீத், ‘சானா’சன்முகநாதன், வாசகர் போன்றோரின் அன்புக்குப் பாத்திரமாக இருந்த இவர், கொழும்பில் ஆங்க

கில நாடகமொன்றைத் தழுவித்தான் எழுதிய மேடை நாடகமொன்றை தானே நெறி ப்படுத்தி, இலங்கையில் பல இடங்களில் மேடையேற்றி வெற்றி கண்டார்.

நாடகவியலாளர்

சுதந்திரன், தினகரன், தினபதி, செய்தி, ஈழநாடு போன்ற பத்திரிகைகளின் ஊடக வியலாளராகச் சமுன்று கொண்டிருந்த இவர், கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துக்களை எழுதிப் புகழடைந்தார். தினகரனில் 'லைட் ரீடிங்' என்னும் கதம்பப் பகுதியைப் பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்து எழுதி, நல்ல வாசகர்களைத் தன்னோடு இணைத்துக் கொண்டார்.

பண்ணுலாசிரியரும்/பட்டங்களும்

மாணா அவர்கள் இதுவரை நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களைப் படைத்தளித்துப் பெரும் சாதனை புரிந்துள்ளார். சினிமாக் காரர்களின் வரலாற்றை மட்டும் அறிந்தால் போதுமென்று பெருமுக்க விட்டுக் கொண்டிருந்த தமிழக முஸ்லிம்களின் பாரம்பரிய வரலாறுகளை, இலங்கையுடன் சேர்த்து நல்ல தரமான ஆய்வு நூல்களை எழுதிய நன்றிக்காக இவரைத் தமிழக முஸ்லிம் கள் பாராட்டிப் பல இடங்களில் 'முத்தமிழ் வித்தகர்', 'ஆய்வு இலக்கியச் சட்டர்', 'ஆய்வுத் தமிழ் ஆய்வுறுநர்' எனப் பட்டங்கள் குட்டிக் கௌரவிக்கப்பட்ட மாணா மக்கள் இலங்கை அரசினால் 'தமிழ்மணி', 'கலாபூஷணம்', 'தாஜூல் உலூம்' ஆகிய பட்டங்களினாலும் கௌரவிக்கப்பட்டுள்ளார்.

நண்பார் மாணா அவர்கள் இலங்கைக் கலைக்கழக இஸ்லாமிய நுண்கலைக் குழு உறுப்பினராகவும், செயலாளராகவும், தமிழ் நாடகக் குழு அங்கத்தவராகவும் இருப்பதை நீண்டாக நெறி ப்படுத்தி, இலங்கையில் பல இடங்களில் மேடையேற்றி வெற்றி கண்டார்.

நாடகமொன்றைத் தழுவித்தான் எழுதிய மேடை நாடகமொன்றை தானே நெறி ப்படுத்தி, இலங்கையில் பல இடங்களில் மேடையேற்றி வெற்றி கண்டார். இது நல்ல சேவையாற்றியுள்ளார். இது தோடு 1992ஆம் ஆண்டு முதல் தொடர்ந்து பத்து ஆண்டுகளாகத் திரை- நாடகத் தணிக்கைச் சபை அங்கத்தவராகவுமிருந்து சேவையாற்றியமை குறிப்பிட்டதக்கது.

இன்று 74ஆம் அகவையில் இருபத்தி நான்கு வயது இளைஞரைப் போல், சுறுசுறுப்பாக இயங்கிக் கற்கண்டுப் பத்திரிகை யையும் அதன் ஆசிரியர் தமிழ்வாணனையும் எப்பொழுதும் நினைவு கூர்ந்து வாழும் நண்பர் மாணா மக்கள், இன்றைய சனா திபதியினால் 'தேசத்தின் கண்' என்னும் சாகித்திய விருதினைப் பெற்ற பெருமைக் குரியவர். அன்புக்குரிய துணைவியார் நூர் மின்வடாவோடும், பின்னைகளான வைத் தியக் கலாநிதி ஆஞ்சானா, பொறியியலாளர் அலீம் அகமது ஆகியரோடும் நிம்ம தியாக வாழுந்து கொண்டிருக்கும் மாணா மக்கள் அவர்களைப் பற்றிப் பெருங்கலிக்கோ வா.மு. சேதுராமன் அவர்கள்,

'சுறுசுறுப் பாளர் அன்பின் சுடர்மிக அறிவின் பண்பர் விறுவிறுப் பாளர் சோர்வை வென்றுநில் எழுத்துச் செம்மல் உறுதியின் உறுதியாக உன்னத வரலா றெல்லாம் தறுகண்மை புதுக்கிக் காக்கும் தமிழ்மாணா மக்கள் அம்மா' என்று போற்றுவது பொருத்தமானதே.

மாணாவைப் பற்றி பேராசிரியரும் தென் இந்திய இஸ்லாமிய இலக்கியக் கழகச் செயலாளருமான மு. சாய்பு மறைக்கார் "மாணா மக்கள் புயல் வேக எழுத்தாளர்" என்று 1996இல் வாழுத்தியதை நாமும் ஏற்று, இவர் இன்னும் பல்லாண்டு வாழப் பிரார்த்திப்போம்.

புனித கலை வீட்டுக்கை

-செங்கை ஆழியான்

அக்காலத்தில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் இயங்கிவந்தது. அதில் அங்கம் வகித்தவர்கள் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். அதற்கு இணையாக இரசிகமணி கனகசெந்திநாதன், செம்பியன்செல்வன், யாழ்வாணன் முதலானோர் இணைந்து யாழ் இலக்கிய வட்டம் என்றொரு அமைப்பை உருவாக்கி இருந்தனர். அதில் அங்கத்த வளாக இணைந்து கொண்டேன். அதில் சேர்ந்த பிற்பாடு இலக்கியச் சங்கங்கள் பற்றிப் புலப்படத் தொடங்கின. இலக்கியம் பற்றிய தெளிவு ஏற்பட்டது. இலக்கியவட்டம் நடாத்திய பயிற்சிப்பட்டறைகள் பயனுள்ளனவாக இருந்தன. கலைச்செல்வி சிற்பி சரவணபவனுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது.

கலைச்செல்வியில் ஓர் ஆக்கம் வெளிவந்தால் அப்படைப்பாளி அனுமதிக்கப்படுவான். அது ஒரு அந்துபுதமானகாலம். கலைச்செல்வி ஒரு நாவல் போட்டி நடாத்தியது. அந்தப் போட்டியில் மு.தலையசிரிக்கத்தின் 'ஒரு தனி வீடு' முதலாம் பரிசீலனைப் பெற்றது. எனது 'நந்திக்கடல்' என்ற நாவல் பாராட்டுப் பெற்றது. அதுவே பெரிய மதிப்பாக இருந்தது. நந்திக்கடல் 'விவேகி' என்ற மாத ஏட்டில் தொடராக வெளிவந்தது. பின்னர் நூலாக மாறியது. இன்னொரு பதிப்பு வெளிவிட வேண்டும் என நினைக்கிறேன். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரியின் சரித்திர அசிரியர்களான கணேசனவிளக்கம், யீநிவாசன், குமாரசாமி ஆகியோர் என் கற்பணைக்குத் தீ மூட்டிவிட்டனர். மனதில் குழைந்தனவற்றை வெளிவிடத் துடித்தேன். நான் எழுதிய நாவல் நந்திக்கடல் பிறந்தது. யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் ஒரு பொற்சர்ட்டினை இந்த நவீனம் விளக்க முயல்கின்றது.

அச்சிடல் அனுபவம் பெற்ற கந்வசோதி என்ற நன்பன் என்னோடு படித்தான். அவன் என் எழுத்துலக நன்பனாகினான். 'பல்கலைக்கழக எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளைத் தொகுத்து ஒரு தொகுதியாக வெளியிட்டால் என்ன?' என்றொரு எண்ணம் உருவானது. செம்பியன் செல்வனும் பின்னர் எங்களுடன் இணைந்து கொண்டான். 'பல்கலை வெளியீடு' என்ற அமைப்பை நிறுவிக்கொண்டோம். இவ்வெளியீட்டின் முதல் தொகுதிக்கு நானும் நவசோதியும் தொகுப்பாசிரியர்களாக இருந்தோம். எங்கள் கோரிக்கையை ஏற்று நிறையப் பேர் பங்குபற்றினர். தெரிவுக்குச் சங்கடப்பட்டோம். பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், கலைச்செல்வி சிற்பி ஆகியோர் மத்தியஸ்தர்களாக இருந்தனர். கா.கைலாசபதி கதைப்பூங்காவுக்கு முன்னால் தந்தார். இத்தொகுப்பில் செயோகநாதன், க.குணராசா, கோகிலா (கோகிலா சிதம்பரப்பிள்ளை) வெ.கோபாலகிருஷ்ணன், அங்கையன் (கைலாசநாதன்), வாணி (யோக

ம்மா கணபதிப்பிள்ளை), செ.கதிர்காமநா தன், எம்.ஏ.எம் சுக்ரி, அசண்முகதாஸ், செம் பியன் செல்வன், முத்து சிவஞானம், க.நவ சேசாதி ஆகியோரின் பள்ளியின்டு கலைகள் அடங்கின. தனது முன்னுறையில் கலைசா பதி, 'இன்று ஈழத்தில் ஏற்பட்டு வரும் தேசிய விழிப்பின் விளைவாக மறுமலர்ச்சியும் விலே கழும் பெற்று வளரும் கலை இலக்கியப் போக்கோடு பல்கலைக் கழக மாணவரும் இணைந்து செயல்படுகின்றனர்.' என்றார்.

ஒரு சிறுக்கைத்த தொகுதி வெளியிட்டு டன் எமது முயற்சி ஓய்ந்து விடவில்லை. மறு ஆண்டு 1963 இல் 'விண்ணும் மண்ணும்' எண்ணு தொகுதி வெளியானது. இதற்குச் செம்பியன் செல்வன் தொகுப்பாசிரியராக விளங்கி னார். இதில் கலைப்பூங்காவில் எழுதியவர்களோடு, வேல்முருகு, சிவபாலபிள்ளை, துரு வன் பராராசிங்கம், யோகேஸ் ஜயாத்துரை. சிவானந்தன், மெனகுரு ஆகியோர் எழுதினர். மூன்றாவது சிறுக்கைத்த தொகுதி காலத்தின் குரல்களாகும். இதற்குக் கலா பரமேஸ்வரன் தொகுப்பாசிரியராக விளங்கி னார். நற்போக்கிலக்கியத்தின் பிதாமகர் எஸ்.பொன்னுத்துரை தக்கதொரு முன்னுறை தந்தார். இத்தொகுதியில் முந்தியவர்களோடு குந்தவை (இரா. சாக்ஷாதேவி), செல்வபத்மநாதன். கலா பரமேஸ்வரன் ஆகியோரின் கலைகள் இடம் பிடித்தன. பல்கலை வெளியிட்டின் நான்காவது தொகுதியாக இமையவன் என்பவரை தொகுப்பு ஆசிரியராகக் கொண்டு 'யுகம்' வெளிவந்தது.

இத்தகைய இலக்கியச் சூழலில் நானும் செம்பியன் செல்வனும் சேர்ந்து 'நிழல்கள்' என்றாரு தொடர் நவீனத்தை எழுதினோம். ஓவ்வொரு அத்தியாயத்தை ஓவ்வொருவராக மாற்றி மாற்றி எழுதி வளர்த்தோம். அதனை அக்காலத்தில் சுதந்திரன் புனைக்கதைத் துறைக்குப் பொறுப்பாக இருந்த சுதந்திரன் ஆசிரியர் இ.சங்கர் வெளியிட்டார்.

அது ஒரு சமூக நாவல். யாழ்ப்பாண இளைஞர்களின் பல்கலைக்கழக வாழ வைச் சித்திரிப்பது. அக்கால இலக்கியப் பிரச்சினைகளைப் பேசியது. அக்கால கட்டத்தில் பலரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது. நாலுருப் பெறவள்ளது.

மறுபுப் போராட்டத்தின் இறுதியில் உச்சமாக யாழ்ப்பாணம் இந்தக் கல்லூரில் நிகழ்ந்த சாக்கிய மண்டல விழாவில் அவ்விழாவை நடாத்திய சதாசிவம் குழுவினர் மீது கூழ் முட்டை அடியை முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் நடாத்தினர். 'இழிசினர் வழக்கு' என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டு முட்டையெறிந்து கூட்டத்தைக் குழப்பினர். அதன் எதிரொலி பல்கலைக் கழகத் திலும் தொடர்ந்தது. இரண்டு இலக்கிய அணிகளும் குருத்தோடு ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். சிறுபிள்ளைத்தனமாக நடந்து கொண்டனர். செங்கை ஆழியான தன்னைத் தாக்க முயல்வதாகச் செ. யோகநாதன் கதை பரப்பினார்.

சமுத்தமிழரின் மிகமுக்கியான அரசியல் கட்சியாக பெரும்பாலான தேர்தலை தொகுதிகளில் வெற்றி பெற்று நீண்ட காலம் விளங்கியது தமிழரக்கட்சியாகும். அதன் தலைவர் செல்வநாயகத் திலும் பார்க்க அதில், வட்டுக் கோட்டை எம்.பி.அமிர்தவிங்கம் மிகுந்த செல்வாக்குடையவராக இருந்தார். அக்கட்சியின் செய்திப் பத்திரிகையாகச் சுதந்திரன் விளங்கியது. 1962 இல் மன்னாரில் மாநாடு ஒன்றினை நடாத்தத் தமிழரக்கட்சி விரும்பி. அதன் நிமித்தம் சிறுக்கைப்போட்டி ஒன்றினைச் சுதந்திரன் மூலம் நடாத்தியது. அதன் அறிவித்தலை நான் பார்த்தேன். அப்பன்டிக்ஸ்கக்காக சத்திர சிகிச்சை செய்யவேண்டிய நிலை எந்து ஏற்பட்டது. அதனால் கண்டியில் நூற்று யாழ்ப்பாணத்துக்கு அழைத்துச்

செல்ல எனது அண்ணர் தன் நண்பர் இரத் தினைசிங்கத்துடன் வந்தார். அக்காலில் வரும் போது அதனுள் இருந்த சுதந்திரனைப் பார்த்தேன். மன்னார் மாவட்ட மாநாட்டை முன்னிட்டும் சிறுக்கைப் போட்டி இருந்தது. அதில் கலந்து கொள்ள முடிவு செய்தேன். அந்த நீண்ட பயணத்தின் போது அச்சிறுக்கை எவ்வாறு அமைய வேண்டு மென்த திட்டம் போட்டேன்.

'நாட்டிற்கு இருவர்' என்ற சிறுக்கை உருவானது. ஒரு மகனை போராட்டத்தில் பலிகொடுத்த தாய் ஒருத்தி, தனது இரண்டாவது மகனையும் சாத்தீகப் போராட்டத்துக்கு வழங்குகிறாள். சுதந்திரன் போட்டியில் முதலாவது பரிசை அது தட்டிக் கொண்டது. தமிழரக்கட்சியின் தீவை எம்.பி.க.பொ.இரத் தினம் இலங்கையில் பரிசை பெற்ற சிறுக்கை களைத் தொகுத்து அதைத் தொகுத்துக் கொண்டிருந்தாள். அவள் பக்கத்துக் கதிரை வெற்றிமாக இருந்தது. அதில் அமர்ந்து கொண்டேன்.

"மில் கங்கா.."

அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். வெட்கப்பட்டுக் கதிரையின் மூலையில் ஒடுங்கி அமர்ந்து கொண்டாள்.

• 'எந்த ஹோலில் இருக்கிறியள்?' என்று கேட்டேன்.

"சங்கமித்தா.. நீங்கள் ஜியோகிறபி ஸ்பெஷல்..என்ன? நான் ஹில்ஸ்ரி, ஜியோகிறபி எக்னோமிக்ஸ் எடுக்கிறேன்.."

"யுனிவேசின்றி பிடித்துக் கொண்டதா?"

"பிடிக்குதோ..பிடிக் கவில் லையோ? வந்திட்டம். படித்துக் கொண்டு போகத் தானே வேணும்.." என்றாள்.

மெலிந்த உயரமான எழில். கங்காவில் மனம் சடுபாடு கொள்ளத் தொடங்கியது. அவளை அடிக்கடி சந்தித்தேன் மகசின்

செக்கனில். தன் கைப்பையுள் ஓவ்வொரு கண்டோல் கொண்டு வருவாள் பெரும்பாலும் நான் தான் சாப்பிடுவதை வழமையாகக் கொண்டேன். பலதும் பத்தும் பேசிக் கொள் வோம். நேரம் போவது தெரியாது. கலகா வீதியில் பேசிக் கொண்டே நடக்குமளவிற்கு முன்னேற்றும் வந்தது. ஸவ்வாஸ் பாக்கிறாகு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும். சிங்கள மாணவர் போல அனுபவிக்க வேண்டும். ஒரு நாள் துணிந்து கேட்டேன்.

“உங்களுக்கு என்ன விசரா? பக்கத்து வீட்டுக்காரன் என்று உங்களோடு நெருங்கிப் பழகினேன். நான் அங்கெல்லாம் ரெரமுடியாது. வந்திருப்பேன் இருவரும் கலியாணம் செய்யப் போறும் என்றால்.. அப்படி முடியாது. நான் யுனிவேசின்றிக்கு வரும் போதே அப்பா கலியாணம் ஒன்று எனக்கு முற்றாகக் கிப் போட்டார்..”

இடிவிழுந்தது போல இருந்தது.

“இதையேன் முன்னா சொல்லவில்லை..”

“நீங்கள் கேட்கவில்லை..”

கங்காவோடு இரண்டரை ஆண்டுகள் பழகியிருக்கிறேன். பல்கலைக்கழகம் முழுவதும் தெரியும் நாங்கள் காதலர் என. அவளை ஸ்பரிசித்திருக்கிறேன். கண்ணத்தில் முத்தமிட்டிருக்கிறேன். அணைத்திருக்கிறேன். கங்கைக் கரையோரத்தில் பற்றை மறைவில் அவளோடு இருந்திருக்கிறேன். அனுமதித்திருக்கிறாள். அவள் என்னைக் காதலித்தாள் என்பது நன்கு தெரியும். வீட்டார் பயம் அளவுக்கு மிஞ்சி அவளை அனுமதிக்க வில்லை. அப்படியிருக்க என்னோடு ஏன் பழகினாள்? ஏன்? ஏன்? பல்கலைக்கழகத் தேவையா?

பல்கலைக்கழக மாணவ வாழ்க்கை நிறைவுக் கட்டத்தை நெருங்கியது.

(வளரும்)

Happy Photo

Excellent Photographers

Modern Computerized Photography

For Wedding Portraits

Child Sittings

Photo Copies of Identity Cards (NIC), Passport & Driving Licences Within 15 Minutes

300, Modera Street, Colombo - 15.

Tel : 2526345

(இச்சிறுக்கை 10 ஆவது தமிழ் எழுத்தாளர் விழாவை முன்னிட்டு – அவுஸ்ரேவியா தமிழ் இலக்கிய கலைச்சங்கம் நடத்திய சர்வதேச சிறுக்கைப் போட்டியில் பரிசு பெற்றது)

பெரிய கல்வீடு அகில்

திடீரென்று நான் அந்தச் செய்தியைச் சொன்னதும் மனைவி ஒருகணம் அதிர்ந்து போனாலும், முடிவில் அரைமனத்துடன் சம்மதித்தாள்.

“நீங்க மாமியைப் பார்க்கப்போறது எனக்கு பிரச்சனையில்ல. ஆனால் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லாமல் நீங்க போய்வரவேணும். அதுதான் என்ற கவலை” என்றாள் மனைவி.

இறுதியாக நான் மட்டும் தனியாக சிலோனுக்குப் போவதென்று முடிவானது. மகளுக்கு யூனிவேசிட்டியில் சேரவேண்டிய நாள் நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. சுதனுக்கும் வகுப்புப் பர்ட்சைகள் இருந்தன. இந்தக் காரணங்களால் சமதி அவர்களுடன் தங்கிவிட்டாள்.

கட்டுநாயக்காவில் இறங்கி கேரதீவு கடல்தாண்டி, யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்வதற்குள் எனக்கு போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது. நல்லவேளை நான் நிறையச் சாமான்கள் ஒன்றும் கொண்டுவரவில்லை. ஒரே ஒரு டிரவலிங் பாய்க்குடன் வந்தது ‘செக்கிங் பொயின்ட்டு’களில் தூக்கிக்கொண்டு நடக்க வசதியாக இருந்தது. அப்ப யாழ்ப்பாணம் இயக்கத்தின்ற முழுக்கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. கோட்டையில் இருந்து ஆமிக்காரன் இடைக்கிடை வெளிக்கிடப் பார்ப்பான். இயக்கம் அடிச்ச உடன் அமர்ந்தாலுமாங்கள். கடலுக்க நேவியினர் வாலாட்டல் இருக்கும். மற்றபடி பிரச்சனையில்லை.

அம்மாவுக்கு ஏலாது, பேச்சு முச்சில்லாமல் கிடக்கிறா என்றும் எனக்கு நிம்மதியா அங்க இருக்க ஏலாமல் போக்கது. அக்காவுக்கும் இப்பத்தான் ‘பைபாஸ் சேர்ஜஸ்’ நடந்தது. அதுக்குள் அவவைச் சிலோனுக்குப் போகச் சொல்ல ஏலாது. அதுதான் நான் வெளிக்கிட வேண்டிய கட்டாயம். என்ன தான் நாட்டில் பிரச்சனை என்றாலும், திரும்பத் தாய் மண்ணில கால் வைக்கப் போறன் என்பதை நினைக்கும்போது என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை என்று ஒரு தெரியமும் வரத்தான் செய்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பத்துமைல் தொலைவில் இருக்கிறது எங்கள் ஊர். நான்கு பக்கமும் கடலால் குழப்பட்டு யாழ்ப்பாணத்துடன் பண்ணைப் பாலத்தினால் இணைக்கப் பட்டத்தான் லைன் தீவு என்று அழைக்கப்பட்ட தீவுக்கூட்டம். அத்தீவின் மத்தியில் மணிமுடியாப் அமைந்திருப்பதுதான் எனது ஊர், வேலைண. அங்கு கோட்டைபோல் விளாங்கையும், நான்கு அறைகள் மாடியிலும் நான்கு அறைகளுடன் பெரிய விறாங்கை என்று மாளிகை மாதிரிப் பெரிய வீடு.

ஊரில் கல்வீடுகள் என்று ஒன்றிரண்டு இருந்தாலும், எங்கட வீடுதான் பெரிய கல்வீடு. அதாலதான் எங்களை எல்லாரும் ‘பெரியகல்வீடுக்காரர்’ என்கு சொல்லுறவையள்.

பெரியகல்வீடு என்றால், அண்டையைல் ஊரவர்களுக்கே நல்லாத் தெரியும் என்றால் புரியும் அந்த வீட்டின் பெருமை. அப்பா பாதியில் போக, அம்மா அந்த வீட்டைக் கட்டி முடிக்கப் பட்டபாடு பெரும்பாடு.

அப்ப நாங்கள் சின்னப் பிள்ளையள். அக்காவினர் சாமத்திய வீட்டை அந்தக் கல்வீட்டிலதான் நடத்த வேணும் என்கு அம்மா உறுதியோட இருந்தவ. வெறும் அத்திவாரத்தோட இருந்த வீட்டின்ட மிச்ச அலுவல்களுக்காக அம்மா கிளிநொச்சி யில் கிடந்த தன்ர் சீதனக் காணியையும் வித்துத்தான் செலவழிச்சா. அந்தக் காணி உறுதியளுக்காக அம்மா தன்ர மூத்த தமையனோட கொஞ்சம் இழுபறிப்பட்டவ.. அந்தக் காசுகளும் பத்தாமல் போக, வீட்டு அலுவல்கள் பாதியிலயே கிடந்தது. மூன்று, நாலு வருஷமா கட்டிட வேலையள் இழுப்படுது. பத்து, பன்னிரண்டு வயதில் அக்காவைப் பார்க்கப் பார்க்க அம்மாவுக் குப் பகீர், பகீர் என்றிருக்கும்.

“இவள் குந்துறுதுக்கிடையில் வீட்டக் கட்டி முடிக்கவேணும்” என்று அடிக்கடி தனக்குள்ள சொல்லிக்கொள்ளுவா. இரவு பகல் பாராமல் தோட்டத்தில் கிடந்து கஸ்ட புருவா. பள்ளிக்கூடம் வீவென்டால் நானும், அக்காவும் அம்மாவுக்கு உதவியா தோட்டத்துக்கு போவம். மிளகாய் ஆய்வும், உரம் போடுவம், தன்னி பாய்ச் சுற்றுக்குப் பாத்தி கட்டிலுவம், இப்பிடி எல்லா வேலை களையும் நாங்களே செய்வம். அம்மா வயல் காணிகளை குத்தகைக்கு விட்டிருந்தா. அதோட அங்க இங்க என்று கடன் பட்டுத் திரும்ப வீடு கட்டிற வேலையைத் தொடங் கினா. பிறகு அக்காவினர் சாமத்திய வீட்டை அந்த வீட்டில் தான் அம்மா நினைச்ச மாதிரி செய்து முடிச்சா. சாமத்திய வீட்டில் விழுந்த காசையும் அம்மா வீட்டுக் கடன் கட்ட தத்தான் எடுத்தவ.

யாழ்ப்பாணம் வழமை போல் கருகறுப் பாகத்தான் இருந்தது. நேரம் மதியத்தைத் தொட்டிருந்தது. வெயில் அனலாய்த் தகித்து மண்டையைப் பின்தது. அங்குபி ருந்து பஸ் சில அராவித்துறைக்குப் போய்

நான் வேலைணக்கு போய்ச் சேர பயணம் சீயெ ஸ்ரு போச்சது.

என்ற நல்ல காலம் மகாலிங்க அண்ணரி னர் மகன் ராசன் அந்தப் பக்கம் சைக்கிளில் வந்தவன் என்னைக் கண்டுட்டு அவன் போகி க்க, நான் அவனைப் பார்த்துட்டு நாடியத் தடவ - கொஞ்ச நேரத்தில் அவன் என்னை அடையாளம் கண்டுபிடிச்சுட்டான். அம்மா கண்டாவில் எடுத்த படங்களைக் காட்டியிருப்பாதானே!

சைக்கிள் குண்டு குழிகிளில் விழுந் தொழும்பியபடி பயணப்பட்டது. வெய்யில் சாயுந் நேரம் வேலைணச் சந்தியைப் போய்ச் சேர்ந்தோம். வேலைண என்று வெள்ளை எழுத்துக்களால் பொறிக்கப்பட்ட கருங்கல் மைல்கல் தன்னந்தனியாக நின்றிருந்தது. ஊருக்குள் நுளைவதற்கு முன் சந்தியில் இறங்கி அந்த மண்ணில் கால்பதிக்க வேண்டும் போலிருந்தது. ராசனிடம் ஒரு நிமிடம் சைக்கிளை நிற்பாட்டச் சொல்லிவிட்டு, இறங்கி அந்த மண்ணில் சிறிதுதாரம் நடந்தேன். முசுக்கார்ந்தில் மண்வாசனை நிறைந்திருந்தது. நன்றாக முசுக்கை இழுத்து என் உடல் முழுவுதும் ஓடவிட்டேன். பல வருந்களுக்கு முன் அனுபவித்த அந்த சுக்ததை மீண்டும் அனுபவித்தேன். கடந்து போன பதின்ம வயதுகளை மீண்டும் தொட்டு விட்டதுபோல் ஒரு உணர்வு.

சந்திக் கடையில் இருவரும் பிளேன் ரி குடித்துவிட்டுப் பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். பணையரங்களும், பூராசம் மரங்களும் எனது கிராமத்தின் அடையாளங்கள். அவைகளில் பல காணாமல் போயிருந்தன. சில மரங்கள் தலை அறுந்து மொட்டையாய் நின்றன. கள்ளி மரங்கள் ஆங்காங்கே பற்றையாக வளர்ந்தி ருந்தன. சில வீடு, வளவுகள் பராமரிப்பார் அற்று, ஆடு, மாடுகள் வாசம் செய்யும் இடங்களாக மாறியிருந்தன. வாகனங்கள் அடிக்கடி அப் பாதையால் செல்வதாலோ என்னவோ மரங்க

ளில் எல்லாம் மண் நிறத்தில் தூஶி படர்ந்தி ருந்தது.

ராசனுடைய பேச்சுப் பிராக்கில் வீடு வந்ததே தெரியவில்லை. எனது வீட்டை-எனது ஊரை- நான் விளையாடித் திரிந்த தெருக்களை அடையாளம் காண்பது எனக்கே சிரமமாக இருந்தது.

ராசன் குரல் கொடுக்க வெளியே வந்த அம்மா என்னைக் கண்டதும் அடைந்த ஆனந்தத்திற்கு அளவே இல்லை. நாற்பது வயதாகி, இரண்டு குழந்தைகளுக்கு நான் தந்தையான போதும், என் அம்மாவிற்கு நான் இன்னும் குழந்தைதான். என்னை தன்மார் போடு அணைத்துக் கண்ணீர் சொரிய; உடல் நடுங்க என் கண்ணங்களிலும், உச்சி யிலும் முத்தமிட்டாள். அந்த அன்பு மழையி விருந்து நான் விடுபடச் சுற்று நேரமானது.

“என்ன மருமகள், என்ற பேரப்பிள்ளையள் ஒருத்தரும் வரேல்லையா.....?” என்றபடி கண்களைச் சுழலவிட்டாள்.

“பிள்ளைகளுக்கு பள்ளிக்கூடம். அது விட்டுட்டு வரேலாது. மனுசிக்கும் வேலை பில உடன் வீவு தரமாட்டாங்கள். அவாவை பிள்ளையனோட விட்டுட்டு நான் மட்டும் வெளிக்கிட்டுட்டன்” என்றேன் அம்மாவை அணைத்தபடி. அம்மாவின் உடல் வயதின் முதிர்ச்சியாலும், நோயின் கொடுமையாலும் தளர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. நான் கண்டாவி விருந்து வந்து சேர்வதற்குள் அம்மாவின் உடல் எவ்வளவோ தேறியிருந்தது.

அம்மா திடீரன்று மயங்கி விழுந்தவுடன், மகாலிங்க அண்ணன் தான் ஊர்காவற் றுறை ஆஸ்பத திரிக்கு அம் மாவைக் கொண்டு போய் இருக்கிறார். அவுக்கு பிரசர், கொலஸ்ரோால் எல்லாம் கூடிப் போச்சுது என்று டொக்டர் சொல்லியிருக்கிறார். பிறகு யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு போய்க் கொஞ்சநாள் வைச்சி ருந்தவையாம். அவையானும் அம்மாவால் கஸ்டப்பட்டுப் போயிட்டனம்.

தனக்கு வருத்தம் என்றதும் தான், அம்மாவுக்குப் பிள்ளையள் பக்கத்தில் இல்லையென்ட பயம் வந்திருக்குது. உடன் தந்தியடிக் கச் சொல்லியிருக்கிறா. அதுதான் நடந்தது. ஆனா நான் வந்து சேருத்துக்குள்ள அம்மா பழைய நிலைக்கு வந்திட்டா.

அம்மா வளவெல்லாம் கூட்டி துப்பரவா வைச்சிருந்தா. ரோசாக் கன்றுகளும், அக்கா நட்டுவெச்ச குறோட்டன்களும் இன்னும் அப் பிடியே இருந்தன. வீட்டின் சுவரில் அங்க நகே காரை தெரிந்தாலும் இன்னும் பழைய கம்பித்துடன் தெரிந்தது. என்னையும் அறியாமல் என் கண்கள் பனித்தன. உள்ளே நுளைந்ததும் ஒருவிதமான வெறுமை என்னை வரவேற்றது.

‘நானும், அக்காவும் இருக்கேக்க எவ்வ கலகல்பாக இருந்த வீடு இது.’ என் கண்கள் ஆவலுடன் நாலா பக்கமும் சுழன்றன.

“இரப்பு.... பயணக்களைப்பில இருக்கி றாய். பிறகு அறுதலா வீட்டைச் சுத்திப்பார்” என்று அம்மா சொல்வதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கி றேன். அம்மா ராசனிட நல்ல ஊர்ச் சேவை ஒண்டு கொண்டுவரச் சொல்லுவது என்காதுகளில் விழுகிறது.

‘அட என்ற ஒப்பீஸ் அறை’

மனம் பழைய நினைவுகளில் நிறைய கால் கள் தானாகவே அந்த அறையை நோக்கி நடந்தன. கதவைத் திறந்து எட்டிப் பார்த்தேன்.

பத்துவருடங்களுக்கு முன் இருந்ததைப் போலவே யன்னல் ஓரமாக நான் படுக்கும் கருங்காலிக்கட்டில்... வலது பக்க மூலையில் முதிர்ச்சியாலும், நோயின் கொடுமையாலும் தளர்ந்திருப்பது தெரிந்தது. நான் கண்டாவி விருந்து வந்து சேர்வதற்குள் அம்மாவின் உடல் எவ்வளவோ தேறியிருந்தது.

நான் இறுதியாக உயர்கல்வி கழக்கும் போது பாவித்த புத்தகம், கொட்டிக்களை அம்மா அப்படியே அடுக்கி வைத்திருந்தா.

ஒவ்வொரு நாளும் தூசுக்கட்டி, துப்பரவாக வைச்சிருக்கிறா. ஆசையுடன் என்கைகள் அவற்றை தடவிய்பார்த்தன. நோட்டுப் புத்தகங்கள் நடுவே என் சிவப்பு அட்டை போட்ட. அந்தக் கொப்பியும் கிட்டத்து. எடுத்துப் புரட்டிப் பார்த்தேன். ஏதேதோ கவிதைகள், கதைக்கிறுக்கல்கள். ஒவ்வொன்றையும் மறுபடியும் வாசித்துப்பார்க்க ஆவல் தூண்டி னாலும் அம்மாவின் அழைப்பில் அதை அப்படியே முடிவைத்தேன். பள்ளிக்கூட கவிதைப் போட்டியில் பரிசாகக் கிடைத்த பார்க்கர்பேனே என் கொம்பாக்குகள் இன்னும் பத்திரமாகவே இருந்தது.

யன்னலை திறந்து பார்த்தேன். நான் கன்டாவுக்கு வெளிக்கிட முன்னம் நட்டுவைத்த மூல்லைக்கொடி பெரிய மற்மாகப் படர்ந்திருந்தது. அம்மா அதற்குப் பந்தல்கூடப் போட்டி ருந்தா. காற்றிடை மூல்லைப்புவின் வாசனை அறையை நிறைத்தது. கதியால் வேலிக்கு அங்கால மாமா வீடு தெரிந்தது. மாமாவீட்டுக் கறுத்தக் கொழும்பான் பூவும் பிஞ்சுமாய் தலையசைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பழைய நினைவுகளோடும், அம்மாவின் ஆரவாரமான கவனிப்போடும் நாட்கள் மௌலில நகர்ந்தன.

நண்பர்கள், உறவினர்கள் என்று தினமும் வீடு ஆரவாரப்பட்டது.

“இப்பத்தான் வீடு வீடு மாதிரி இருக்குது” அம்மா பெருமுச்சுடன் அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டா.

எனக்கு நாட்கள் போவது தெரியாமல் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. விறாங்கையில் காற்றாட அமர்ந்தபடி எல்லோருடனும் பழைய கதைகளை எல்லாம் பேசிக் கொண்டிருந்தது எனக்குள் புது உற்சாகத்தைத் தந்தது.

எங்கள் குடும்பம் பெரிய குடும்பம் இல்லை. ஆசைக் கொரு பெண். ஆஸ்திக் கொரு ஆண் என்று சொல்லார்களே அத்தகையது. முதல்ல நான் தான் நாட்டுப் பிரச்சனையால்

வெளிநாடு என்று வெளிக் கிட்டனான். ‘எங்கயெண்டாலும் பிள்ள உயிரோட இருந்தால் கானும்’ என்று அம்மா அழுதமுது என்னை அனுப்பிவைச்சவா. பிறகு அக்கா வுக்கு வெளிநாட்டுச் சம்மந்தம் தான் சரி வந்தது. கன்டா என்றதும் கொஞ்சம் நிம்மதி. ரெண்டு பேரும் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் துணையாம் என்று அம்மா சந்தோசப்பட்டவா. ஆணால் அவா மட்டும் கண்டாவுக்கு வரமாட்டன் என்று சொல்லிப்போட்டா. அதுக்கு அம்மா சொன்ன காரணங்கள் பல.

“அப்பா அத்திவாரம் போட்ட கையோட போய்ச் சேர்ந்திட்டார். அவர் துவக்கி வைச்ச இந்த வீட்டு நான் கட்டி முடிக்கப் பட்டபாடு உங்களுக்குத் தெரியாது. எத்தினை பேரிட்ட கடன்பட்டு, மேசனிட்டயும், தச்சனிட்டயும் தனியாளா நின்று வேலை வாங்கி, அவங்க ஞக்கெல்லாம் சமைச்சுப்போட்டு, எவ்வளவு கஸ்டப்பாட்டனான் தெரியுமா.”

“நான் பிறந்து வளர்ந்த பூமி இது. இதைவிட்டுட்டு நான் எப்பிடி வாழுது?”

“கொப்போட வாழ்ந்த இந்த வளைவையும், ஊரையும் விட்டுட்டு நான் எப்பிடியைப்புவர எலும். ஏதோ என்ற கடைசிக்காலம் மட்டும் இங்கேயே இருந்திருந்தன. எனக்கு ஒன்டென்டால் நீ வந்து கொள்ளி வைக்கமாட்டியே....”

இந்தக் கதைகளை நானோ, அக்காவோ கேட்கும்போது கீறல்விழுந்த ரெக்கோர்ட் மாதிரி திரும்பத் திரும்ப சொல்லுவா. அவவுக்கு அந்த வீட்டை விட்டுட்டு வர மனாவில்லை. ஜயா கட்டியாள வேணும் என்று நினைச்ச வீடு அது. அம்மாவினர் வியர்வையும், உழைப்பும், கண்ணீரும் அந்த வீட்டின் ஒவ்வொரு கல்லிலும் இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றும்.

தினமும் ஊரைச் சுற்றிப் பார்க்க பால்ய நண்பன் ரமேசுடன் புறப்பட்டு விடுவேன். அவன் வேலையை மத்திய கல்லூரியில் ஆசிரியராக இருக்கிறான். பின்னேரங்களில்

அவன்ற மேட்டார் சைக்கிளில் வேலைணச் சந்தி வரைக்கும் போவோம். சில நேரங்களில் ஊர்காவற்றுறையைப் பக்கம் போவோம். சுட்சுட் பிடிச்சு மீன்கள் கொண்டு வருவான் கள். மீன், நண்டு, பெருநண்டு என்று வாங்கிக் கொண்டு வருவதும்.

சில சமயங்களில் எனது ஊர் எனக்கே அந்நியமாய்த் தெரியும். ஊரில் வாழ்ந்தவர்கள் பலர் வெளிநாட்டுக்கும், சிலர் எங்கே என்று தெரியாமலும் காணாமல் போயிருந்தனர். சில புதிய முகங்கள் என்னைப் பார்த்து “தம்பி ஊருக்குப் புதுசா?” என்று விசாரிக்கும். அவர்கள் வேறு தீவுப் பக்கங்களில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து அங்கு வந்திருந்தார்கள். அவர்கள் பார்வையில் நான் இந்த ஊருக்கு வந்த புதியவன் ஒருவனாகத் தெரிந்தேன். இதை விதி என்பதா? கால மாற்றம் என்னைப் பிடிச்சு கிணத்துக்குத் தள்ளி விட்டுட்டார். கிணத்துக்குள் இரண்டு தரம் அடிவரைக்கும் போய் வந்தன். அதுக்குப் பிறகு என்னைப் பிடிச்சு ஒலிலித் தேங்காய் ஒன்றைத் தந்து பிடிச்சுக் கொண்டு நிக்கக்கச்சொன்னவர். அதுக்குப் பிறகு எனக்குப் பயம் போயிட்டுது. அவர் எனக்கு நீச்சல் பழக்கி விட்டார். இந்தக் கதைகளை நான் ரமேசோட் நினைவுபடுத்தி கதைச்சுக் கொண்டு இருக்கேக்க தான் ஆனந்தி ஓடி வந்தவள்.

“பேய் மச்சான் இந்த இடம் உனக்கு ஞபகம் இருக்குதா?” ரமேசு கேட்டான்.

“தெரியாமலா....”

ஒடிச்சென்று விழுதுகளைப் பிடித்து ஆடத் தொடங்கினேன். தினமும் பாடசாலை விட்டு வரும்போது நான், ரமேசு, பாபு எல்லாரும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு ஒடிவந்து இந்த விழுதுகளைப் பிடிச்சுக்கக்கொண்டு ஊஞ்சல் ஆடுவேம். பிறகு கொஞ்சம் வளர், அந்த வழியால் போற எங்கட பள்ளிக்கூடப் பெட்டையளப் பார்த்துப் பக்கி விட்டுக் கொண்டு அந்த மரத்தடியில் இருக்கிற கல்லில் குந்தியிருப்பதும்.

அன்றைக்கு நானும் ரமேசாம் அடிவள வெளி நின்று கதைச்சுக் கொண்டு இருந்தம். அங்க ஒரு கிணறு இருக்குது. அதில் தான்

நாங்க முந்தி நீச்சல் அடிக்கிறனாங்கள். நான், ராசன், ரமேசு எல்லாரும் நல்லாநீந்துவும்.

அப்ப எனக்கு நீந்தத் தெரியாது. ரமேசு, பெரியப்பாளர் முகுந்தன் அண்ணன், ராசன் எல்லாரும் கிணத்துக்குள் நீந்துபைதப் பார்த்துக் கொண்டு நிப்பன். முகுந்தன் அண்ணா என்னை நீந்த வா என்று கூப்பிடுவார். நான் ஏலாது என்று நின்று பார்த்துக் கொண்டு நிற்பன். ஒருநாள் நான் அப்பிடிப் பார்த்துக் கொண்டு நிக்கேக்க திடெரன்று பின்னால் நின்று முகுந்தன் அண்ணை என்னைப் பிடிச்சு கிணத்துக்குத் தள்ளி விட்டுட்டார். கிணத்துக்குள் இரண்டு தரம் அடிவரைக்கும் போய் வந்தன். அதுக்குப் பிறகு என்னைப் பிடிச்சு ஒலிலித் தேங்காய் ஒன்றைத் தந்து பிடிச்சுக் கொண்டு நிக்கக்சொன்னவர். அதுக்குப் பிறகு எனக்குப் பயம் போயிட்டுது. அவர் எனக்கு நீச்சல் பழக்கி விட்டார். இந்தக் கதைகளை நான் ரமேசோட் நினைவுபடுத்தி கதைச்சுக் கொண்டு இருக்கேக்க தான் ஆனந்தி ஓடி வந்தவள்.

“ரவி, உங்கடயம்மா மயக்கம் போட்டு விழுந்துபட்டாவாம்....” ரமேசு சொல்லி முடிப்பதற்குள் நான் ஒடத்தொடங்கினேன். எப்பிடிக் கேற்றுறைத் திறந்தேன். விட்டுக்குள் வந்தேன் என்டே தெரியவில்லை. அம்மாவை வீட்டு நடுக்கூடத்தில் கிடந்த வார்கள் கொஞ்ச நேரத் தீவிடாக்கினேன். அதன் அருகில் ஒரு ஆலம்ரும் நிற்கிறது. அந்தக் கல்லில் அம்ரந்தி இருந்து பழங்கதைகள் பேசுவதே ஆனந்தம்.

வரும்போதே கவனித்தேன். அம்மாவுக்கு வருத்தம் என்பதை விட உறவினர்கள் பேசிக் கொண்டது அரையும் குறையுமாகக் காதுல் விழுந்தது.

“இதுதான் சாட்டென்டு கண்ட கண்ட சாதியள் எல்லாம் வீட்டுக்க வர வெளிக்கிட்டுக்கள்” என்று ஒரு உறவினர் சொல்ல, மற்றொரு உறவினர்

“அதுதானே இவள் எப்படி வீட்டுக் குள்ள போவாள். மாயிக்கு ஒன்றென்டால் நாங்க ஓடிவரமாட்டமா? எங்களுக்கு இல்லாத அக்கறையும், கரிசனையும் இவளுக்கு எப்பிடி வந்தது?” அவர்கள் பேசுவது முதலில் எனக்குப் புரியவில்லை தங்கம் வந்து பேசும் வரை.

“தம்பி உங்கட அம்மா மா இடுக்கிற தக்காக ஆள் அனுப்பினவ. அதுதான் வந்தனான். கமலாக்கா, கமலாக்கா என்டு ரெண்டு மூன்று தரம் கூப்பிட்டனான். அவவினர் சத்தத்தையே காணேல்ல. ஆனால் அறைக்குள்ள இருந்து ஒருமாதிரி அனுங்கிற சத்தம் கேட்டுது. உங்கட அம்மா ஏலாதவ தானே. வயதும் போயிட்டுது. அவுக்கு ஏதோ நடந்துடுது போல என்ற உள்மனது சொல்லிச்சுது தம்பி. அதுதான் ஒன்றையும் யோசிக்காமல் உள்ளுக்கப் போயிட்டன். நானோ எங்கட ஆக்களோ எந்தக் காலத்திலையும் உங்கட வீடுகளுக்கப் போனதில்லை. எங்கட வேலையெல்லாம் வாசல்படியோட சரி. ஆபத்து நேரத்தில் வீட்டுக்குள்ள வந்து ஒருவாய் தண்ணி குடுத்துட்டன.....” என்றவள் மாமா முறைத்துப் பார்க்கவும் அத்தோடு நிறுத்திக் கொண்டாள்.

“என்ன இருந்தாலும் நீ வீட்டுக்க போயிருக்கக் கூடாது. எங்கள் கூப்பிட்டிருக்கலாம். பெருசா நியாயம் கதைக்க வந்திட்டா. உங்களை எல்லாம் வளவுக்க விட்டதே தப்பி. எங்களை அண்டிப்பிழைக்கிற உங்களுக்கு இவ்வளவு கொழும்புக் கூடாது” என்று மாமா சத்தம்போட அவருக்கு ஆதரவாக வேறு சில உறவினர்களும் பேசத் தொடர்களை. தங்கம் ஒரு கணம் ஆடியே போயிட்டாள்.

அம்மா கண்விழித்த போது தங்கத்தைத் தவிர எமது உறவினர்கள் சிலர் அம்மாவைச் சுற்றி நின்றார்கள். தலைமாட்டில் இருந்த நான் அம்மாவின் தலையைத் தடவியபோதே இருந்தேன்.

“என்னம்மா இதெல்லாம்? இதுக்குத் தானே நானும் அக்காவும் எங்களோட வந்திருங்க என்று கூப்பிடுவனாங்கள்” என்று அம்மாவைச் சுற்றுக் கோபத்துடன் கேட்டன்.

“தம்பி சொல்லுந்தும் சரிதான். பிள்ளைகள் ரெண்டும் வெளிநாட்டில் இருக்க நீங்க ஏன் இங்க இருந்து கஸ்டப்படுங்க?” பக்கத்து வீட்டு ராணியக்கா நியாயம் கதைக்க,

“எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. நான் நல்லாத தான் இருக்கிறன்.” என்று தன் வருத்தத்தை மறைத்தபடி சிரித்தா அம்மா. அவவின் பிடிவாதத்தைப் போக்காமல்.

அன்றைக்கு பிறகு வந்த நாட்கள் விரைவாகவே கடந்து போனது. எனது மூன்று வார் விடுமுறையும் முடிந் து போக அம்மாவை விட்டு புரிய முடியாமல் பிரிந்து மீண்டும் கண்டா வந்து சேர்ந்தேன்.

கண்டா வந்ததும் மீண்டும் வேலைக்குப் போவது, பிள்ளைகளை டிபூசன் கிளாக்குக்கொண்டுபோவது எனக் கண்டா வாழ்க்கை யோடு என்னை இணைத்துக் கொண்டேன். அவ்வப்போது அம்மாவின் ஞாபகம் மனதுள் வந்து எட்டிப் பார்த்துவிட்டுப் போகும். இந்த நிலையில் தான் அந்தச் செய்தி என்னை ஒரு கணம் அதிர் வைத்தது.

நாட்டில் மறுபடியும் சண்டை தொடங்கி விட்டதாகத் தினந்தினம் புதிய செய்திகள் வந்துகொண்டிருந்தன. இணையத் தளங்களிலும், வாணோலி, பத்திரிகைகளிலும் வரும் செய்திகள் அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தன. கடைசியாகக் கிடைத்தத் தகவலின்பாடி, ஊர்காவற்றுறையில் நிலைகொண்டிருந்த இராணுவம் கடற்கரை வழியாகவும், எங்கள் ஊர் பிரதான வீதி வழியாகவும் யாழ்ப்பா

ணம் நோக்கி முன்னகர்ந்தது என்றும் யாழ்ப்பான நூழைவாயில் பகுதியான பண்ணைப்பாலத்தில் கடும் சண்டை நடப்பதாக வும் தொடர்ந்து செய்திகள் வந்து கொண்டிருந்தன. அம்மாவைப் பற்றி எந்தவொரு செய்தியையும் அறிய முடியாமல் நானும் அக்காவும் பெரிதும் அவதிப்பட்டோம்.

இந்த முன்னகர்வில் பல நூறு மக்கள் இறந்து விட்டதோடு, பல ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இடம் பெயர்ந்து விட்டதாகவும் செய்திகள் தெரிவித்தன. யாழ்ப்பானத்தில் அங்கங் சனம் அடிக்கடி இடம் பெயர்ந்து இதுதான் முதல்தடவை. செய்திகள் கீழத்தெராட்டங்களை நாளிலிருந்து எனக்கு ஒழுங்காக வேலையில் ஈடுபட முடியவில்லை. அம்மாவைப் பற்றிய செய்திகள் எதனையும் அறியமுடியவில்லை.

நாட்கள், வாரங்களாகி மாதங்களாகக் கடந்து சென்றன. யுத்தமும் ஓரளவு இறுதிக் கட்டத்தை எட்டியிருந்தது. எங்கள் இடத்தை விட்டு இராணுவத்தினர் சென்றுவிட்டதாகவும், பெரும்பாலான தீவக மக்கள் இந்தியாவுக்கு படகுகளில் அகதிகளாக ஒடி விட்டதாகவும் செய்திகள் தெரிவித்தன. அப்படிச் சென்ற மக்களின் படகுகள் சில கவிழ்ந்து அதிலிருந்து மக்கள் பலரை இந்துமாசுமுத்திரம் விழுங்கியும் விட்டிருந்தது.

இந்திலையில்தான் கொழும்பிலிருந்து மாமா தொலைபேசியில் பேசினார். மாமாவின் குரல் கேட்டதே அம்மாவைக் கண்டு பிடித்துவிட்டதைப் போல சந்தோசமாக இருந்தது. அப்போதுதான் மாமா விசயத்தைச் சொன்னார். மாமா குடும்பம் பிரச்சனைக்குள்ளால் யாழ்ப்பானத்துக்கு வந்து எப்பிடியோ கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்திருந்தது.

“ஊராத்துறையிலிருந்து ஒரேயாடியாய் செல்ல அடிச்சக்கொண்டு ஆயிக்காரங்கள் வெளிக்கிட்டுட்டாங்கள். சனமெல்லாம்

கையில் அம்பிட்டதுகளை எடுத்துக் கொண்டு வெளிக்கிட்டுட்டுதுகள். நாங்களும் வெளிக்கிட்டம். அம்மாவும் சனங்களோ சேர்ந்து வந்திருப்பா என்டு தான் நினைச்சம். ஆருக்குத் தமிழ் தெரியும். அந்தப் பதட்டத்தில் பள்ளிக்கூடம் வழிய தங்கியிருக்கேக்க அக்காவைப் பற்றி விசாரிச்சனான் ஒரு செய்தியும் கிடைக்க இல்லை.”

பிறகு மாமா சொன்ன செய்தி எனக்கு பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்தது.

“அம்மா இறந்திட்டாவாம் என்று அறிஞசன் தம்பி....”

“ஜேயோ... அம்மா...!”

“ஜேயோ கடைசியா அம்மாவினர் முகத் தைக் கூட பார்க்க ஏலாமல் போயிட்டுதே” என்றபடி நான் புலம்பத் தொடங்க, என்னை ஆசவாசப்படுத்தியபடி மனைவி தொலைபேசியை வாங்கிக்கொண்டாள். அவள் எல்லா விடயங்களையும் விசாரித் துத்தெரிந்து கொண்டாள்.

‘கொழும்புக்கு வந்திருந்த தங்கத்தினர் மகன் ஒரு செய்தி சொல்லியிருந்தான்.

“பிள்ளை உங்கட மாமி ஊரில் இறந்து போயின்றாலாம். ஆயி வந்து போனாப்பிரகு ரெண்டு நாள் கழிச்ச ஊருக்குத் திரும்பிப் போனவையள் அவவினர் உடலை எடுத்து அடக்கம் செய்தவையாம். நாங்கள் அப்பிடியே கொழும்புக்கு வந்து சேர்ந்திட்டம். இப்பத்தான் இந்தத் தகவல் கிடைச்சுது. ஆனா உங்கட மாயியினர் வீடு இவ்வளவு அடிப்படைக்குள்ளுயும் தப்பிட்டுதோம்” மாமா சொல்லிக்கொண்டு போனார்.

“சரி. சரி” என்றபடி தொடர்பை துண்டித்துக் கொண்டாள் மனைவி.

“என் மனுசர் இவை. துக்கச் செய்தி சொல்லேக்கயும் வீட்டப் பற்றின கதைதான். இவை மாறுமாட்டனம். மாமிக்கு நல்ல தம்பி தான் வந்து வாச்சிருக்கிறார்” என்று புறபுறுத்த சுமதி, கையோடு அக்கா வீட்டிற்க

கும் தகவல் தெரிவித்துவிட்டு என்னிடம் வந்தாள்.

தொடர்ந்து வந்த இரண்டு நாட்களும் நான் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. செய் தியறிந்து உறவினர்கள் துக்கம் விசாரிக்க வந்து கொண்டே இருந்தனர்.

‘பேரப்பிள்ளையளக் கொண்டுபோய் அம்மாவுக்கு காட்ட எல்லாம் போயிற்றுதே’ என்ற வேதனை மனதை ஒருபறம் வாட்டி யது. ‘கடைசியா சிலோனுக்கு போகேக்க மனு சியையும், பிள்ளையளையும் கூட்டிப் போயிருக்க வேணும். பிழை விட்டுட்டன்’ என்ற கவலை சதா என்னை அறிந்துக் கொண்டிருந்தது. காலம் தன் பாட்டில் ஓடிக் கொண்டிருந்தது.

அன்று வேலை முடிந்து வீட்டிற்கு திரு ம்பியபோது தபால்பெட்டிக்குள் சில கடிதங்கள் நிறைந்திருந்தன. கடிதங்களை எடுத்துக் கொண்டு உள்ளே நுளைந்தேன். சுமதி ‘பேஸ்மன்டில்’ இருந்த ‘மெசினில்’ உட்புத்தனம் கொண்டு போகல்லை. என்று ஒடிவிட்டனம். அவா அந்தப் பக்கம் ஆழி வராதென்டு நினைச்சிருப்பா போல. அவங்களும் எங்கட ஊருகள்ளு தங்கயில்லை. நேர யாழ்ப்பானைக் கோட்டைக்குத் தான் போனவைக்கள். ஆனால் இடையில் நடந்த சண்டை ரெண்டு நாள் இழுத்துட்டு. அவங்கள் போன அடுத்த நாளே நாங்கள் திரும்ப வந்த நாங்கள். எங்கட வீடுகள் எல்லாம் உடைஞ்சு தரைமட்டமாப் போக்கது. எல்லாத்தையும் ஏரிச்சுட்டாங்கள். உங்கட அம்மாவின்டானுபகம் வந்து நான்தான் வீட்டுப் பக்கம் போய் எட்டிப் பார்த்தனான்.

அழகான மணிமணியான எழுத்துக்கள். தங்கத்திற்கு எழுதப் படிக்கத் தெரியாது. அவளின் பேத்தியைக் கொண்டு எழுதியிருப்பாள் போல. இப்ப அவையெல்லாம் ஊரில் படிச்சு நல்ல உத்தியோகம் பார்க்குதுகள். கடிதம் கீழ்க்கண்டவாறு எழுதப்பட்டிருந்தது.

வணக்கம் தம் பி. நான் தங்கம் எழுதுறன்.

உங்கட முகவரியையும், சுகத்தையும் கண்டாவில் இருக்கிற எங்கட அண்ணன்ற மகன் மூலமாக அறிந்து கொண்டேன். உங்களிற்ற ஒரு உதவி கேட்கிறதுக்காக இந்தக் கடிதத்தை எழுதுகிறேன்.

உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கும் ரெண்டு வருஷத்துக்கு முதல் எங்கட பக்கத்துக்கு ஆழி வந்தது. அந்த நேரம் நாங்கள் புங்குடு தீவுப் பக்கமாக ஓழிந்தம்.

உங்கட அம்மாவையும் வரச்சொல்லி எவ்வளவோ கேட்டனாங்கள். வரமாட்டன் என்று சொல்லிப்போட்டா. உங்கட சொந்தக்காரர் ஒருத்தரும் அம்மாவை கூட்டிக் கொண்டு போகேல்ல. எல்லாரும் தாங்கள் தப்பினால் காணும் என்று ஓடிவிட்டனம். அவா அந்தப் பக்கம் ஆழி வராதென்டு நினைச்சிருப்பா போல. அவங்களும் எங்கட ஊருகள்ளு தங்கயில்லை. நேர யாழ்ப்பானைக் கோட்டைக்குத் தான் போனவைக்கள். ஆனால் இடையில் நடந்த சண்டை ரெண்டு நாள் இழுத்துட்டு. அவங்கள் போன அடுத்த நாளே நாங்கள் திரும்ப வந்த நாங்கள். எங்கட வீடுகள் எல்லாம் உடைஞ்சு தரைமட்டமாப் போக்கது. எல்லாத்தையும் ஏரிச்சுட்டாங்கள். உங்கட அம்மாவின்டானுபகம் வந்து நான்தான் வீட்டுப் பக்கம் போய் எட்டிப் பார்த்தனான்.

வீட்டுக்கு கிட்ட வரவே சரியான மணமாக இருந்தது. நாயொன்டு வாசலில் செத்து காகங்கள் கொண்டு கிடந்தது. நான் என்ற சின்னவைனைக் கொண்டு அதை கிடங்க வெட்டித் தாட்டுப் போட்டன். அதுக்குப் பிறகுதான் வீட்டுக்குள்ள பார்த்தம். அம்மாவினர் வீடு ஷேல் விழுந்து சிவருகள் அங்கங்க ஓட்டையா இருந்தது. கதவு ஓவென்று திறந்து கிடந்தது. ஏதோ பொல் ஸாத மணம் வந்தது. வாயையும், முக்கை

யும் சீலைத் தலைப்பால பொத்திக்கொண்டு உள்ளுக்குப் போனான்.

உங்கட அம்மா கழுத்திலையும், வயித்தி யெயும் குடுப்பு இறந்து கிடந்தா. நாத்தம் தாங்க ஏலாமல் இருந்தது. ஊருக்குள்ள ஒரு சனமும் இல்ல. உங்கட ஆக்களும் வரேல்லை. அதை வைச்சுப் பார்த்துக் கொண்டு இருக்க ஏலாது. பிறகு நான்தான் என்ற மகனையும், அவனின் சினேகிதப் பெடியளையும் பிரிச்ச, சாட்டி மயான்தில எல்லாக் காரியத்தையும் நல்ல விதமா செய்து முடிச்சனான்.

மேல் இருந்து விமானப் படை குண்டு போட்டதில் மாட்டுக் கொட்டைக்கக் கின்ட மாடுகளும், ஒரு ஆடும் செத்து நாறிக் கொண்டு கிடந்தது. எல்லாத்தையும் அடக்கம் செய்து அந்த இடங்களை துப்பரவாக்கி னது நாங்கதான்.

உங்கட அம்மாவைத் தேடி உங்கட ஆக்கள் ஒருத்தரும் வரேல்லை. எங்களுக்கு வீடு, வாசல் ஒன்றும் இல்லாததால் நாங்க உங்கட வீட்டிலதான் இவ்வளவு காலமா இருக்கிறும். அம்மாவினர் வீட்டை நாங்கள் நல்லாத்தான் வைச்சிருக்கிறும்.

இவ்வளவு காலத்திற்குப் பிறகு உங்கட மாயா வந்து இந்த விட்ட விட்டு போகச் சொல் வழார். எங்களுக்கு வேறு வீடு இல்ல தமிப். உங்கட அம்மாவும், நீங்களும் எங்களுக்குச் செய்த உதவிகளை நாங்கள் மறக்க இல்லை. நீங்கள் எங்களுக்கு ஒரு நல்ல முடிவு சொல்லுவேங்கள் என்று நம்புறன்.

இப்படிக்கு,
தங்கம்.

கடிதத்தை வாசித்து முடித்ததும், வேதனையில் என் மனம் கணத்தது. கண்கள் குளமாக அப்படியே அமர்ந்து விட்டேன். தன்னுடைய வேலைகளை முடித்துக் கொண்டு மேலே வந்தாள் சுமதி.

கடிதத்தை அவளிடம் நீட்டினேன்.

வீடு....!

அம்மாவினர் கலவீடு...! இதுதான் இப்ப எல்லாருக்கும் பிரச்சனை! ரெண்டு நாளைக்கு முதல் மாமாவும் :போனில் கதைச்சவர்.

“தம்பி ஊரில் இருக்கிற கல்விடை எங்கட பேரில் எழுதித் தாங்க. அங்க ஆராரோ எல்லாம் எங்கட ஆக்களின் வீடுகளில் இருக்கினம். வீடு எங்கட பேரில் இருந்தால் பாதுகாப்புத்தானே”

மாமா சொன்னது ஞாபகம் வந்தது.

போன கிழமை மகாவிங்கம் அண்ணரும் கடிதம் போட்டிருந்தவர். வீட்டை விற்கிற தென்டால் தன்னட்ட சொல்லச் சொல்லி இருந்தார். அவரும் இப்ப கொழும்பில தான் இருந்தார். சனமெல்லாம் இப்ப பிரச்சனை ஒரு முடிவுக்கு வந்தபடியால் பழையபடி ஊருக்குக் கிளம்பியிருக்கினம். அங்க காரியியள் எல்லாம் இப்ப நல்ல விலைக்குப் போவதாக நானும் அறிந்திருந்தன்.

“என்னப்பா செய்யப்போயியள்...” இரு வுச் சாப்பாட்டை முடித்து விட்டு என் அறை மேசையில் அமர்ந்திருந்தபோது மனைவி என் தோலைத் தொட்டுக் கேட்டாள். அவளிடம் நான் எழுதி வைத்திருந்த கடிதத்தை நீட்டினேன்.

அன்புள்ள மாமாவுக்கு,

அம்மா எங்களையெல்லாம் விட்டுப் போயிற்றா. அவளினர் ஞாபகமா இருக்கிறது அந்தக் கல்வீடு ஒன்றுதான். அதில் இப்ப தங்கம் குடும்பம் இருக்கிறதா அறின்சன். அம்மாவினர் கடைசிக் காரியங்களைச் செய்து அந்த ஆத்மவுக்கு ஒரு ஆழுதலைக் கடுத்தது தங்கம் தான். தங்கம் குடும்பம் இருக்கும் மட்டும் அந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடும். அவையாக்கு ஒரு கரைச்சலும் குடும்பம் இருக்கிறதா அறின்சன். அம்மாவினர் கடைசிக் காரியங்களைச் செய்து அந்த ஆத்மவுக்கு ஒரு ஆழுதலைக் கடுத்தது தங்கம் தான். தங்கம் குடும்பம் இருக்கும் மட்டும் அந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடும். அவையாக்கு ஒரு கரைச்சலும் குடும்பம் இருக்கிறதா அறின்சன். அம்மாவினர் கடைசிக் காரியங்களைச் செய்து அந்த ஆத்மவுக்கு ஒரு ஆழுதலைக் கடுத்தது தங்கம் தான். தங்கம் குடும்பம் இருக்கும் மட்டும் அந்த வீட்டில் இருக்கக் கூடும். அவையாக்கு ஒரு கரைச்சலும் குடும்பம் இருக்கிறதா அறின்சன்.

இப்படிக்கு,
ரவி.

-வெஸ் பழகன்

சரியாக இருவ எட்டு மணிக்கு ஜந்து நிமிடம். தொலைபேசி நாதம் பேசியது. மறுபக்கத்தில் ஒரு கனிவான குரல். தன்னை “ராணி” என அறிமுகப்படுத்தி, என்னைத் தனிமையில் சந்திக்க வேண்டுமென வேண்டியது. இன்னும் ஜந்து நிமிடத்தில் வரமுடியும் என்றும் சொன்னது. அனுமதித்தேன் நான்.

சொன்னது சொன்னது போற் சரியான நேரத்திற்கு எனது திருமண ஆலோசனையக Door Bellலை அழக்கி, அனுமதி பெற்று. உள் நுழைந்தாள் ஒரு யெளவனும், லாவனும் மிகக்கப் பெண். அவளின் சரியான பெயர் செல்வராணி என்பதும், ஒரு செல்வச் சீமாளின் ஒரே வாரிச என்பதும் அவள் சொல்லி, நான் அறிந்து கொண்டவை.

“தங்கச்சிக்கு என்ன செய்ய வேண்டும்?” வழுமை போல் நான் விசாரித்தேன்.

“ஒரு அந்தரங்க அலுவல். அதை மறுக்காமல் நீங்களே செய்து தரவேண்டும்”

“முடிந்தால் செய்து தாரான். என்ன தேவையென விளக்கமாகச் சொல்லுங்கோ”

“இது ஒரு வித்தியசாமான கேஸ் ஜூயா! ஒரு விவாகரத்து”

“இந்த வயசிலையா?”

“இது என்றை தலைவிதி ஜூயா”

“அம்மா! நான் விவாகரத்துகளை ஏற்பதில்லை. இப்பிடி வேலைகள் செய்யும் ஆட்கள் கொழும்பிலுண்டு. அவையிட்டை போய் கேளுங்கோ அம்மா”

“ஜூயா! தயவு செய்து என்னுடைய கதையைக் கேளுங்க; உதவ முடிந்தால் செய்து தாங்கோ”

“சரி சொல்லுங்கோ”

அவள் சொன்னாள்:

“எனது அப்பா நாடரிந்த Tycoon. ஆனால், எனதம்மாவை நான் பிறந்தநாளே பறிகுடுத்து விட்டன். (கண்கள் பணித்தன). அப்பா மறுதாரம் செய்தார். அதாலை எனக்கு ரண்டு தமிழார். அப்பா தனது செல்வாக்கைப் பாவித்து, ஒரு USA விஞ்ஞானிக்கு என்னைக் கட்டிக் குடுத்தார். கட்டி ரண்டு வருசங்கள். எனக்கு எல்லா ஜுகவரியங்களும் தரப்பட்டன. ஆ...னா...ல்!”

“அப்ப என்ன குறையம்மா?”- எனது கேள்வி அது.

“அது தான் பெரிய குறை. ஜூயா! சுருக்கமாகச் சொன்னால் அவர் ஒரே கட்டிலை இதுவரை என்னுடன் பகிரவில்லை. எந்த நேரமும் வாசிப்பு- ஆய்வு- கண்டுபிடிப்பு எனக் காலத்தை ஒட்டுகிறார். ரண்டு வருசம் என்றை வாழ்க்கை பாழ். நிலமை மாறும் அறிகுறியும் இல்லை. இயற்கை உணர்வு வாழ்வை நான் விரும்புகிறன். ஜூயா, நீங்க உதவ வேண்டும்”

நான் சொன்னேன்:

“அம்மா எல்லா வேலைகளையும் தள்ளிப் போட்டு, உங்களுக்கு ஏற்ற வரணைக் கண்டு பிடித்துத் தாரது என்றை எடுத்த வேலை”

செஞ்சில் நிலைத்து

திலக்கல் நிலைவுகள் 01

-மு. பழீர்

நவீன் தமிழ் இலக்கியப் பரய்பை ஒரு ஜம்பது ஆண்டுகள் பின்னோக்கிப் பார்ப்போமானால், பல நிகழ்வுகள், மறக்க இயலாதலை. காலங்கள் பல உருண்டோடிப் போய் விட்ட நிலையில், தேசிய இலக்கிய வளர்க்கிப் பரிணாமம் குறித்து சிந்திப்போமோனால், இன்று அற்புதமான மாற்றங்களும், பாய்ச்சல்களும் தீவிரம் பெற்றுள்ளன.

புதிய பரிமாணங்களில் புனைவுகள் வெளிவருகின்றன. தமிழ்ச் சமுதாயத்தின் வாழ்வியலையும், எரியும் பிரச்சினைகளையும், யதார்த்தப் படைப்புகளாக்கித் தந்தவர்கள் பலர். சர்வதேச அரங்கில் புலம் பெயர் படைப்பாளிகளது, இலக்கியப் பாக்களிப்புகள் குறித்து, உரத்துப் பேசப்பட வேண்டிய காலகட்டமிது.

இலங்கையின், தேசிய இலக்கிய மாற்றத்திற்கும் உயர்வுக்கும் வித்திட்டவர்கள் யார்? என்ற வரலாற்றுப் பின்னணியையும், அடிக்கடி ஆராய வேண்டிய தேவையும் நம்முன் எழுந்தள்ளது. அத்தோடு, இளந்தலை முறையினருக்கு, அவை குறித்து அறிவுறுத்தப்பட வேண்டிய கடப்பாடுகளும் நம்முன் விரிந்து கிடக்கின்றன. 50-60களில் ஊற்றெடுக்கத் துவங்கிய தேசிய இலக்கியச் செழுமை, இன்னும் உயிர்ப்புடன் விரிந்து, பரந்து, வளர்ந்து வருகின்றது.

ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன், எமது புனைவுகளுக்கான, கருவினைத் தேடி, சென்னையை நோக்கிச் சிந்தனையைச் செலுத்த வேண்டியிருந்தது. மெரீனா பீச்சையும், திருநெல்வேலியையும் விட்டு எமது படைப்பு மனம், நகரச் சங்கடப்பட்டது. தமிழக இலக்கியங்களின் மீதான பாதிப்பு, நம்மை முடமாக்கிப் போட்டிருந்தது.

இக்காலப் பிரிவில் தமிழ் நாட்டு சஞ்சிகையாளர் ஒருவர் இலங்கை வந்து இப்படி மழுங்கினார். ‘சமுத்துப் படைப்புகள், தமிழ் நாட்டை விட நூறு வருடங்கள் பின்துங்கியுள்ளன’ என்று எமது செவிகளில் அறைந்தாற் போன்று, அவர் கூறிவிட்டுப் போன பின்பு தான், நாம் ஞானக்குளியல் நடத்த வேண்டியிருந்தது.

இலங்கை தேசிய இலக்கியம், 50-60கள் இடைப்பட்ட காலங்களில் தான், முனைப் பெடுக்கத் துவங்கியது. பரவலாக முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இந்த மன்னையும் மன்னின் மைந்தாளர்களின் வாழ்வியலையும் களமாக்கி அற்புதமாகப் படைப்புகளாக்கினர். முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பல தசாப்தங்களாகப் போராடியதில் தான், இந்த மாற்றங்களை எட்ட முடிந்தது. அன்று நமது எழுத்தாளர்களின் மன் வாசனை கலந்த

சிருஷ்டிகளைப் பண்டிதர்கள் 'இழிசனர் வழக்கு' என என்னி நடையாடினர். யதார்த்தம், மன்னாசனை, சமூகப் பிரக்ஞா, வர்க்க மேம்பாடு, சாதி வெறியற்ற சமத்துவம் போன்றவற்றை அடிநாடமாக்கி, எழுத்தாளர்கள் மக்கள் இலக்கியம் படைத்தனர். எழுத்தாளன், இடதுசாரிக் கருத்துக்களால் ஈர்க்கப்படுவது, உலகளாவிய உண்மை. அநீதிக்கும், அடக்குமுறைக்கும் எதிராக, கிளர்ந்தெழுந்து போராடி உயிர்த் தியாகம் செய்த, எண்ணற்ற எழுத்தாளர்களை, உலக வரலாற்றில் படிக்கின்றோம்.

சிறந்த எழுத்தாளனாக இன்று நம்மால் கொண்டாடப்படும், ஜெயகாந்தனின் இளமைக் காலம், இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோடு ஐக்கியப் பட்டிருந்ததை அவரது, 'ஒரு இலக்கியவாதியின் அரசியல் அநுபவங்கள்' என்ற நூல் நமக்குத் தெளிவாகவே உணர்த்துகின்றது.

அவர் கட்சிக்குள்ளேயே இருந்து கொண்டு கலக்க குரலெழுப்பி ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவர். பின்னர் முழு நேர எழுத்தாளனாக உருமாறியவர். என்றாலும், தன்னை வளர்த்து மனிதனாக்கியது, மற்போக்குப் பாசறை தான் என்று இப்போதும் கூறுவார்.

நூலுக்கு நிலைத்து

தில்க்குப் பாதைகள் 02

எனது இளமைக் கால நினைவுகளை என்னால் தவிர்க்கவியலவில்லை. அதனை உங்களோடு மானசீகமாகப் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அவாவி

னாலேயே இங்கு எழுத விழைகிறேன். வாலிப் பயதில் ஒரு தசாப்த காலம் வரை இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோடு நெருக்கமாக இணைந்திருந்தேன். அந்நாடகளில் அமரர் பீட்டர் கெனமனின் தலைமைத் துவம் என்னைக் கவர்ந்திருந்தது.

அவரது துணிச்சலான், உணர்ச்சிகரமான பேச்சு, கம்பீரமான ஆகுருதியும், தோற்றுப் பொலியும், எவருடனும் தோளில் கைபோட்டு “கோதரயா!” என்றழைக்கும் கனிவு, இதயத்தைக் கழற்றிக் கையிலெடுத்துக் காட்டுவதைப் போன்ற சிரிப்பு, தொழிற் சங்கப் போராட்டங்களில் காட்டி வந்த அக்கறை, சதா, பீக்கொக் கிக்ரெட் புகைத்துத் தள்ளும் லாவகம், எல்லாமே அன்று எனக்கு நிறையப் பிடித்திருந்தது.

60-களில் கட்சி, அரசியல், தொழிற் சங்க போராட்டங்களை என்னைத் தீவிரமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். இதற்கு ஒரு வலுவான பின்னணியும் இருக்கவே செய்தது. மறைந்த மாநகரசபை உறுப்பினர் செனேற்றர் நீதிராசா அவர்களை அதிபிடியாகக் கொண்ட, மெசஞ்சர் வீதி, யானை பீடிக் கம்பனியில் பலகாலம் வேலை செய்து வந்துள்ளேன்.

நீதிராசா, ஒரு பிரபலமான தொழில் அதிபராகவும், அரசியல்வாதியாகவும் திகழ்ந்த போதும், தொழிலாளர் சம்பந்தப்பட்ட விடயங்களில் ஒரளவு மனிதனேயமுள்ளவர். கம்பனியில் 200க்கும் அதிகமான வர்கள் பணிபுரிந்தனர். பெரும்பாலானவர்கள், பொதுவுடைமைக் கட்சித் தாக்கம் கொண்ட மலையாள புத்திஜீவிகள். கொழும்பு- 132-நெல்வீதி, மலையாள போர்டிங் ஹவுஸ், அந்நாடகளில் பிரசித்தி

பெற்ற கம்யூனிஸ்ட் கோட்டை.

தோழர்கள் டி.கே. தாமோதரன், மைத்திரி மொஹம்த, அந்தோனி போன்றவர்கள் எங்களுக்குத் தலைவர்களாக இருந்தனர். நாங்கள் அனைவரும் பணிநேரம் போக இங்குதான் தங்கியிருந்தோம். மறைந்த எழுத்தாளர், அகஸ்தியரும் பலகாலம் இங்கு தங்கியிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது. கார்ல் மாக்ஸ், லெனின், குரு சேவ், மலன்டோவ், சொலிலோவ் ஆகிய சொலியத் தலைவர்கள், அறைகள் தோறும் சட்டம் போட்ட பிரேம்களுக்குள் புன்மறுவல் புத்துக் காட்சி தருவது, நமக்கு உற்சாகமாய் இருக்கும்.

‘மலையாள புரோகமன், சாகித்திய சமிதி’ என்ற பெயரில் (முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம்) நிறுவி, வாரம் தவறாமல் அமர்வுகளை நடத்தி இலக்கிய விவாதம் செய்வோம். தகழி- பலீர், எஸ்.கே. பொட்டடக்காட், கேசவதேவ், முற்றுக்கு வர்கி, போன்ற பிரபலமான மலையாள எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளை வாசித்து, இங்கு விமர்சனம் செய்வோம்.

அன்று, தகழியின் செம்மீன் நாவல் என் மனதைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. 65ஆம் ஆண்டாலில் செம்மீன் நாவலை மலையாளத்தில் உள்வாங்கி அன்னலெட்சுமி இராஜதுரையினால் வெளியிடப்பட்ட ஜோதி இதழில் கட்டுரை எழுதினேன். அப்போது செம்மீன் வெளி உலகில் பிரசித்தி பெறாதிருந்த காலம். பின்னர் செம்மீன் உலகப் புகழ் பெற்று, திரைப்படமாகவும் வெளிவிந்தது. இந்த மலையாள நண்பர்கள் தான், அந்நாடகளில் என் அறிவுக் கண்களைத் திறந்து விட்டவர்கள். மறைந்த என்

தந்தை முறைம்மது கான், திருவனந்தபுரம்-வர்க்கலையைச் சேர்ந்த மலையாள வர்த்தகர். இலங்கை பிரஜா உரிமை பெற்றவர். இந்தப் பின்னணியில் மலையாள மொழி எனக்குச் சரளமாக வந்தது.

இக்காலப் பிரிவில் இந்த மலையாள போர்டிங் ஹவுஸில் வைத்துத்தான் இந்தியாவின் மிகப் பிரபலமான கம்யூனிஸ்ட் தலைவர், ஏ.கே. கோபாலன் (மலையாளி) அவர்களோடு உரையாடும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பின்நாடகளில் கேரளாவிற்குப் பலமுறை சென்றிருந்த போது, கம்யூனிஸ்ட் தலைவர்கள் சிலரோடு எனக்குப் பரீட்சயம் ஏற்பட்டது. அங்கு சிறிது காலம் தங்கியிருந்த போது, அது அந்நியப் பிரதேசம் என்ற உணர்வே எனக்கு ஏற்படவில்லை.

நூலுக்கு நிலைத்து

தில்க்குப் பாதைகள் 03

60களில் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக் கூட்டங்கள், பெரும்பாலும் கொழும்பு விவேகானந்தா சபை மண்டபத்திலேயே நடைபெறும். ஒவ்வொரு அமர்வுகளிலும் ஆர்வத்தோடு கலந்து கொள்ளவேன். டொமினிக் ஜீவாவின், ‘தன்னீரும் கண்ணீரும்’ நூல் வெளியிட்டு விழாவில் நானும் கலந்து கொண்டேன். மிக கவர ஸ்மான கருத்தாடல்கள் அங்கு இடம் பெறும். அது ஒரு பொற்காலம். இனி எப்போது வரும்?

பேராசிரியர் கைலாசபதி, பேராசிரியர் சிவத்தம்பி, பிரேம்ஜி, இளங்கீரன், டொமினிக் ஜீவா, எ.எ.ம.பி. மொஹமீதீன், எஸ். பொன்னுத்துரை (அப்போதவர்

முற்போக்கு முகாம்), வி. பொன்னம்பலம் (தந்தை செல்வாவோடு தேர்தலில் போட்டியிடவென்று), தீப்பொறி அந்தனிசில், மு. தளையசிங்கம், சில்லையூர் போன்ற பிரசித்தி பெற்ற எழுத்து ஆளுமைகளின் உரைகளையெல்லாம் முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கக் கூட்டங்களில் கேட்டு ரசித்துச் சுலபத்திருக்கிறேன்.

இந்த உரைகளை உள்வாங்கிய அனுபவப் பாதிப்பு, இவர்களின் எழுத்துக்கள் மீது கொண்ட நாட்டம் என்பன, என்னுள் இலக்கிய உணர்வுகள் ஹற்றெடுக்கத் தூண்டுகோலாயிற்று. ஒரு வேடுக்கை என்னவென்றால், இவர்கள் எவ்வாறு என்றும் அன்று எனக்கு நெருக்கமான பரிசீலனை இருந்ததில்லை.

அப்போது நான் இருபது வயது இளைஞர். ஒரு சாதாரண வாசகன். ஆடு கண்ட இலையையெல்லாம் மென்று தின்று, திரிவிடைப் போல, எல்லாவற்றையும் வாங்கி வாசிப்பேன். இவற்றில் துப்பறியும் நாவல், தி.மு.க. ஏடுகள், சினிமா சுஞ்சிகை எனப் பல அடங்கும். மற்றொன்று அப்போது நான் சரியான சங்கோஜி. சூக்க சபா வழுள்ளவன். யாரோடும் வலிந்து சென்று, அறிமுகமாக்கிக் கொள்ளும் தன்மைகள் இல்லை. பின்நாட்களில், 70களில் மேற்குறிப்பிட்ட எழுத்துப் பிரபலங்களில் ஒரிருவரைத் தவிர, மற்ற அனைவரோடும் நெருங்கிப் பழகுகின்ற அனுபவம் கிடியது.

அதில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடிய வர்கள். டொமினிக் ஜீவா, இளங்கீரன், எ.க.எம்.பி.மொஹிதன், சில்லையூர் மற்றும் பலர். இக்காலப் பிரிவில் சபை இளங்கீரன் அவர்கள் நாவலிலக்கியத்தில் ஒரு

கலக்குக் கலக்கிக் கொண்டிருந்தார். தினகரன் நாளிதழில் அவரது நாவல்கள் தொடர்ந்து வெளிவந்தன. ‘நீதியே நீ கேள்’, ‘அவளுக்கு வேலை வேண்டும்’ போன்ற படைப்புகள் வாசகரைக் கவர்ந்தன.

அவரது நாவல்களை விரும்பிப் படித்து வந்தேன். பேராசிரியர் கைலாசபதி, தினகரன் நாளிதழில் பிரதம அுசிரியராக வந்த மர்ந்த பின் பெரும் இலக்கிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்தன. முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் காட்டில் தாராளமாக மழை பொழிந்தது என்று சொல்லலாம். தரம் கண்டு எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதில் கைலாசபதி குத்துத் தாராளமாக மனசு. முற்போக்கு அணி யைச் சாராதவர்களையும் அவர் அரவ ணைக்கத் தவறவில்லை.

(வளரும்)

புத்தாண்மை சுற்று

வீவும்பிறி விப்பரினா?

புதிய ஆண்டு பிறந்து, ஜந்து மாதங்களாகி விட்டன. தயவு செய்து உங்கள் ஏந்தாக்களைப் புதுப்பித்துக் கொள்ளவும்.

மனங் திறந்து மல்லிகையுடன் ஒத்துழையுங்கள். ஏனை னில் மல்லிகை உங்கள் ஒவ்வொருவரினதும் இலக்கியக்குரலாகும்.

அகட்டை செய்வோருக்கு முன்னரிவித்தவின்றி இதழ் பிறுத்தப்படும்.

-துசிரியர்

மணியத்தார் குடும்பம் கொழும்புக்குப் போய்க் கிட்டத்தட்ட ஆறுமாதம் இருக்கும். மகஞாடைய திருமணத்துடன் அவரும் மனைவியும் கூடக் கொழும்பு வாசியாகிவிட்டனர். இப்பொழுது தான் கொழும்பிலிருந்து முதற் தடவையாக ஊர் திரும்பியிருக்கிறார். கோயில் திருவிழாவுக்காக வந்திருப்பதாகத் தான் ஆறுமுகத்தார் நினைத்தார். மணியத்தார் வந்த சேதி கேட்டதும் அன்று பின்னேரமே ஆறுமுகத்தார், மணியத்தாரைப் பார்க்க அவரது வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு விட்டார். நீண்ட காலச் சிநேகிதமல்லவா?

ஆறுமுகத்தாரும் மணியத்தாரும் சிநேகிதம் போலவே அவர்களது மகள்மார் அருந்ததியும், மணிமேகலையும் கூட நல்ல சிநேகிதிகள். சிறுவகுப் பிலிருந்து உயர்வகுப்பு வரை ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். மணியத்தாருக்கு மணிமேகலை ஒரே மகள் தான். செல்லமாக வளர்த்தார். சொத்து சகங்களுக்கும் குறை வில்லை. ஆறுமுகத்தாருக்கு அருந்தவச்செல்வன் முத்தவன். சின்னவள் அருந்ததி. அவரும் கூட ஒரளவு வசதியாகத் தானிருந்தார். அருந்தவச் செல்வனுக்கு மணிமேகலையைச் செய்ய வேண்டுமென்பது ஆறுமுகத்தாரின் மன விருப்பம். பெட்டை கொஞ்சம் வாய்க்காரி என்று அவர் மனைவியின் கணிப்பு. எனினும் அவளுக்கும் மறுப்பில்லை. காலநேரம் வரும்

போது கதைக்கலாம் என்பது அவர் எண்ணம்.

மணியத்தாரும் ஆறுமுகத்தாரும் இலிகிதர்களாக ஒரே அலுவலகத்தில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர்கள். இருவருமே சோலி சுரட்டு இல்லாதவர்கள். தாழுண்டு தமது வேலையுண்டு என்று வாழ்வர்கள். இவர்களது மனைவியரும் சினேகிதிகளே. இரண்டு குடும்பத்தவரும் ஒன்றாக நெருங்கிப் பழகுவதாலேயே ஆறுமுகத்தாருக்கு மணிமேகலையைத் தனது மருமகளாக்கும் எண்ணம் உதித்தது.

திருமணங்கள் சொர்க்கத்தில் நிச்சயிக்கப்படுவதாகச் சொல்வார்கள். அது உண்மை தான் போலும். அருந்தவச் செல்வன் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தெரிவாகவில்லை. மருத்துவராக வரமுயன்றவன் மருந்தாளராகவே வந்தான். தன் மனதில் இருந்த எண்ணத்தை ஒருநாள் ஆறுமுகத்தார் மணியத்தாரிடம் சுறியபோது ஏமாற்றமான பதிலே

கிடைத்தது. மணியத்தாரை முந்திக் கொண்டு அவரது மனைவிதான் கூறினார்.

“மணிமேகலைக்கு ஓர் இஞ்சினியர் மாப்பிளையைப் பேசி ஒழுங்காக்கிப் போட்டது.... நீங்கள் முந்தியே கேட்டிருக்கலாமே?”

வெறும் ஒப்புக்காகத்தான் சொன்னானால் ஒளிய அருந்தவச்செல்லவனின் பதவி காணாது என்பதுதான் உண்மையான காரணம்.

அவர்கள் சொன்னது போலவே கலியான ஒழுங்குகள் மடமட என்று நடந்தது. கொழும்பில் வீடு, கொழுத்த சீதனம், நகை நட்டு, கார் என அவர்கள் கேட்டதற்கெல்லாம் தலையைச்கக்க கூடிய நிலையில் இருந்தமையால் மணியத்தார் எல்லாவற்றையும் கொடுத்துத் திருமணத்தைத் தடல் புடலாகச் செய்தார். மாப்பிளை வீட்டாரின் விருப்பப்படி கொழும்பில் பிரபல ஹோட் டேல் ஒன்றில் வெகு ஆடம்பரமாகத் திருமணம் நிறைவேறியது. ஆறுமுகத்தார் குடும்பத்திற்கும் அழைப்பு இருந்தபோதி லும் கலியானம் கொழும்பில் என்பதாலும், விமானப் போக்குவரத்து மட்டுமே அப்போது இருந்ததாலும் அவர்கள் போக வில்லை. எனினும் அதற்கும் மேலாக அவர்களது ஏராற்றமும் இன்னொரு காரணம்.

அடுத்த மாதத்திலேயே அருந்தவச் செல்வனுக்கும் திருமணம் நடந்தது. சாதாரண குடும்பம் எனினும், அழகான, குணமான, ஆற்றல் ஆளுமை மிக்க பெண்ணாகக் கோகிலா இருந்தாள். கணவனுக்கு மட்டுமல்ல, மாமன் மாமிக்கும் கூட அவளைப் பிடித்துப் போனதில் வியப்

பில்லை. மணிமேகலை மருமகளாக வர வில்லை. என்ற கவலையே மறந்து விட்டது. பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்ததும் தான் அருந்ததிக்குப் பார்க்க வேண்டும்.

ஆறுமுகத்தார் மணியத்தார் வீட்டை அடைந்ததும் அவரை அன்போடு வரவேற்றாலும், அவர்கள் முகத்தில் அப்பிழிருந்த சோகத்தை அவதானிக்க முடிந்தது.

“மருமகன் மகளைவ வந்தவையோ? கலியானத்துக்கும் வரக் கிடைக்க வில்லை. வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டு ஒருநாள் விருந்து வைக்கலாம்” ஆறுமுகத்தார் வந்தகமில்லாமல் கேட்டபோது; மணியத்தாரின் கண்கள் கலங்கின. மனைவிதான் கலங்கியபடி கூறினார்.

“பிள்ளைக்கும் மருமகனுக்கும் ஒத்து வரயில்லை. எப்ப பார்த்தாலும் சிருகிடுக விறாள். இனி அவரோட வாழ ஏலாது எண்டு சொல்லி மணிமேகலை பிடிவாதும் பிடிச்சதாலை தான் வந்திடப்படும்.... என்ன சொன்னாலும் இவள் கேட்கிறாள் இல்லை. ஏரிஞ்சு விழுகிறாள்”

அந்தச் செய்தி ஆறுமுகத்தாரின் மனதையும் உருக்கியது. “பிள்ளைக்கு நீங்கள் எடுத்துச் சொல்லயில்லையோ?... கலியானம் கட்டின புதிசிலை, புதுச் சப்பாத்துக் கடிக்கிற மாதிரி சக்சரவுகள் வாறுது சகஜும் தான். பொம்பிளையள் தான் கொஞ்சம் சகிச்கப் போக வேண்டும். காலப் போக்கிலை சரியாயிடும்....” ஆறுமுகத்தார் எடுத்துக் கூறியதும் மணியத்தார் குறுக்கிட்டார்.

“நீங்கள் ஏலுமானவரையிலை புத்தி சொல்லிப் பாத்திட்டப்படும். அவள் சொல்லுக்கேக்கிறாளில்லை. மருமகன் சாதுவான

குணம். நல்லமாதிரி..... சம்பளம் எடுத்ததும் இவளினர் கையில் கொண்டு வந்து கொடுத்திடுவேர். இவருக்கு ஏன் இப்பிடிப் புத்தி போக்குதோ?”

அடுத்த சில நாட்களில் ஊர் எல்லாம் கதை பரவி விட்டது. எல்லோரும் மணியத்தார் குடும்பத்தையும், மணிமேகலையையும் தான் குறைத்துப் பேசினார்கள்.

“இவையினர் பணத் திமிருக்கு இது வேணும்....”

“தாயைப் போல தானே மகஞும். கண்டப்படி வாய் காட்டியிருப்பாள். செல்லமான வளர்ப்பு....”

“ஒருத்தருக்கும் ஒரு உதவியும் செய்யாதவை. பொதுக் காரியங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கவும் அற்பம் காட்டுறவை.... உவைக்கு உது வேணும்....”

இப்படிப் பல விமர்சனங்கள்.

“பாவம் மணியத்தார்.... இருந்தது எல்லாத்தையும் கொட்டி மாப்பிளை எடுத்தார். அது பிழைச்சுப் போக்கு..... பாவம் மணிமேகலை” ஆறுமுகத்தார் அநுதாபத்துடன் தேநீர் கொண்டு வந்த மனைவியிடம் கூறினார்.

“நீங்கள் போயிருக்கிறியள் எண்டு பார்க்கவும் வெளியிலை வரயில்லை கண்டியளோ?”

தேநீரை ஒரு மிடறு குடித்த ஆறுமுகத்தார் மனைவியை நோக்கினார். “அந்தப் பிள்ளைக்குக் கவலை இருக்கும் தானே.... வெட்கமாயும் இருக்கும்.... குறை நினைக்க ஏலாது....”

“எங்கட அருந்ததியை நாளைக்கு

ஒருக்கா அனுப்பிப் பார்ப்பம்.... சினேகிதி தானே?... மனதிலுள்ளதைச் சொல்லக்கூடும்...”

“நல்ல யோசினை தான்.... பிள்ளை வந்ததும் சொல்லு....”

“ஓம்பா... அவரும் போகவேணும் எண்டுதான் சொல்லிக் கொண்மிருந்தவள்.....” தனது கலைந்த முடியை மறுபடி முடிந்து கொண்டவள், பேணியையும் எடுத்துக் கொண்டு குசினிக்குள் சென்றாள். மனதிலெழுந்த அனுதாபத்தையும் மீறி மாறான எண்ணம் வருவதை அவளால் தவிர்க்க முடியவில்லை. ‘எங்கட மகனை வேண்டாமென்றவே.... உவைக்கு உதுகாணாது....’ என்று எழுந்த எண்ணத்தை மறுகணமே அழக்கித் தன்னைச் சமப்படுத்தினாள்.

மறுநாள் அருந்ததி தன் சினேகிதியான மணிமேகலையைப் பார்க்கச் சென்றாள். அவள் வெளியே வராததனால் உள்ளே சென்று கதைக்கும்படி மணியத்தாரின் மனைவி கூறினாள்.

அருந்ததி யைக் கண்டதும் மணிமேகலை கண்ணர் பெருக அழுத் தொடங்கி விட்டாள். அருந்ததிக்கு அவளைத் தேற்றுவதில் போதும் போதும் என்றாகிவிட்டது.

“மேகலை.... இது என்ன கோலம்? தலையும் வாராமல் உடுப்பும் மாத்தாமல்..... ம.... அதுக்கிடையில் எவ்வளவு மெலிஞ்சு போனாய்....! அப்பிடி என்ன பிரக்கினையெடி?”

மணிமேகலை வெறித்துப் பார்த்தபடி மௌனமாக இருந்தாள். எனினும் அவளது

கண்கள் பனித்தன. அவள் அழுது ஓயும் வரை அருந்ததி காத்திருந்தாள்.

“என்ன பிரச்சினையென்டாலும் மனம் விட்டுப் பேசு.... அப்பதான் மனது ஆறும்..... வாழ்க்கையில் பிரச்சினைகள் வாறது சக்கும்..... அதுக்காக மனம் உடைஞ்சு போகக் கூடாது..... சவால் கண எதிர்கொண்டு நிமிருகிறது தான் வாழ்க்கையின் வெற்றி.... இதைப் படிக் கிற காலத்தில் நீ தானே சொல்லுவாய? கப்பல் கவிண்டாலும் நீந்திக் கரைசேர முயற்சிக்க வேணும் மேகலை.....”

மணிமேகலை மீண்டும் விம்மி வெடித் தாள். ஏதோ சொல்ல முயன்றும் முடியா தவளாக மௌனித்தாள்.

“மேகலை..... நீ இப்பிடி வாழா வெடியாக வந்திருக்கிறதால் ஊர் தேவையில்லாமல் கதைக்குது. மென்ற வாயுக்கு அவல் கிடைச்ச மாதிரி..... ஏன், அவருக்கு வேறு யாரிலையாவது விருப்பம் அல்லது தொடர்பு.....?” அருந்ததி சொல்ல முடிக்க முன்னரே அவள் பலமாகத் தலையசைத்தாள். அருந்ததிக்குக் குழப்பமாக இருந்தது.

“அப்ப என்னடி பிரச்சினை, பிரிஞ்சு வாற அளவுக்கு?..... உண்ணிலை சந்தே கப்பகுகிறாரோ?” இப்பொழுதும் மறுத்துத் தலையாட்டினாள் மணிமேகலை.

“அப்ப என்ன பிரச்சினையென்டு சொல்லன்....”

முதற்தடவையாக மணிமேகலையின் இதழ் பிரிந்து மெலிதாக வார்த்தைகள் வெளியே வந்தன. “அருந்ததி..... அவர் என்னைப் பொம்பினையாக நினைக்

கிறாரில்லை.....” மறுபடி அழு ஆரம்பித்த மணிமேகலையின் கைகளை ஆதரவுடன் பற்றினாள்.

“என்ன சொல்லுற மேகலை....? புரியும் படி சொல்லு....”

“இந்தக் கிலிசை கேட்டை எப்படிக் சொல்லுறது? அதுதான் பெத்த அம்மாவி டம் கூடச் சொல்லயில்லை.... உண்ணிடம் சொல்லவும் கூச்சமாயிருக்கு....” என்ற மணிமேகலையை ஆழமாக நோக்கினாள் அருந்ததி.

“என்னாடு..... அப்பிடி பெரிய வெடகம்?”

“.....”

“சொல்லு மேகலை....”

“ம..... நான் இன்னும் கன்னியாகத் தான் இருக்கிறானாடு....” மீண்டும் அழுகை.

“ம..... உண்ணைப் போல கலியாணமாகமல் இருந்திருக்கலாம். இது நரக வேதனை யடிது....”

“என் சொல்லுறாய் மேகலை, அவருக்கு உணர்ச்சி இல்லையா?”

“அப்படி இருந்தால் கூட பரவாயில்லை. எல்லாம் இருக்கு அருந்ததி. ஆனால் அவருக்குப் பெண் தேவையில்லை...”

“அப்பிடியென்னா?”

“ஆண் தான் தேவைப்பட்டுக்குது....” மீண்டும் கட்டுக்கடங்காமல் கண்ணீர் பெருகியது.

“புரியவில்லை மேகலை....”

“ம..... ஒவ்வொரு இரவும் எல்லாம் ஆரம்பிக்கும்..... நானும் ஆசையோட ஒத்து மூழ்பேன்..... ஆனால் அவருக்கு.....”

தொடர்ந்து சொல்ல முடியாமல் தவித்த மணிமேகலையை ஆதரவுடன் நோக்கி னாள்.

“குழப்பமாயிருக்கடி....”

“பத்திரிகைகளிலை ஆண், ஆண் உறவு பற்றிப் படித்திருப்பாய..... இவருக் குப் பெண் தேவையில்லை..... என்னை யும் ஒரு ஆணாகத் தான் பயன்படுத்து கிறார்..... ஒவ்வொரு இரவும் தூண்டுதலுக்

குள்ளாகி உணர்ச்சி பெருகி, அந்த வேகத்தைத் தணிக்க முடியாமல் நான் நரக வேதனையை அனுபவிக்கிறானாடு..... இருந்தும் இல்லை என்கிறதை விட, இல்லையென்றால் அதுவே பெரிய நிம்மதி அருந்ததி”

திகைப்படுதன் சிநேகிதியை நோக்கிய அருந்ததி அதிர்ச்சியிலிருந்து விடுபட முடியாமல் தவித்தாள்.

மஸ்லிகை ஆண்டுச் சுந்தாதாரராகச் சேர்நுபவர்கள் கவனத்திற்கு....

ஆண்டுச் சந்தா 600/-
தணிப்பிரதி 40/-
ஆண்டு மலர் 200/-

ஒராண்டுச் சந்தாவுக்குக் குறைந்தது ஏற்றுக் கொள்ளப்படமாட்டாது.

வங்கித் தொடர்புகளுக்கு:

Dominic Jeeva 072010004231,- Hatton National Bank. Sea Street, Colombo - 11.

காசோலை அனுப்புவர்கள் Dominic Jeeva எனக் குறிப்பிடவும். காசோலை அனுப்புவோர் முக்கியமாகக் கவனிக்க வேண்டியது, Dominic Jeeva என எழுதுவோர் இந்தப் பெயருக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ வேறொதுவும் கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாது. காசக்கட்டளை அனுப்புவர்கள் Dominic Jeeva. Kotahena, P.O. எனக் குறிப்பிடு அனுப்பவும்.

தனித்தனி இதழ்களைப் பெற விரும்புவோர் 5 பத்து ரூபா தபாற தலைகளையனுப்பியும் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தொடர்பு கொள்ள வேண்டிய முகவரி :

201/4, ஸ்ரீ கதிரேசன் வீதி, கொழும்பு 13. தொலைபேசி : 2320721

பொறுமை

பொறுமையின்
காப்பத்தில்- நான்
கந்தரிக்கப்படாருக்கிறேன்.

பொறுமையின்
சுருகாடில்- நான்
சாம்பலாயிருக்கிறேன்.

பொறுமையின்
கவியரங்கில்-நான்
பா புதாருக்கின்றேன்.

பொறுமையின்
தாலாடில்- நான்
கண்ணுறங்குகிறேன்.

பொறுமை எனும்
தென்றதைத்தான்- நான்
சுவாசிக்கின்றேன்.

பொறுமை எனது
இதய தாகம்!

பொறுமை எனது
சுவாச கீதம்!

இனிமேலும்,
பொறுமைதான்
எனக்கு எல்லாமீ....!

-வானிஸ்

ஊழல் நிலைநிலை: 45

ஞா உறவு இலக்கியம்

-திக்குவல்லை கமால்

இலக்கியத்தினாடாக இன உறவு பற்றி நீண்ட காலமாகவே பேசப்பட்டு வந்துள்ளது. சமய இலக்கியங்களிலே காணப்படும் ஒத்த தன்மைகள் பற்றிப் பல ஆய்வுகள் நடாத்தப் பட்டுள்ளன. சமயம்சார் மரபிலக்கியங்கள் அவ்வப்போது மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு இன, மதம் சார்ந்த சாதாரண மக்களின் வாழ்க்கைக் கோலங்கள் பற்றிய பரஸ்பர அறியாமையின் விளைவு காலப்போக்கில் வெளிப்படலாயிற்று.

தேசிய ஐக்கியம் பற்றியும் அதற்காகப் பரஸ்பரம் இலக்கியப் பரிவர்த்தனை பற்றியும் இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் அன்றமுதல் குரலெழுப்பி வந்துள்ளது. ஒருமைப்பாட்டு மாநாடுகளை நடாத்தியுள்ளது. சிங்கள எழுத்தாளர் அமைப்புகளோடு தொடர்பு வைத்து வந்துள்ளது. முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத் தொடர்பினாலும் சிங்கள மொழிப் பரிச்சயம் காரணமாகவும் நானும் ஏதாவது சாதிக்க வேண்டுமென்று நெடுங் காலமாகவே எண்ணி வந்துள்ளேன். சுய ஆக்கங்கள் காரணமாக அந்த எண்ணம் பிற்படுத்தப்பட்டே வந்தது.

ஒருநாள் மொழிபெயர்ப்பு நூல் வெளியீடு சம்பந்தமாக ஒரு நன்பர் எண்ணைச் சந்திக்க விரும்புவதாகவும் எனக்கு லேக்ஷ்யலஸாக்கு வருமாறும், ஊடகவியலாளர் எம். எஸ். பாறியிம் எனக்குத் தகவல் தந்தார். அங்குதான் சிட்னி மாகஸ் டயஸ் என்ற படைப்பாளியை முதன்முதலாகச் சந்தித்தேன்.

அவர் சிறுவர்- இளைஞர் அபிவிருத்தி நிறுவனத்தினதும், தோதென்ன பப்ளிசிங் ஹவுஸினதும் தலைவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலக்கிய மொழி பெயர்ப்பு நூல்கள் வெளியிடப் போவதாகவும் அதற்கு ஒத்துழைக்குமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். அதன் முதற்கட்டமாக மொழிபெயர்ப்பாளர் குழுவொன்றை உருவாக்க வேண்டுமென்றும், அத்தகையவர்களை ஓரிடத்தில் ஒன்றுதிரட்ட வேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார்.

நினைப் பனை

-பெரிய இஸ்கார்

பார்கலூக்கை ஏறித்துவிட்டுமுட்டே
வெளிகளின் செறிவுகளின் உடல்.

எப்போ தெரித்த தென்றீதேப்பில்
இளைக் குவைத் தீட்டிவிடுத்
உடலீப்புத்தைத் தின்ற தீட்டிவிடுதை
குப்புக்கூட்டு இருந்

விளைப்பனை ஒன்றில் இருத்
வெளியேறின

ஆத்திரில் புருப்பற புருப்பறயிக் கூட்டுத்
விளைக்கூட்டு ஆத்திரில்கூட்டு.

அகலூக் கெல்லை
ஒன்றில் தெனிலூக்குத்தெரித்தை
இப்போது கைலூயிட தெரியலில்லை
விடக்கெரியிட வினாக்கள் டெருக்கை
விரித்த புருக்கெல்லையூக்கித்திறன
தென்றீதேப்பு வெளியீடு
ஏற்றுத் தென்றீதையீடு

அதன்படி ஒரு பக்கு மொழிபெயர்ப் பாளர் அளவில் ஒன்று தீர்ட்டி கொழும்பில் முதலாவது கூட்டம் நடைபெற்றது. எதிர் பார்த்த அத்தனை பேரினதும் வரவே ஒரு சந்தோஷ ஆர்வாரத்தை ஏற்படுத்தியது. அது ஒரு கலந்துரையாடலாகவே அமைந்தது. பல்வேறு அபிப்பிராயங்கள் வெளிவந்தன.

சிறுவர் இலக்கியம், இளைஞர் நாவல், தனி எழுத்தாளர் தொகுப்பு, பிராந்திய ரீதியான சிறுக்கைத் தொகுப்புக்கள், பாடல்கள் என்பன பரஸ்பரம் மொழி பெயர் ப்பதாகப் பொது முடிவு எடுக்கப்பட்டது. மேலும் ஓவ்வொரு மொழி பெயர்ப்பாளரும் என்னெண்ண வகையில் பங்களிப்புச் செய்ய வேண்டு மென்பது பட்டியலிடப்பட்டது.

இதற்காக வகைமாதிரியான தமிழ் நூல்கள் தெரிவு செய்யப்பட்டு வாங்கப்பட்டன. தொடர்ந்து இடம்பெற்ற இரண்டாம் சந்திப்பின் போது ஓவ்வொருவருக்கும் நூல்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டன. ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்ட நிதிப் பிரமாணங்களுக்கமையக் கொடுப்பனவு வழங்குவது பற்றியும் தெளிவுபடுத்தப்பட்டது.

இடையிடையே பின்னாட்டம் செய்யப் பட்டபடி ஒராண்டு காலம் இவ்வேலை தொடர்ந்தது. சில மொழி பெயர்ப்பாளர்கள் இடைநடுவில் கைவிடுவிட்டு ஒதுக்கி விட்டார்கள். இதனால் எதிர்பார்த்த இலக்கை அடைய முடியவில்லையென்றே கொல்ல வேண்டும்.

ஒப்பீடு ரீதியாகப் பார்த்தபோது சிங்க எதிர்விருந்து தமிழுக்கு வந்த அளவுக்கு,

தமிழிலிருந்து சிங்களத்திற்கு செல்ல வில்லை. அதற்காக வேலைத்திட்டம் இடைநடுவில் நின்றுவிடவில்லை.

கடும் உழைப்பின் காரணமாகப் பதி ணைந்து நூல்களின் வேலையைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முடிந்தது. இந்நூல்கள் அனைத்தும் பண்டாரநாயக்கா சர்வதேச மாநாட்டு மண்டபத்தில், 2008இல் இடம் பெற்ற சர்வதேசப் புத்தகக் கண்காடசியின் போது வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டன. அங்கு மூல நூலாசிரியர்களும் மொழி பெயர்ப்பாளர்களும் சந்திக்கக் கூடிய அருமையான சந்தர்ப்பமேற்பட்டது.

ஒரே நோக்கத்தில் அமைந்த தொகையான நூல்கள் இப்படி வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டமை பரவலான கவனங்கப்பை ஏற்படுத்தியது. இந்த உற்சாகம் காரணமாக இரண்டாம் கட்ட வேலைகள் துரிதமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

தரமான இளைஞர் நாவல் பிரதிகள் கோரப்பட்ட போதும் தரமான பிரதிகள் கிடைக்காமல் போனது துரதிர்த்திமே.

இரண்டாம் கட்டமாகவும் பதினெண்நாடு நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. அவற்றில் ஏழு தமிழுக்கு வந்தவை. நான்கு சர்வதேச விருதுகள் பெற்ற பிரசன்ன விதானகேயின் ‘ஆகாயம் பூக்கள்’ (ஆகாஸ குஸம்) என்ற திரைப்பிரதி அவற்றில் ஒன்று. இது ஒர் அடுர்வ நிகழ்வாகும். ரவி ரத்னவேல் இதனை மொழியாக்கம் செய்துள்ளார்.

சில வாரங்களுக்கு முன்பு தேசிய நூலக ஆவணவாக்கல் சபை மண்டபத்தில், முக்கிய இலக்கியவாதிகளின் பங்களிலிருந்து தமிழுக்கு வந்த அளவுக்கு,

கேற்படன் இந்தப் பதினெண்நாடு நூல்களும் வெளியிடப் பட்டன. ஓ.கே. குணநாதன், ச. அருளானந்தம் போன்ற சிறுவர் இலக்கியவாதிகளின் பல நூல்கள் சிங்களத்திற்குச் சென்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆனாலும் கிராமத்திலிருந்து இயங்கும் தோதென்ன பப்ளிசிங் ஹவுஸ், சரியான நேரத்தில் சரியானதொரு முன்மாதிரியைக் காட்டியுள்ளது.

ஶஹர் நினைவு: 46

நூலாழிலும் நிலக்கியமும்

இலக்கியவாதியாக என் பயணத்தை ஆரம்பித்துக் கீல ஆண்டுகளுக்குப் பின்பே எனக்கு அரசாங்க உத்தியோகம் கிடைத்தது. ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றேன். எழுத்தத்தே தொழிலாகக் கொள்வது நமது நாட்டில் சாத்தியமில்லாத விடயம். வருமானத்திற்கு உத்தரவாதமில்லாத நிலையில் இலக்கியத்தில் ஈடுபடுவதும் சாத்தியமில்லாத விடயம் தான்.

மத்திய மாகாணங்க் கிராமப்புறம் பாடசாலையொன்றிலேயே முதல் நியமனம் கிடைத்தது. கடமையைப் பொறுப்பேற்றது, தொடர்பாக நண்பர்களுக்குக் கடிதமுலம் தெரிவித்திருந்தேன். அக்காலப் பகுதியில் வெளிவந்த எனது சிறுக்கை பற்றி நண்பரொருவர் அபிப்பிராயம் தெரிவித்துப் பாடசாலை முகவரிக்குத் தபாலட்டை

யொன்று அனுப்பியிருந்தார். தற்செயலாக அதனைப் பார்த்தபின்பே அதிபருக்கு நானொரு படைப்பாளியென்ற விடயம் தெரியவந்தது.

பின்னர் என்னை அழைத்துப் பாராட்டியதோடு, இப்பாடசாலைக்குப் பாடசாலைக்கீதெமான்றில்லை. எனவே அதனை இயற்றித் தரவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொண்டார். மரபுக் கவிதைகள் எழுதும் அநுபவம் அப்போது இருந்ததே தனிர, பாடல் எழுதுவது பற்றியோ, ராகங்கள், இசை தொடர்பாகவோ எதுவும் அறிந்திருக்கவில்லை. அது தொடர்பாகச் சில முயற்சிகள் எடுத்ததைத் தொடர்ந்து, ஏதாவதொரு இல்லாமய கீத மெட்டில் எழுதினால் சரியென்ற முடிவுக்கு வந்தேன். அதன்படியே செய்தேன். அது அந்தப் பாடசாலைக்கும் கிராமத்திற்கும் ஒரு சாதாரண விடயமாக இருக்கவில்லை.

பதினாறு மாதங்களுக்குமேல் அங்கு நான் கடமையாற்றவில்லை. அப்போது எட்டாம் தரத்திற்கு மேல் இல்லாத பாடசாலை அது. இடைக்காலத்தில் பொதிக வளங்களும் மாணவர் தொகையும் பெருகி, கிராமமும் பலவித வசதிகள் வாய்க்கப்பெற்று மகா வித்தியாலயமாகத் தரமுயர்ந்துவிட்டது.

சுமார் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, பதவி உயர்வு ஒன்றுக்கான நேர்முகப் பிரீட்சைக்கு, முதல் நியமனத்தைப் பொறுப்பேற்றது தொடர்பான ஆவணமான்றைப் பெறவேண்டியிருந்தது. நான் கடமையாற்றும் போதிருந்த அதிபரோ

ஆசிரியர்களோ மாணவர்களோ அங்கே இருக்கமாட்டார்களன்பது எனக்குத் தெரியும். முன்னிலித்தல் கொடுத்துவிட்டுப் போகத் தீர்மானித்தேன்.

முன்பு பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கி சுமார் மூன்று கிலோமீற்றர் அளவு நடந்து சென்று தான் பாடசாலையை அடைய வேண்டும். அந்தப் பிரச்சினை இருக்கவில்லை. பாடசாலை அருகிலேயே பஸ்ஸில் போய் இறங்க முடிந்தது.

அதிபர் வரவேற்று உபசரித்தார். எனக்குத் தேவையான ஆவணத்தை முன்கூட்டியே தயாரித்து வைத்திருந்தார்.

“ஸேர் இப்பவும் உங்கட பாடசாலைக் கீத்ததைத்தான் பயன்படுத்துகிறோம்” - திடீரன்று அவர் சொன்னதை நான் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

“எல்லாவகையிலும் பாடசாலை மாறி இருக்கிறது. அதனால் அதுவும் மாறத் தானே வேண்டும்” - என்றேன்.

“கமால் ஸேரினுடைய பாடசாலைக் கீதம் இருப்பதுதான் எங்களுக்குப் பெருமை. மாற்றம் தேவையென்றால் அவரோடு தொடர்பு கொண்டு அதைச் செய்து கொள்ளலாமென்று ஒரே குரலில் சொல்லி விட்டார்களாம். தொடர்பு கொள்ள முடிய வில்லையாம். பிறகு ஒரேயொரு சொல்லை மாத்திரம் மாற்றிவிட்டுத் தொடர்ந்து பயன்படுத்தினார்களாம்.... இப்படித்தான் நான் கேள்விப்பட்டேன்” என்று அந்த அதிபர் சொன்னார்.

ஓர் ஆசிரியர் என்பதைவிட ஒரு இலக்க

கியவாதியென்பது முதல் அநுபவத்தி வேயே மேலோங்கி நிற்பதை இந்த விடயம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

பல்வேறு பாடசாலைகளில் கடமை யாற்றிய சந்தர்ப்பகளிலும் பார்த்தியான கடமைப் பொறுப்புக்கு அப்பால் நாடகம், சஞ்சிகை வெளியீடு, சிறுப்புச் சொற்பொழி, தமிழ்மொழித்தினம், மீலாத் விழா, போட்டி நிகழ்ச்சிகளில் பங்கேற்பு போன்ற நிகழ்வுகளில் ஈடுபட்டமைக்கு ஓர் கலை-இலக்கியவாதியாக இருந்தமையே கைகொடுத்ததெனலாம்.

என்னுடைய சேவைக் காலத்தில் ஆசிரியர், உப அதிபர், ஆசிரிய ஆலோசகர், உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளர், பிரதிக் கல்விப் பணிப்பாளர் என்று பல்வேறு நிலைகளைக் கண்டுள்ளேன். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பாடசாலைகளைத் தரிசித்துள்ளேன். உத்தியோடுர்வ கருத்தரங்கு, செயற்களம், சூட்டங்கள் என்று பாடசாலை முதல் கல்வி அமைச்சுவரை கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். சம்மா சொல்லக் கூடாது. எல்லா இடங்களிலும் இலக்கிய வாதி என்றவகையில் எனக்கொரு முன்னுரிமை தரவே செய்தனர்.

இலக்கியவாதியென்ற கம்பீரம் எனது தொழில் வாழ்க்கையில் எல்லாச் சந்தர்ப்ப ங்களிலும் என்னை உயர்த்தியிருக்கிற தென்பதை நினைத்துப் பார்க்கும்போதெல்லாம் நான் பூரித்துப் போகிறேன்.

dickwellekamal@gmail.com

ஊனிப்பு மாதம் - செப்டெம்பர்

வாழிப்பை வளர்ப்பதற்கு மூலமே

இலக்கியத்தை அக்கள் மூலம் பெற்றுவார்கள்

-பிரகலாத ஆனந்த்

மனிதனின் அறிவு விருத்திக்கு வாசிப்புப் பழக்கம் முதன்மையானது என்றால் அது மிகையாகாது. இலக்கியத்தின் மூலம் மனித வாழ்வை உயர்வடைய வைக்கலாம் என்பதில் இரண்டு கருத்துக்கு இடமில்லாத போதிலும், இன்று வாசிப்புத் தேய் பிறையாகி வருகின்ற மையால் இக்கூற்றின் இலக்கு அசாத்தியமாக உள்ளது. உலகமயமாதவினால் ஏற்பட்டுள்ள இயந்திரத் தன்மையான வாழ்வு முறையும், மனிதனின் கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டைக் கேள்விக் குறியாக்கியுள்ளது. மனிதனுக்குக் கிடைக்கும் அற்ப சொற்பு ஒய்வு நேரத்தையும் இலத்திரனியல் ஊடகங்கள் ஆக்கிரமித்துள்ளன. அன்று பெண்கள் பெரும் எண்ணிக்கையில் வாசகிகளாக இருந்த நிலை மாறி, இன்று அவர்கள் தொலைக்காட்சி மெகாதொடர்களில் தொலைந்து போயுள்ளனர். இனைய தலைமுறையினர் கணினித்திரைகளுக்குள் தம்மை ஒடுக்கிக் கொண்டு விட்டனர். இதனால் பத்திரிகை, சஞ்சிகை, புத்தக வாசிப்புக்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. எனினும் சுட கடந்த பத்தாண்டுகளில் நவீன கலை இலக்கியங்கள் ஆர்முகேல் கொண்டுள்ளன. தரம் பேணவும், மெருசுட்டலுமாகப் புத்தாயிரமாமாண்டில் ஏற்றம் கண்டுள்ளன. புத்தாயிரம் ஆண்டில் புத்தகங்களின் வரவும் அதிகரித்தே காணப்படுகின்றன. இவை வாசிப்புப் பழக்கம் இன்னமும் தேய்ந்து

அழிந்து போகவில்லை என்பதற்குச் சான் றுபகர்களின்றன. எனினும் வாசகர் வட்டம் சுருங்கியுள்ள நிலை ஏற்பட்டுள்ளது.

புத்தக வாசிப்பு அருகி வருகின்ற போதி வூம் இன்னொரு புறம் கணினி வாசிப்புக் கள் அதிகரித்து வருகின்றமையும் கண் கூடு. இன்றைய தகவல் தொழில்நுட்ப யுக த்தில் இணையத் தளங்கள் புத்தகங்களின் இடத்தைப் பறித்துக் கொண்டுள்ளன. இணையத்தள வாசிப்புகள் பல்கிப் பெருகி யிருக்கின்ற போதிலும், அங்கு கூடத் தரமான வாசிப்புகள் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்துள்ளன என்பதற்குக் காலம் தான் பதிலிறுக்க வேண்டும்.

புத்தாயிரம் ஆண்டு, தகவல் தொழில் நுட்ப யுகம் என்றால் அது மினையாகாது. இன்றை கோளமயமாதல் அறிவுப் பிரவாகத்தின் பாய்ச்சலுக்கு ஈடுகொடுக்கக் கணினி சார் அறிவே கை கொடுக்கின்றது. மனித மூளையின் வெலைப் பஞ் இதனால் பின் தள்ளப்படுள்ள காலம் இது. தொடர்பாடு வையும் அறிவுப் பரிவர்த்தனையையும் வெலைப் பின்னல்கள் இலகுவாக்கியுள்ளன. இன்றைய யுகத்தில் தமிழ் வெலைப் பின்னல்களும் இணையத் தளங்களும் கூடப் பல்கிப் பெருகியுள்ளன. இந்தியாவின் தமிழ்நாட்டின் கணினித் துறைசார் வளர்ச்சி, இலங்கையரின் புலம்பெயர் வாழ்வு என்பன இதைச் சாத்தியமாக்கியுள்ளது. இன்று பல்வேறு பத்திரிகைகளும், சஞ்சி கைகளும் வெளியாகின்றன. தனிநபர் படைப்புகளும் இணையத் தளங்களில் தரிசனமாகின்றன. இவை யாவும் இலக்கிய வளர்ச்சியாகக் கருதக் கூடியன.

இதேவேளை சில வெலைப்புக்களில்

வெளிவரும் ஆக்கங்கள் தரமற்றவையாக வருகின்றன. இன்னும் சில வெலைப் புக்களில் ஆபாசப் பொழுது போக்கு அம்சங்கள் பதிவிறக் கப்பட்டுள்ளன. பத்திரிகை உலகின் மஞ்சள் பத்திரிகைகளுக்கு ஒப்பான இவை, இளைய தலைமுறையினரை ஈர்ப்பதுடன், அவர்களைத் தவறான பாதையில் இட்டுச் செல்கின்றன.

வாசிப்புப் பழக்கம் சிறு வயதிலிருந்தே வளர்த்துக்கப்பட வேண்டும். பெற்றோரின் ஊக்குவிப்பும் பாடசாலை மட்டத்தில் ஆசிரியர்களின் ஊக்குவிப்பும் முக்கியமான அம்சம். போட்டி நிறைந்த இன்றைய உலகில் படிப்பிலும், குறிப்பாகப் பரீட்சையை நேராக்கிய கல்வியிலும் பலத்த போட்டி உருவாகியுள்ளமையால், பாடசாலை நேரம் மாத்திரமின்றி, ஏனைய நேரங்களும் தனியார் கல்வி நிலையங்களில் செலவாகின்றது. இதனால் பிற வாசிப்புகளுக்கான நேர அவகாசம் மாணவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை. இன்று பல்வேறு பொழுது போக்கு அம்சங்கள் பல்கிப் பெருகி இருப்பதால் பொழுது போக்காக வாசிக்கும் பழக்கமும் குறைவடைந்து வருகின்றது. காட்சிப்படுத் தல்களின் இலகுத்தன்மையே காரணம்.

இலக்கியம் மனித மனத்தைச் செழுமைப்படுத்தி சமூக மாற்றங்களை ஏற்படுத்தவல்லன என்பதால் மக்களை இலக்கியமயப்படுத்தல் இன்றியமையாதது. வாசிப்பில் ஈர்ப்பை ஏற்படுத்த வேண்டுமாயின் முன்னரைப் போன்ற இலக்கியக் கலந்துரையாடல்கள் மக்கள் மத்தியில் இடம் பெற வேண்டும். மாணவ சமூகத்திற்கும் இவ்வாறான கலந்துரையாடல்களும், கருத்து

துப் பரிவர்த்தனைகளும் பாடசாலை மட்டத்தில் இடம் பெற வேண்டும். வாராந்த, தமிழ்த்தின இலக்கிய ஊக்குவிப்புக்கள் அவசியமாகும்.

இன்றைய வாசக ரசனை பற்றி கணிப்பிடும் போது இலக்கிய ஆர்வம் குன்றியுள்ளமை புலனாகும். எனினும் தரமான, ஆழமான வாசகர் வட்டம் இங்கு உருவாகி வருவதையும் அவதானிக்கலாம். மொழியை அறிவியல் நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் படைப்புக்களும் வெளிவருகின்றன. விரும்பியும் படிக்கப்படுகின்றன. இது ஒரு ஆரோக்கியமான முன்னேற்றமாகும். மேலும் புதிய வகைப் படைப்புகளும் தரிசனமாகின்றன. வாசகனுக்கான வாசிப்பு முறை திறந்து விடப்பட்டுள்ளன. அதாவது ஒரு படைப்பை வாசகன் தனக்குரிய வகையில் வாசிக்கும் நிலை உருவாகியுள்ளது. படைப்பாளி மறைவதும், வாசகன் உருவாக்கியபடுத்த ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

தின் பல்வேறு படைப்புகளும் மீள் வாசிப்புக்கு உள்ளாக்கப்படுகின்றன.

எனினும் இப்பயண்பாடு பரவலடைவதற்கும், பயணாவதற்கும் இலக்கியத்தை ஓரளவுக்காயினும் மக்கள் மயப்படுத்தல் அவசியமாகிறது. தேடல் வாசிப்புப் பழக்கத்தை உருவாக்குதல் முதலாவது அம்சம். தேடல் வாசிப்பு முறைகளை சமூக மேம்பாட்டின் திசையில் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். மக்களை இலக்கிய மயப்படுத்தும் செயற்பாட்டில் அதிக அக்கறை தேவை. இது பல முனைகளிலும் முன்னெடுக்கப்பட வேண்டும். காலத்தின் கண்ணாடியான இலக்கியம் காலத்தை தோற்றுவிப்பதிலும் பங்காற்றுவதற்கும் வாசிப்புப் பழக்கம் இன்றியமையாதுள் எது. எழுத்தாளர்களே வாசகர்கள் என்று குறுகிப் போவதற்கு முன்னதாக வாசிப்புப் பழக்கத்தை குவியப்படுத்த ஏதாவது செய்தாக வேண்டும்.

A. R. R HAIR DRESSERS

89, Church Road,
Mattakuliya,
Colombo - 15.

Tel : 0112527219

முற்றிலும் களிமைப்பட்ட பயற்ற சவுரன்

திருச்செந்த குற்றப்:

தேவகி ரட்டோஸ்வரன் ஆயுவு மூலம்:

தின்யியானின் நாவல்கள் - ஒரு நுண்ணையை

-மா. பாலசிங்கம்

யாழ். பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான தேவகி ரட்டோஸ்வரன் சிறப்புக் கலைமாணிப் பட்டத்துக்காகப் புத்தாயிரமாம் 2000 இல் சமர்ப்பித்த ஆயுவுக் கட்டுரை மேலதிகத் தக வல்களோடு 'தெணியானின் நாவல்கள், ஒரு நுண்ணையை' என்ற 66 பக்க நாலாக வெளி வந்துள்ளது. இது கண்டா, நான்காவது புரிமாணம் வெளியிடாகும்.

பேரா.எஸ்.சிவலிங்கராஜா அணிந்துரை வழங்கியுள்ளார். 'நான்காவது பரிமாணம்' க. நவம் 'அன்புள்ள தங்கச்சி....!' என்ற தலைப்பில்- நாலின் சமர்ப்பணத்தைப் பெறும் அமரர் பாக்கியலதி சரவணமுத்து குறித்த பாசமலரான கட்டுரை யொன்றை நாலுக்கு வழங்கியுள்ளார். இதை வாசிக்கும் தங்கைகளையுடைய வாசகர்கள் நிச்சயமாக நெஞ்சு நெங்கிழவர்.

ஆனாலும் உருவாக்கம், தெணியானின் நாவல்கள், சமுதாயப் பிரச்சினைகள், தெணியானின் நாவல்கள் ஓர் ஒப்பீடு, தெணியானின் நாவல்கள் ஒரு மதிப்பீடு ஆகிய ஐந்து இயல்களில் இந்த நுண்ணையை மேற் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. பேரா.கா. சிவத்தம்பி, பேரா.ந. சுப்ரமணியம் ஆகியோரது இலக்கியச் சிந்தனைகளில் ஈர்ப்புள்ள தேவகி ரட்டோஸ் வரன் தனது புனைக்கதை வெளிப்படுத்த வில்லை வேண்டியதாகும். இருந்து நுழைந்த போது, இவர் சியான விமர்சகர், திறனாய் கைதக் கிரகிக்க முடிந்தது. நிச்சயமாக இன்று உரிய கொண்டிருக்கும் ஈழத்துத் பாக்குமென்பதில் சந்தேக

இலக்கிய ஆற்றலை இன்னமும் யென்பது இங்கு கட்டப்பட தும்- இந்த நுண்ணையைக்குள் மிகவும் தெணிச்சலான், முதிர்க் வாளர், நுண்ணையவாளர் என்ப இத்தகையதோர் புதுவரவு, தடங்களை இழந்து நகர்ந்து திறனாய்வுத் துறையைச் செழிப் பிருக்காது.

வகுகுக் சமூகப் பிரச்சினை பற்றிய கிய நிலைப்படுத்தும் முறைமை பற்றிய தெளிவும் அதனை இலக்கும் அதனை இருந்து நோக்கி அதனை இலக்கியமாக்குவதின் படைப்பு வீச்சை விட, அச்சுமுகப் பிரச்சினையால் பாதிக்கப்பட்டு, அப்பிரச்சினைக்குள்ளே நின்று அந்த அநுபவத்திற்கூடாக எழுதுவனின் வீச்சும் வேகமும் மிகவும் அதிகமாக இருக்கும்'

படைப்பிலக்கியவாதி எத்தகையவனாகத் தன்னை ஆக்கிக் கொள்ள வேண்டுமென்பதை முதல் கூறியிலும், எத்தகைய வரின் உள்ளத்தில் யதார்த்தமான வாழ்வின் படைப்பு ஊறும் என்பதை மற்றதிலும் நாலாசிரியை மேற்கண்டவாறு அறியத் தந்துள்ளார். இந்த நிலைப்பாட்டில் தலித்திலக்கியக் கோட்டாட்டோடும் உடன்படுகிறார்.

'தெணியானின் புனைக்கதைகள் இல்லையெனின், நிச்சயமாக வடமராட்சியினது சமூக வரலாற்றில், மிக முக்கியமான ஒரு பகுதி தெரியாமல் போய்விடும்.... நிச்சயமான வடமராட்சி வாழ்க்கையின் முறை மையை நாம் அறிந்து கொள்ள முடியாது. அந்த வகையில் தெணியானது நாவல்கள் மிக முக்கியமானவையாகும்'

தெணியானது தனிந்துவமான புனைக்கதை ஆற்றலை இப்படியாகச் சிலாகிக் கிறார், தமிழ்நாடு பேரா. கா. சிவத்தம்பி.

கல்விச் செழுமையிக்க வடமராட்சியின் மெய்மையான வாழ்வை இலக்கியத்தில் பூரணமாகக் காண வைத்த பெருமை தெணியானுக்குத் தேறுமாகில் அதை அவருக்குக் கிடைத்த உன்னதமான பேராகவே கூட வேண்டும். அதுவும் தக்காரான மற்றொரு சிறப்பானமை, எதுவித காழ்ப்புணர்ச்சியுமற்று இப்படி வெளியிட்டு ருப்பது மெய்ப் பொருளானதே என ஏற்பதற்குத் தமிழ்மூலக்கு எவ்வித தயக்கமும் ஏற்படாதெனலாம்!

நாடறிந்த மக்கள் இலக்கியவாதி தெணியானுக்கு இத்தகைய உச்ச ஆனாலும் எப்படித் தேறியதென்பதை நாலாசிரியை குடைந்து தேடி இருக்கிறார்.

தெணியான் முழு நேர எழுத்தாளர்லாத பயிற்றப்பட ஆசிரியர். வளரிளம் பருவத்திலேயே தெணியானின், சஞ்சிகைகளை வாசிப்பதைக் கிரமப்படுத்திக் கொண்டார். அந்த விதைக்கு நீர் வார்த்து விருட்சமாக்கியது தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரி. பாட நால்களுக்கு அப்பாலான ஏடுகளை இங்கு வாசிக்கும் சந்தர்ப்பம் இங்கு களிந்தது.

1950களில் தமிழகத்தில் புயலாக வீசிக் கொண்டிருந்த தீராவிடப் பேரெழுச்சி, இவரது மொழியாற்றலை மேன்மைப்படுத்தியது. இவ்வழிகளில் தான் பெற்ற எழுத்தாளுமையால் தன்னை இனக்காணாத கொழும்புத் துறை ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலையினருக்கு 'வெளியே போன தும் நான் தான் எழுதுவேன்' எனச் சவால் விடுத்தார். இப் பின்புலமே அவரை இரசனையை சமூகப் பார்வையுடைய எழுத்தாளராக்கியிருக்கின்றது.

பருத்தித்துறை முன்னாள் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் பொன். கந்தையா, பேரா. கா. சிவத்தம்பி, பஞ்சமர் இலக்கியவாதி கே. டானியல், மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா ஆகியோரது தொடர்புகள் இவரில் மார்க்கியச் சிந்தனைகளைப் பற்றித் தீவிர மற்போக்காளராக்கின.

திருகோணமலையைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் தா. பி. சுப்ரமணியம் இவரது தமிழ் இலக்கியப் புலமையை மெச்சி புனைக்கதை புனைவதற்கான தைரியத்தை ஊட்டினார். 1964 இல் தெணியான் 'பினையைப்பு' என்ற முதல் சிறுக்கதையின் மூலம் தமிழ் புனைவிலக்கியத்தோடு பினைந்து கொண்டார்.

'விடிவை நோக்கி', 'கமுகுகள்', 'பொற் சிறையில் வாடும் புனிதர்', 'மரக்கொக்கு', 'காத்திருப்பு' ஆகிய தெணியானின் ஐந்து நாவல்கள் நூண்ணாய்வைப் பெற்றுள்ளன. இவைகளது கதைச் சுருக்கத்தை நாலா சிரியை சிறுகதை போல் சொல்லியிருக்கி யார். சாதியம், சமுதாயச் சிதைவுகள், பாலியல் இந்நாவல்களில் பெரும்பாலும் கருக்களாக எடுத் தாளப்பட்டுள்ளன.

ஆழத்து நாவலிலக்கிய வரலாற்றில் பேசத் தக்கவர்களான கே.டானியல், செ.கணேசலிங்கன், செ.யோகநாதன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோரது நாவல் புனைவாற்றலோடு தெணியானின் நாவல் புனைவு ஒப்பீடு செய்யவும் பட்டுள்ளது. இவர்களிலிருந்து எந்தவகையில் தெணியான் 'தள்ளி' நிற்கிறார் என்பதையும் நுண்ணாய்வாளர் புட்டுக் காட்டியிருக்கிறார்.

'சாதியம் பற்றிய இலக்கியங்களைப் படைத்த போதிலும், சாதியம் பற்றி மாத்திரம் எழுதிய டானியலின் போக்கிலிருந்து தெணியான் மாறுபாடுகின்றார்..... ஏனைய பிரச்சினைகளையும் எழுதுகிற இயல்பு தெணியானிடம் காணப்படுகிறது. டானியலின், நாவல்களில் இடம்பெறுவது போலப் பேச்சு வழக்குச் சொற்களையும் சில சடங்குமுறைகளையும் தெணியானின் இந்நாவல்களிற் பயன்படுத்தியுள்ளார்..... எனினும் டானியலின் படைப்புகளில் இடம் பெறுவது அளவுக்கு இவருடைய படைப்புகளில் காண முடியாது.'

'டானியல், செ.யோகநாதன், செ.கணேசலிங்கன் போன்ற படைப்பாளிகள் பொருளாதாரம் சார்ந்த பிரச்சினைகள், சுரண்டல் களைத் தமது பலபடைப்புகளிற் சொல்

வியிருக்கிறார்கள். ஆனால், தெணியான் தமது நாவலில் பொருளியல் சுரண்டல் முறையில் எவ்வாறு பாலியல் இடம்பெறுகிறது என்பதைச் சொல்கின்ற ஒரு சிறப்பம் சம்காணப்படுகிறது. செ.யோகநாதன், செங்கை ஆழியான் ஆகியோர் தவித இலக்கியத்தை ஓர் அந்தியப்பட்ட நிலையிலிருந்தே நோக்கினர்'

-இத்தகைய ஒப்பீடு வெளிப்பாடுகள் இலக்கிய உலகை அதிர் வைப்பது சாத்தியமானதே. இதில்திறனாய்வாளர் தேவகி ரமேஸ்வரனின் நேர்மையும் துணிச்சலும் நிறைந்துள்ளது!

முற்போக்கு இலக்கியத்தின் தடத்தை விடுத்துத் தெணியான் தனது படைப்பிலக்கியத்தைப் பல்பரிமாணங்களில் தொட்டிருக்கிறார் என ஆய்வாளர் கண்டுள்ளார். சாதியம், வர்க்கம், இவைகளில் நின்றே பெரும்பாலான முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் எழுதியிருக்கின்றனர். இவைகளை விடுத்துப் பாலியல், அழிமட்டமக்களைச் சிதைக்கும் கைவலஞ்சம் போன்ற வற்றையும் கண்டுள்ளார். இவைகள் முந்த முற்போக்குவாதிகளுக்கு முரணாகப்படலாம். அதே பழைய முற்போக்குத் தடத்தைப் பற்றியே 'விடிவை நோக்கி' நாவல் பார்க்கப்பட்டிருப்பதை நோக்க முடிகிறது. கோவிந்தன் தனது தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கான தீர்வை சாத்வீக முறையில் வென்றெடுக்க முளைவதை 'சாத்வீக வழியில் போரழியிருந்தால் மணியகாரனும் உடையாரும் காலத்துச் சமூகங்களே இன்றும் தொடர்ந்திருக்கும்' என விசனம் கொள்கிறார். ஆனால், அதே குழலில் நாவலாசிரியர் முற்போக்கான மல்லிகாவைக்

கண்டிருப்பது கற்பனையா? இந்த விடயத்தில் இன்றைய மார்க்சியப் புத்திசீகிளின் போக்கை நோக்குவது சாலவும் பொருத்தமாக இருக்கும். 'மாற்றம்' என்ற பத்தைத் தவிர வாழ்வின் அனைத்து அம்சங்களும் மாறக் கூடியன என்ற கருத்து இன்று பகிரங்கமாகப் பகிரப்படுகிறது. அந்தவகையில் மார்க்சியமும் சிதைவுகளில்லாத மறுவாசிப்புச் செய்யப்படுவது- சாத்தியமெனப் புத்திசீகிள் உணர்கின்றனர். தெணியானின் முதல் சிறுகதை 1964இல் வெளிவந்தது. இந்நாவல் 1973இல் எனவே, ஏலவே தெணியானுக்கு இத்தாரநோக்கு இருந்தது அவர் மானுடத்தைத்

தகுந்த முறையில் எடை போட்டிருப்பதைக் காட்டு கிறதல்லவா!

இந்நாலில் ஆயுமான ஆய்வைப் படித்துத் தெணியானின் படைப்பாற்றலை அறிய முடிகின்றது. இதுபோன்ற ஆய்வுகளை ஏனைய படைப்பாளிகளின் படைப்புகளுக்கும் ஏற்படுத் தாரு. பல்கலைக்கழகம் உதவும் கரம் நீட்ட வேண்டும். வாசகருக்குக் காத்திரமானதொரு ஆய்வுவாசிப்பை நூல் தருகிறது. தேவகி ரமேஸ்வரன் இத்தோடு நின்றுவிடாது ஆய்வுகளைத் தொடர வேண்டும். வாழ்த்துக்கள்.

தொடர்புகளுக்கு: தெணியகம், பொளிகண்டி, வல்வெட்டித்துறை.

வீரகோர்ணய வராத்துத் தக்தக்னிறை!

ஐக மகாயுக்கும், சுந்திய ஆட்சியின் கூடுமேடிகள், ஞங்குத்துக்கலையீடுகள்,

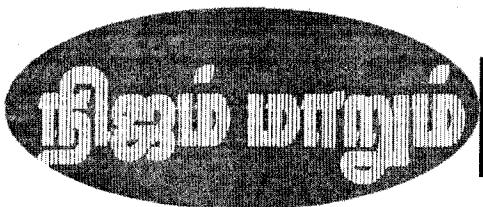

பேவலை நிறுத்துக்கள், சினப் பிரச்சினைச் சிக்கல் கள், உள்ளாட்ட யஞ்சு நிறங்கூடுகள் ஆக்குக்கனக்கும் முகம் கொடுத்து, வெற்றிகருமாகக் கடந்து 80 ஆண்டுகளையும் கடந்து வர்க்க வீரகோர்ணயின் மக்குதான் பய்ந்துப் பணியை மீச்சி மல்லிகை ஞங்கு நாடு எழுத்துக்காரர் களின் சார்பாக வாழ்ந்து மகிழ்ச்சிக்கிறது.

..... ஆக்குடன் அன்று வட மிகுநூல் வீரகோர்ணய சுச்சிக் கூடுமையாற்றி, பல மக்குதாளர்களை ஹாவாக்கிய ஆச்சுக்கூடு, நாவற்காடு திறு. எஸ். சௌக்ஷ்மீநாயகி ஆவர்களினது உழைப்பையும் குாழில்நூடையும் பணியையும் மனதிறவுவடன் நினைவு கூறுகின்றார்ம்.

- ஆசிரியர்

கண்ணுக்குத் தெரியாமல், சபை ஏறாமல் சமூகத் தனிமனித வாழ்வில் இடறுகின்ற இருப்புகள் நடுவே, இருளில் தொலையுண்டு புதைந்து போன, கச்பானதும், மனதை வருத்துகின்றதுமான, எத்தனையோ வாழ்க்கை அநுபவங்கள் நடுவே, இது ஒன்று கிருட்டு ணன் மனதில் புரையோடிப் போன, ஒரு நிழல் விருட்சமாய், அவனது ஏழைட்டு வயதில் நடந்த, ஒரு நெகிழ்ச்சியான சம்பவம். அது இப்படி வெறும் கனவாகப் புரையோடிப் போன கருந்தீடு நிழலாகத் தன்மனதில் வேர்விட்டு, விருட்சமாகுமென்று அவன் கண்டானா?

யாருக்குத் தெரியும்? இப்படி வருமென்று அவனது பெரியக்காவான மைதிலியை மையமாக வைத்தே, அந்த யதார்த்தமான வாழ்வியல் சம்பவம், வெகு அமர்க்களத்துடன் மேடையேறியது. அப்போது அவளுக்குப் பதினாறு வயதிருக்கும். ஒர் ஆணின் ஸ்பரிசுத் துணை நாடிக் கண் திறக்கிற நேரம். அவள் பூப்பெய்தி, இரண்டாம் தண்ணீர் வார்க்கும் போது, என்னமாய் ஜூலித்தான்! அது ஒரு சாதாரண நிகழ்வல்ல. வீடு கொள்ளாமல் ஊரே திரண்டு வந்த நேரம். தலைப் பெண்பிள்ளையென்பதால், சாமத்தியச் சடங்கை ஆடும்பரமாக மேளதாள ஆரவாரத்துடன் நடத்திக் கொண்டிருந்த வேளை, அக்கா பரவசமூட்டும் கனவு

'இருந்தீ'

விரித்த இறக்கைகளுடன், ஒரு தேவலோகத் தேவதைப் போல், ஜூலித்து ஒளி வீசியது வெறும் கனவல்ல. பட்டுப்புடைவை சரசரக்க, அவள் ஓப்பற்ற தனி அழுகுடன், பந்தல் முழுவதையுமே ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவளைச் சுற்றி, என்னென்னவோ சடங்குகளொல்லாம் அது விமரிசையாக நடந்தேறின. கிருட்டணன் அக்கா அருகிலேயே நின்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அந்த வேளை, அக்காவை, மலர்கள் தூவி ஆகீவதிக்க யார் யாரோவெல்லாம் வந்து போனார்கள். ராச மாமா வின் முகம், இதிலே தனிவட்டமாகத் தெரிந்தது. அவர் அக்கா அருகே, சிலை வடித்த, உயிர்ச் சிற்பமாய் வெகு நேரமாய் நின்று கொண்டிருந்தார். அக்காவிடம் எதையோ, யாசித்துப் பெற விரும்புவது போல, அவரின் நிலை இருந்தது. அப்போதிக்கரிபாக இருந்து, ஊருக்குத் தொண்டாற்றி வருகிற பொதுநலத் தொண்டன், அவர், ஏழைகளுக்குக் காச வாங்காமலே, வைத் தியம் செய்பவர். அவர் மீதும், அவரின் பாந்த மனதின் மீதும், அக்கா அயார நம்பிக்கை கொண்டிருந்தாள். அவர் குனிந்து அவளிடம் ஏதோ கொல்ல முயன்றார். அவர் கூறுவதைக் கிருட்டணனால், நன்றாகவே கிரகிக்க முடிந்தது. அவன் அதை ஆர்வத்துடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அக்காவின் கைகளை, அவர் பிடித்த வண்ணமிருந்தார். அவர் அளவிட

முடியாத மகிழ்ச்சியுடன், தன்னை மறந்து உணர்ச்சிவசப்பட்டுச் சொல்லானார்.

"மைதிலி நீதான் என்றை மருமகள். சபேசன் உனக்குத்தான்"

சபேசன் அவரது ஒரேமகன். பேராதனை யில் பொறியியல் படித்துக் கொண்டிருப்ப வன். அவன் ஒரு முழு என்ஜினியராக, இன் னும் ஒரு வருடம் போக வேண்டும். அதற்குப் பிறகு மைதிலியக்காவையே அவன் மனம் செய்து கொள்வானாம். இது ஒரு சாதாரண வாக்குறுதியல்ல. அக்காவின் மனதில் கனவை வளர்ப்பதற்கு, அவர் சூறிய, சத்தியப் பிரகடனமாகவே அது ஒலிப்பதாய் அவன் உணர்ந்தான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது, அவளுடன் கிருட்டணன் மட்டுமல்ல, அவர்களின் அப்பா அம்மா அறியும் படியாகவே, அவர் வழங்கிய சத்திய வாக்கு, அதைப் பறை போட்டு அறிவிப்பது போல், அது கனதி கொண்டு மிளிர்வதாய் அவன் உணர்ந்தான்.

அதன் பிறகு அக்காவினுடைய உலகமே மாறிவிட்டது. அவளைச் சுற்றி, ஒரு தனி உலகமே உருவாகியிருப்பது போல், அவளின் நிலைமை இருந்தது. ராசமாமா வின் வார்த்தையை நம்பி, அவள் சபேசன் த்தானுடன் கனவிலேயே வாழ்த் தொடங்கி விட்டதற்கு அடையாளமாக, அவள் முகம் நித்திய கனவை கொண்டு பிரகாசிப்பதாய் அவனுக்கு உணர்வு தட்டிற்று. எதைக் கேட்டாலும், அந்த ஏகாந்தமான உள்ளாந்த சிலிர்ப்பில், கனவில் கேட்பது போல அவளின் குரல், பிரமை வெறித்து ஒளிக்கும். எல்லாம் கல்யாணமாகும் வரை தான். பிறகு அவள் வெறும் கற்பனைச் சக்கரத்தை விட்டு விட்டு, இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பினிடக் கூடும் என்று அவன் நம்பினான்.

ஒன்றும் நடக்கவில்லை. அவள் தன்

னிச்சையாக ஏறிப் பயணம் செய்த கற்பனைத் தேர் இடைவழியிலேயே, சில்லு முறிந்து தடம் புரண்டு போனதே. ராச மாமா அவளை நன்றாகவே ஏமாற்றிவிட்டார். மைதிலியக்காவுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற முடியாமல், அவரைத் திசை மாற்றிவிட்டவன், சபேசன் தான். அவர் அவனுக்காக, மைதிலியைத் தீர்மானம் செய்து, அவள் மனதில் ஆழசையை வளர்த்துவிட்டதை அபிந்திருந்தும் கூட, நன்பன் ஒரு வன் விரித்த வலையில் சிக்கி, சபேசன் மனம் மாறியது மைதிலியக்காவை உடியிருடன் சமாதி வைக்கவே. பணத்தையும் தங்கையின் அழைக்கும் காட்டி, சபேசனின் மனதை நன்பன் மயக்கியது ஒரு தரம் கெட்ட செயல்தான். வீணாக அவள் மனதில் சபேசன் பற்றிய கனவுகளும் கற்பனைகளும், வேருள்ளி விருட்சமாக வளர, விதை போட்ட குற்றம், ராச மாமாவினுடையது தானே? இதை ஒரு விளையாட்டு மாதிரி, அவர் மறந்து போயிருக்கலாம். ஆனால், மைதிலியக்காவைப் பொறுத்த வரை எல்லாமே முடிந்து போன மாதிரித் தான். அவளைக் கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை. உணர்வுகள் முழுவதும் ஸ்ரிந்து போன, வெறும் நடைப் பினைம் மாதிரி இப்போது அவள். அப்பேர்ப்பட்ட அவள் முன் னிலையில் அவள் பார்த்தோ, கேட்டோ உணரும்படியாக இன்னொரு புறம், துருவத்தில் சபேசனுடைய கல்யாணம், ஊரைக் கூட்டி, மேளம் கொட்டி என்னவொரு அமர்க்களமாக நடக்க இருக்கிறது. அதில் வந்து கலந்து கொண்டுமாறு அழைப்பு விடுக்க, ராச மாமாவே நேரில் வந்திருந்தார்.

அவர் பழையதையெல்லாம் மறந்திருக்க வேண்டும். மைதிலியக்கா அவர் முகத்தில் விழிக்க விரும்பாமல், அறைக்குள் ஓயே அடைந்து கிடந்தாள். கிருட்டணன்

அவரை எதிர் கொண்டு, உள்ளே அழைத்து வந்த போது, அப்பா வரட்டுக் கிறிப்போடு அவரை வரவேற்றார். அம்மா வெளிப்பட்டு வந்து, அவருக்கு முகம் காட்ட விரும்பாமல், கதவு மறைவில் ஒளிந்து நின்றிருந்தான். இறுகிய மீளானத்தைக் கலைத்துக் கொண்டு, கிழுஷ்ணன் கேட்டார்.

“மாமா! எத்தனை நாளாய், இந்தப் பொய் முகமூடி உங்களுக்கு?”

“நானா, முகமூடி போட்டிருக்கிறேனா? என்ன கிருஷ்ண விசர்க் கதை கதைக் கிறாய்ப்?”

“விசர் உங்களுக்குத் தான் பிடிச்சிருக்கு. அண்டைக்கு நீங்கள் மெய் மறந்து சொன்ன ஒரு வார்த்தை, எங்கடை அக்காவை என்ன பாடுபடுத்துது, தெரியுமே?”

“அது நான் விளையாட்டுக்குச் சொன்ன கதை!”

“மழுப்பாதேங்கோ மாமா... இது எங்கடை வாழ்க்கைப் பிரச்சனை. மைதிலியக்காவின் வாழ்க்கை இப்ப கேள்விக் குறியாகியிருக்கு. அதுவும் ஊரிலேயும், இந்தக்கைதை பறவிப் போட்டுது. இவ்வளவும் நடந்தபிறகு, இன்னொரு கல்யாணத்தை மனசாலை கூட அவ நினைச்சுப் பார்க்கமாட்டா... அது தெரிஞ்சுமா இப்படி ஒரு பாவத்துக்குத் துணை போன்னீங்கள்? சொல்லுவங்கோ மாமா!”

“இதுக்கு நான் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. எல்லாம் சபேசன்றை விருப்பப்படுத்தான் நடக்குது. காக அவையள் கனக்கத் தருகினமல்லே. உங்களிட்டை என்ன இந்குக்?”

“இதையெல்லாம் அப்ப யோசிச்சிருக்க வேணும். கண்டபடி வார்த்தையை விடுறது. அதை நம்பின, அக்காதான் பாவம். அவனின் ஸ்ரை எதிர்க்காலமே குனியமாய் போக்கு!”

“அதுக்கு நாங்கள் என்ன செய்யிறது? எல்லாம் தலைவிடி”

“உங்கடை பிழையை மறைக்க, விதி ஒரு சாட்டு. அக்கா இதை லேசில் மறக்க மாட்டா. அவனின்றை கண்ணீர், உங்கடை எரிக்கத்தான் போகுது”

“சமூகத்திலை, இப்படி எவ்வளவோ நடக்குது. இதையெல்லாம் பார்த்தால், நான் கள் வாழ ஏலுமே? இப்ப சமேசன்றை பெறு மதி முக்கியம். அவன்றை தகுதிக்குக் கோடிக் கணக்கிலை சீதனம் வாங்கலாம். அதுக்கு இப்ப வாங்குகிற சீதனம், கொஞ்சம் குறைவு தான். இருந்தாலுமென்ன, காச வருகுதே. எங்களுக்குக் காச முக்கியம், அதிலும் பொம்பிளை நல்ல வடிவு. உன்றை அக்காவுக்காக இதையெல்லாம் விட ஏலுமே?”

“மாமா! காசுக்காக்க கொள்கையை மாத்திறது, தார்மீக நினைப்பை விடுறது கூட்டப் பெரிய பிழைதான். இது இப்ப உங்களுக்கு லேசாகப்படலாம். பிறகு பாவும் ஏற்கூடுக்க கைதான், உங்களுக்கெல்லாம் துதி வரும்”

“அப்படியொன்றும் நடக்காது!” என்றார் மாமா சுயாதீஸ்மாக. பாவல் செய்வதை, அவர் விளையாட்டாகக் கருதியிருக்கலாம். பெரிய நம்பிக்கை துரோகி. காலம் அவரைக் கண்ணிர்க்கடல், குளித்த துயரம் மாறாமல், கிருஷ்ணன் நெடுஞ் தொலைவு பார்த்துக் காத் திருக்கிறான். சுபேசனைச் சுற்றி ஒரு பாச நெருப்பு. அது அக்காவினது ஏமாந்து போன, கண்ணிரே காவியமாக, நின்றெரிக்கிற, ஒரு கானல்தீயின் நெருப்புப் போலவே, அவனை எளித்துச் சாம்பலாக்கிவிடும். மாமாவின் அர்ப்

ஈந்தோவிடம் கருதி ஏற்பட்ட, விளையாடுபடுப்பத்தி, அவனை இப்படி வினை முடித்துக் கொண்டிராமிக்கவே, கண்விழித்துக் காத்துக் கொண்டிருப்பதாய், கருவிணன் பெரும் ஆற்றாமையோடு, நினைவு சூர்க்கான்.

மெமநகவி
memonkavi@yahoo.com

நண்பர்களே, பழைய நண்பர்களே...

உங்களுக்கு
கேட்காத போதிலும்
மலருக்கும் குரவொன்று உள்ளது

கிள்ளிப்போட்ட பின்னர் காம்பிலிருந்து
எழும் முனகல் கேட்பது
மரத்துக்கு மாத்திரமா?

இறந்தவர்களுக்குக் கூட
வாழ்வொன்று இருப்பதாக
நாம் கூறுகையில்

கண்ணர்
ஆனந்தத்தில் பிறக்குமென்ற
நீங்கள் சொல்கிறீர்கள்?

காம்பிலிருந்து
பூவைக் கிளி முன்பு
உறைந்திருந்தது இதழோன்றின் மீது
குளிர் பனித்துளியொன்று.

அது
மலரின் ஆளந்தமா?
உங்களது குதூகலமா?

**மூலம் - மஞ்சள வெடிவர்தன
தமிழில் - எம். ரிஸ்வான் செழிப்**

சந்தேகம்

நட்சத்திர இதழ்கள் முடிச் சவிழ்க்கும் பணியறும் இரவில்

தொலைதூர தேசமொன்றில் அவளின்னும் உறங்காதிருக்கலாம்
நிலை வெள்ளி எழுத்தாணியால் மென்மையான சொற்தொடர்களைப் பின்னும்
இரவு ஒரே ஒரு கவிதையென அவள் உணர்க்கூடும்

கழிக்க இயலாதென அவளுக்கும் தெரிந்திருக்கக் கூடும்

மிக நீண்ட பிரயாணத்தினிடையில் தனித்த திக்குகளில்
துடைத் துக் கழுவியதுபோல என்னை நினைக்கக்கூடும்
எங்களுக்குச் சொந்தமான இறந்த காலத்தின் அடியிலிருந்து தோன்றி வரும்
சிறு துயரத் துளியொன்று நிலத்தில் விழுக் கூடும்

மூலம் - மஹிந் த ப்ரஸாத்
மஸ்லிம்புல (சிங்கள மொழியில்)
தமிழில் - எம். ரிஸ்வான் செழிப்

நன்றி

எம். ரிஸ்வான் செழிப் மொழி
பெயர்ப்புக்கள் வலைப்பதிவுக்கு.
<http://rishantranslations.blogspot.com/>

தமிழ் இணையச் சிற்றிதழ்கள்

கட்டற்ற கலைக்களாஞ்சியமான
விக்கிபீடியாவில் இருந்து.....

உலகை உள் ஓங்கைக் குள் சுருக்கிவிட்ட கணிப்பொறிகளின் பங்கும் பயன்பாடும் தேவை என்றாகி விட்டது. குறிப்பாகத் தகவல் தொடர்புத் துறையில் கணிப்பொறிகளும் அதன் வழியிலான இணையத் தொடர் புகளும்

அமும்போது கவிழ்ந்த அவளது கீழுது உருவாக்கிய

பெரிய சோகப் பெருமுச் சுக்கள் காற்றுவெளியென்கும் இருக்கக் கூடும் இரு கைகளையும் இணைத்து இயற்றிய கவிதையற்ற வழிவைக்

தவிர்க்க முடியாத ஒன்றாகி விட்டன. இணையத் தொடர்பு வாயிலாக உலகில் நடைபெறும் ஒவ்வொரு நிகழ்வுகளையும் பல்வேறு தகவல்களையும் உடனடிக்குடன் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. இணையப் பயன்பாட்டின் அதி கரிப்பிற்குப் பின்பு அச்சு ஊடகங்களில் வெளியாகும் சில தமிழ்ச் செய்தித்தாள்களும், இதழ்களும் இணையத்தில் இடம் பெறுத் தொடங்கின. தற்போது அச்சு ஊடகத்தில் வெளியாக பல இதழ்கள் இணையத்தில் புதிதாக வலம் வரத் தொடங்கியிருக்கின்றன. இதன் மூலம் உலகம் முழுவதும் உள்ள தமிழர்களின் பண்பாடுகள், வாழ்வியல் நெறி முறைகள் என்று பல புதிய தகவல்களையும் நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது

ஒரு நிறுவனத்தின் அல்லது அமைப்பின் முழுமையான தகவல்களை எழுத துக்களாகவோ, படங்களாகவோ அல்லது இரண்டுமாகச் சேர்த்துத் தரக்கூடியது இணையதளங்கள் என்று அழைக்கப்படுகின்றன. “1995 ஆம் ஆண்டில் “கணியன்” (www.kanian.com) என்கிற பெயரில் செய்யப்பெற்ற வலையேற்றம் தான் தமிழில் முதலில் செய்யப்பட்ட இணையதளம்” என்கிறார்கள்.

அச்சு வடிவில் வந்து கொண்டிருக்கும் இதழ்களில் இருக்கும் படங்கள், செய்திகள் மற்றும் அனைத்து விதமான படைப்புகளையும் இணையதளங்களில் அச்சு இதழ்களைப் போன்று பகுதிகளாகவும், பக்கங்களாகவும் அனைவரும் பார்க்கவும் படிக்கவும் வாய்ப்பாக இணைய இதழ்களாக உருவாக்கினர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட இணைய

இதழ்களில் முதல் தமிழ் இணைய இதழ் “தமிழ் சினிமா” (www.tamilcinema.com) தான் என்கிறார் இதன் ஆசிரியர் மா. ஆண்டோ பீட்டர். ஆனால் 1992-93 ஆண்டுகளில் எஸ்.சி. தமிழ் இலக்கிய மன்றம், “அ” என்று ஒரு மின் விதமை நடத்தியது. இதுதான் முதல் தமிழ் மின்னிதழாக இருக்க வேண்டும் என்று கு.கல்யாணசுந்தரம் என்பவர் தெரிவிக்கிறார்.

இதனால் முதல் தமிழ் இணைய இதழ் மற்றும் முதல் தமிழ்த் தளம் எது என்பதிலான கருத்து வேறுபாடுகள் இன்னும் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கின்றன. இந்த இணைய இதழ்களில் அச்சு இதழ்களைப் போலவே நாள், வாரம், மாதமிருமுறை, மாதம் என்கிற அது வெளியாகும் கால அளவு முறை பின்பற்றப்படுகிறது. அதன்படி புதுப்பிக் கப்படுகிறது. இருப்பினும் ஒரு சில இணைய இதழ்களில் படைப்புகளின் வரவிற்குத் தகுந்தவாறு புதுப்பிக்கப்படுகிறது. இந்த இணைய இதழ்களில் பல இலவசமாகப் படிக்கும் வசதியுடன் இருக்கிறது. ஒரு சில இணைய இதழ்களைக் கட்டணம் செலுத்திப் படிக்க வேண்டிய நிலையும் உள்ளது.

வலைப்புக்கள்

இணைய இதழ்களைப் போன்றே தனிப்பட்ட சிலரின் கருத்துக்கள், படைப்புகள், படங்கள் என்று சிலரால் வலைப்பதிவு செய்யப்படுகின்றது. தனியார் நிறுவனங்கள் இதற்கான வலைப்பதிவு இடவசதிகளை இலவசமாக வழங்கி வருகின்றது. தமிழில் செய்யப்படும் இந்த

வலைப்பதிவுகளைத் தமிழ் வலைப்படுக்கள் (Tamil Blogs) என்கிறார்கள். “இந்த தமிழ் வலைப்படுக்கள் தமிழர் வாழ்க்கையில் முக்கிய இடத் தைப் பெற்றுள்ளன. பூகோளீறியாக எந்தப் பிரச்சனையுமில்லாமல் தமிழர் கள் நண்பர்கள் வட்டம் அமைத்துக் கொள்கிறார்கள். நிறைய ஆக்கங்களைத் தமிழில் உருவாக்குகிறார்கள். பகிர்ந்து கொள்கிறார்கள். வலைப்பதிவு தமிழ் மொழியின் முக்கியமான பரிணாம வளர்ச்சி. தமிழில் புது ரத்தம் பாய்ந்தது போன்ற உற்சாகம்” என்கிறார் திசைகள் இணைய இதழ் ஆசிரியரான அருணா சீனிவாசன்.

இந்த தமிழ் வலைப்படுக்களில் முதல் வலைப்பதிவை நவன் என்பவர் 2003-ம் ஆண்டில் ஜனவரி 26ல் உருவாக்கினார் என்று இந்த வலைப்பக்கத்தில் தெரி விக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், நவன் பதி விற்கு முன்பே கார்த்திகராமாஸ் என்பவர் 2003-ம் ஆண்டில் ஜனவரி முதல் தேதியன்றே ஒரு வலைப்பதிவு செய்தி ருக்கிறார் என்று சிந்தாந்தி இணைய இதழில் ஈட்டிக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த இரு வலைப்பதிவுகளில் நவன் செய்த வலைப்பதிவுதான் அனைவருக்கும் தெரி ந்த முதல் வலைப்பதிவாக இருக்கிறது.

வலைப்படுக்களைப் புதுப்பிப்பதற்கு கால அளவிலான வரைமுறைகள் எது வும் பின்பற்றப்படுவதில்லை. வலைப்பதி வர்கள் விரும்பும்போது மட்டும் வலைப்பதிவு செய்யப்படுகின்றது.

சிற்றிதழ்கள்

தமிழில் ஆனந்த விகடன் என்ற இதழ் வணிக இதழாக பெரும் வெற்றி

அடைந்தமையே சிற்றிதழை உருவாக்கியது. ஆனந்த விகடனில் கல்கி, துமிலன், தேவன், எஸ்.வி.வி. போன்று ஏராளமான எழுத்தாளர்கள் நகைச் சுவையாக எழுதினார்கள். அவற்றைப் பல்லாயிரம் பேர் வாங்கிப் படித்து வந்தனர். அப்போது திருவல்லிக்கேணியில் வாழ்ந்து வந்த வத்தலக்குண்டுக்காரரான சி.க.செல்லப்பா என்பவர் இம்மாதிரி பொழுதுபோக்குகளை வெறுப்பவராக இருந்தார். மனிதர்கள் பற்களைக் காட்டி ‘ஹஹஹ’ என்ற ஒலியை எழுப்பி குலுங்குவதன் காரணமே அவருக்குத் தெரியாது. ஆகவே அந்த விளைவு வாசகர்களில் முற்றிலும் நிகழுத வண்ணம் ஒரு இதழை ஆரம்பிக்க முடிவு செய்தார். தன் இதழில் படங்களே வராது என்பதைக் காட்டும் முகமாக அதற்கு அவர் எழுத்து என்று பெயரிட்டார். 1958-ல் தொடங்கிய இவ்விதமே தமிழ்ச் சிற்றிதழ்களின் விதை” என ஜெய மோகன் இணைய இதழில் எழுதிய “சிற்றிதழ்கள்-ஓர் ஆய்வறிக்கை” எனும் கட்டுரையில் தெரிவித்திருக்கிறார்.

வணிக இதழ்களின் செயல்பாட்டில் பிடித்தமில்லாத நிலையிலும், ஒரு படைப்பாளன் தனது படைப்புகளைப் பத்திரிகைகளுக்கு அனுப்பி அவை வெளியிடப்படாமல் நிராகரிக்கப்படும் நிலையிலும் தனது கருத்துக்களை மாற்று வழியில் வெளிப்படுத்த விரும்பி யவர்கள் கொண்டு வந்ததுதான் பெரும் பான்மையான சிற்றிதழ்கள். இந்தச் சிற்றிதழ்களின் பெயர்கள் கூட சற்று வித்தியாசமாக இருக்கும். சில சிற்றி

தழ்களுக்கு ஒரேழுத்துத் தலைப்பாக ‘அ’, ‘ஒ’, ‘ஞ்’ என்று பெயரிடப்பட்டன. சில சிற்றிதழ்களுக்கு ‘சண்டெலி’, ‘வெட்டிப்பயல்’, ‘மாமியா’ என்று நகைச்சுவையாகப் பெயர்கள் வைக்கப் பட்டது. ‘இலக்கிய வட்டம்’, ‘கசடதபறு’, ‘சதங்கை’, ‘சூறாவளி’ என்று சிறப்பான பெயர்கள் கூட சில சிற்றிதழ்களுக்கு வைக்கப்பட்டன.

குறுகிய வட்டத்துக்கள் குறைவான வாசகர்களைக் கொண்டு கையெழுத் துப் பிரதியாகவோ, குறைந்த அளவிலான அச்சுப்பிரதியாகவோ அந்த சிற்றிதழ் வெளிக்கொண்டு வருபவரது கருத்துக்களையும், அவருடைய கருத்துக்களைச் சார்ந்துள்ள கருத்துக்களையும் அதிகமாகக் கொண்டு வெளியாகி வருவது என்கிற ஒரு வரையறைக்குள்தான் இந்த சிற்றிதழ்கள் இருக்கின்றன. இதனால் இந்த சிற்றிதழ்கள் தான். இதில் சிறந்த இதழ் என்று பிரிக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. எதிர்காலத்தில் தமிழ்ச் சூழலில் ஒரு மாற்றும் ஏற்படவேண்டுமானால் அது சிற்றிதழ்களால் மட்டுமே நிகழும் என்பதை உறுதியாகச் சொல்லலாம்” என்று சிற்றிதழ்களுக்கு நம்பிக்கையூட்டுகிறார் உலகத் தமிழ்ச் சிற்றிதழ்கள் சங்கத் தின் தலைவர் கவிஞர் வதிலை பிரபா.

தமிழ் இணையச் சிற்றிதழ்கள்

அச்சில் வெளிவரும் தமிழ் சிற்றிதழ் களைப் போலவே இணையத் தில் வெளிவரும் பல தமிழ் இணைய இதழ் களும் உள்ளது. குறிப்பிட்ட எல்லைக்குள் குறைவான வாசகர்களைச் சென்றடையும் சிற்றிதழ்களைப்போல்

இணைய இதழ்களுக்கான இணைய எல்லை விரிவாக இருந்தாலும் இணைய இதழ்களைப் படிக்க இணையம் பயன் படுத்தக்கூடிய திறன் இன்றியமையா தேவையாக உள்ளன. மேலும் இணையத்தைப் பயன்படுத்தும் பலருக்கும் தமிழில் இலக்கிய ஆர்வம் குறைவாக இருக்கிறது. இதனால் தமிழ் இணைய இதழ்களுக்கானவாசகர்கள் எல்லை அகலமானதாக இருக்கிற நிலையிலும் வாசகர் களது என்னிக்கை மிகக் குறைவாகவே உள்ளது.

உலகில் புலம் பெயர்ந்த தமிழர்கள், தமிழின் மேல் கொண்ட ஆர்வத்தாலும், தமிழனின் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக் கும் என்னத்திலும் தோற்றுவித்த தமிழ் இணைய இதழ்கள் அதிகமாக இருக்கின்றன. இவைகளுக்கான வாசகர் கள் என்னிக்கையும் மிகக் குறைவாகவே இருக்கிறது. இந்த தமிழ் இணைய இதழ்களை சிற்றிதழ்களாகவே கருத வேண்டியிருக்கிறது.

“அச்சு இதழ்கள் வளரும் எழுத்தாளர்கள் நெருங்க இயலாத அளவிலேயே உள்ளன. இணைய இதழ்கள் புதிய எழுத்தாளர்களுக்கு மேடை அமைத்துக் கொடுப்பதுடன் அவர்களை வார்த்தெடுக்கும் பயிற்சிகளைக் கொடும் அமைகின்றன. அந்த விதத்தில் இணைய இதழ்கள் இளைய சமூதாயத்தில் தமிழார்வத்தைத் தூண்டும், அணையாமல் பாதுக்காக்கும் அரிய பணிகளைச் செய்கின்றன. அதே சமயம் இணைய இதழ்கள் சிற்றிதழ்களைப் போல்தான் உள்ளது” என்கிற நிலாச்

சாரல் இணைய இதழின் ஆசிரியரான நிலா என் கிற நிர்மலா ராஜீவின் கருத்தையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது.

அதிக வாசகர்களைக் கொண்டு அச்சுப் பிரதியாக வெளியாகும் பல நாளிதழ்கள், வார மற்றும் மாத இதழ் களில் பல இணைய இதழ்களாகவும் வெளியாகிக் கொண்டிருக்கின்றன. இவை அச்சுப் பிரதியில் உள்ள படைப்புகளை அப்படியே இணையத்தில் வெளியிட்டு வருவதால் இவற்றை இணையச் சிற்றிதழ்களின் கீழ் கொண்டு வர இயலாது.

இது போல் வணிக நோக்கத்தில் ஆங்கிலம் போன்ற பிற மொழிகளில் செயல்பட்டு வரும் சில இணைய இதழ்கள் தமிழ் பதிவையும் கொண்டு இருக்கின்றன. இந்த இணைய இதழ்களின் தமிழ் வழியிலான வாசகர்கள் என்னிக்கை மிகக் குறைவாக இருந்தாலும் மொத்தத்தில் அனைத்து மொழிகளின் பயன்பாட்டில் அதிக வாசகர்களைக் கொண்டிருக்கும் என்பதால் அவற்றையும் இணையச் சிற்றிதழ்கள் பட்டியலில் சேர்த்துக் கொள்ள முடியாது.

இணையத்தில் மட்டுமே என வெளியாகும் அனைத்துத் தமிழ் இணைய இதழ்களையும், தமிழில் வெளியாகும் வலைப்படுக்களையும் கூட தமிழ் இணையச் சிற்றிதழ்கள் என்கிற ஒரு வரையறைக்குள் கொண்டு வரலாம்.

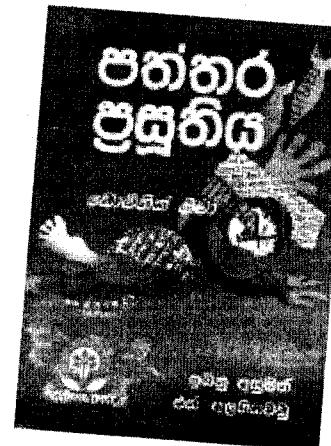
டொமினிக் ஜீவாவின்

பேப்பர் பிரசவம் (பத்தர பிரசுத்திய)

சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு நூல்

—எம்.எம்.மன்சூர்

இலங்கையில் பிரபல எழுத்தாளரும், ‘மல்லிகை’ ஆசிரியரும், ‘மல்லிகைப்பந்தல்’ வெளியீட்டாளருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களின் ‘பத்தர பிரசுத்திய’ (பேப்பர் பிரசவம்) எனும் சிங்கள மொழி பெயர்ப்பு நூல் என் கரம் கிட்டியது.

நூல் ஒன்றை வாசிப்பதைப் போன்ற உணர்வையே பெற முடிகின்றது.

நாலின் உள்ளே நுழைந்தால், ‘தான் என்றும் மதித்துப் போற்றும் தேசியத் தலைவரும், தமிழ் மக்களின் உற்ற நண்பருமான திரு. சரத் முத்தட்டுவேகம் தோழருக்கு சௌகாதர வாஞ்சையுடன் சமர்ப்பணம்’ எனக் காப்புச் செய்திருக்கிறார், ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவா.

மொழி பெயர்ப்புச் செய்த இப்னு அஸமத் தனது கருத்தைப் பதிவு செய்கையில் ‘இலங்கையின் தலைசிறந்த தமிழ் சிறுக்கை எழுத்தாளர்களில் முதன்மையிடம் டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. தமிழ் இலக்கியத்தைப் போசிப்பதில் விகேஷிட பங்களிப்பைச் செலுத்தியுள்ள டொமினிக் ஜீவாவின் சிங்கள் மொழியிலான சிறுக்கைத் தொகுதி ஒன்று வெளி வருவது இதுவே முதல் தடவை’ என்று சுட்டிக்

காட்டியிருக்கிறார். பொமினிக் ஜீவா வின் 'பத்தர பிரகுத்திய' எனும் சிறுகதைத் தொகுதியில் அடங்கிய இருக்கும் சிறுகதைகளை மொழி பெயர்ப்பதில் துணையாக நின்ற திரு. எஸ். அழகியவுடு, ஷ்டெஃபன் குமார், அன்டன் ஜீவராஜ் உட்படத் தனது அன்பு மனைவி எஸ். வரதராணி ஆகியோருக்கும் நன்றிகளைத் தெரிவித்துள்ளார்.

பொமினிக் ஜீவா தன்னுரையில் மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் நூற்றுக்கணக்கான சிங்களச் சிறுகதைகளைத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாகத் தமிழ் வாசகர்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்றதாகவும், அநேக சிங்கள எழுத்தாளர்களைத் தான் நேரில் சந்தித்திராவிட்டாலும் சிங்கள எழுத்தாளர், கலைஞர்கள் பற்றி அதிகமாக அறிந்து வைத் திருப்பதாகவும், பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்களின் அடடைப் படங்களை மல்லிகையின் அடடையில் போட்டு தமிழ் வாசகர்களைச் சென்றடையச் செய்திருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்தோடு மல்லிகையில் வெளியான சிங்களச் சிறுகதைகள் 15ஜத் தேர்ந்தெடுத்து தமிழ் நாட்டில் சென்னையில் உள்ள 'நிய செஞ்சரி புக்ஸ்' நிறுவனத்தின் மூலம் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளியிட்டு இருப்பதை விசேஷமாகக் குறிப்பிடுகிறார். பிரபல சிங்கள எழுத்தாளர் திரு. கே. ஜயதிலக்க என்பவரின் சரித துணக் (மூன்று பாத்தி ரங்கள்) எனும் பிரபல நாவலைத் தமிழக்கு மொழி பெயர்த்து மேற்படி நிறுவனத்தின் மூலம் வெளியிட்டு இருப்பதாகவும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

'இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களான எமக்கு இந்தியா, இங்கிலாந்து, ஜேர்மன் போன்ற நாட்டுக் கலை இலக்கியம் பற்றிய

போதிய அறிவு இருக்கிறது. அந்நாட்டு இலக்கியவாதிகளின் படைப்புக்களை அவ்வப்போது உதாரணமாகவும் தருகிறோம். என்றாலும் இந்நாட்டில் வசிக்கும் எமதுசகோதர சிங்கள, தமிழ், முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளைப் பற்றியும் அவர்களைப் பற்றிய விளக்கத்தையும் பெற்றிராதது ஒரு கவலையான விடயமாகும்.

நான் மல்லிகை சஞ்சிகையின் மூலம் மாபெரும் சேவையைச் செய்ததாக என்னையில்லை. என்றாலும் தனிப்பட்ட முறையில் அறிமுகமற்ற சிங்கள எழுத்தாளர்கள், கலைஞர்கள் எனது பெயரை அறிவார்கள். இது நான் மல்லிகை மூலமாகப் பெற்றுக் கொண்டது என்றால் பிழையாகாது. சில சிங்களப் பத்திரிகைகளின் ஊடகத்தினர் கலந்துரையாடல்கள் மூலம் எனது கருத்துக்களை சிங்கள வாசகர்கள் மத்தியில் கொண்டு சென்றிருக்கிறார்கள்.

1956ம் ஆண்டு எஸ். டப்ளியூ. ஆர். டி பண்டாரநாயக்காவின் ஆடுசிக் காலத்தில் நாட்டில் கலாசார மறுமலர்க்கி ஏற்பட்டது. அதனால் கலை இலக்கியத்துக்குக் கெனத் தனியானதொரு திணைக்களம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இந்தக் கலாசார மறுமலர்க்கி தமிழ் கலாசார மறுமலர்க்கியிலும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது.

1960ம் ஆண்டு நான் எழுதிய 'தண்ணீரும் கண்ணீரும்' என்ற சிறுகதைத் தொகுதிக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தது. முதன் முறையாகச் சாகித்திய பரிசு பெற்ற தமிழ் எழுத்தாளன் நான் ஆவேன். இப்பரிசு 'மல்லிகை' சஞ்சிகையை நான் ஆரம்பிக்க உந்துசுக்தியாக அமைந்தது. அதைத் தொடர்ந்து தமிழ் இலக்கியத்தின் முன்னேற்றத்துக்கு பங்களிப்புச் செய்வ

அடுத்த ஆண்டு 2011-ல் கொழும்பு மாநகரில் அகில உலகத் தமிழ் எழுத்தாளர் மாநாடு நடைபெறும்.

தமிழ்ப் படைப்புலகின் மீது தனி மரியாதையும் அபிமானமும் கொண்டோர் ஒன்று சேருகின்றனர்.

ஆசிரியர்

தில் என்னை ஈடுபடுத்திக் கொண்டேன். கலை இலக்கியத்தின் மூலம் தேசிய ஒற்று மையைக் கட்டி எழுப்புவதே எனது ஒரே அபிலாகவையாகும்.

கடந்த 50 வருட காலமாக எழுதப்பட்ட எனது சிறுகதைகளை சிங்கள மொழி பெயர்ப்பில் கொண்டு வரவேண்டும் என்ற ஓர் ஆசை எனக்கு இருக்கிறது. எனது சிறுகதைகள் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பில் பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகளில் பிரசரமாகி இருக்கின்றன. என்றாலும் அவற்றை ஒன்று திரட்டி சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளியிடவேண்டும் என்பது எனது மற்றொரு ஆசையாகும். எனது சிறுகதைகள் அநேகமானவை ஆங்கிலம், ரஷ்ய, செக்கோஸ்லாவக்கியா மொழிகளில் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. சிங்களத்தில் சிறுகதைத் தொகுதியாக வெளிவருவது இதுவே முதலாவது சந்தர்ப்பம் ஆகும். இம்முயற்சி வெற்றியளிக்கும் படசத்தில் தமிழ்ப் படைப்புகள் அநேகமானவற்றை மல்லிகைப் பந்தல் மூலம் சிங்களத்துக்குத் தர எதிர்பார்க்கின்றேன்' என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

பொமினிக் ஜீவாவின் கடந்த கால வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகள், அவர்ப்பட்ட இன்னல்கள், இடர்பாடுகள், அவரது முன்னேற்றம் என்பன பற்றிய இன்று வரை உள்ள விடயங்களைக் குறிப்பிடுவது.

பிட்டு 'கடந்த காலத்தில் இருந்து ஒரு துளி' என சுருக்கமாக தென்கம சிரிவர்தன எடுத்து விளக்கியுள்ளார். இதனை 'சிலுமின்' எனும் வாராந்த சிங்கள பத்திரிகையில் வெளியான குறிப்பில் இருந்து தந்திருக்கிறார்.

அதே போல ஞாயிறு வங்காதீப பத்திரிகையின் துணை ஆசிரியர் திரு. ஆரியன் ந்த தொபகவுச்சத்து இந்நாலுக்கு முன் நூரை பகன்றுள்ளார்.

'Stories with a difference' என்ற தலைப்பில் 'மெட்ராஸ் ஹிந்து'வில் வெளியான செ. கணேசனிங்கள் எழுதிய குறிப்புகளும் இதில் சேர்க்கப்பட்டு, சிங்கள வாசகர்கள் மத்தியில் பொமினிக் ஜீவாவைப் பற்றிய ஒரு தெளிவான விளக்கத்தை வழங்கி இருக்கிறது.

பேப்பர் பிரசவம், காலத்தால் சாகாதது, தெரு விளக்கு, யகபுருஷன், இரகசியகீதம், தண்ணீரும் கண்ணீரும், தீர்க்காத்திரி, சாலையின் திருப்பம், ஆண்ட பரம்பரை, நிலப்பசி, தப்புக் கணக்கு, வெள்ளைப் புறா, நகரத்தின் நிழல், வம்சக்சரடு ஆகிய 14 சிறுகதைகள் சிங்கள மொழிக் குப் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

நாலுக்கான சித்திரங்களை காலஞ்சென்ற பல்கலைக் கலைஞர் முநிதர் பிச்சையப்பா வரைந்து அழுக சேர்த்திருக்கிறார்.

புதிய வடிவப்

இந்தத்த தார்ள்
கொடமேச் சீந்தக்
கூட்டுத்
சில சிகார்க்கணாக்
கெர்ள் எடுத்து
ஏனது) செய்தைப் பயம்கூர்
கூறுத்துக் கொண்டிடன்.
உத்த கருத் அச்சிகார்க்கணா
விடுவிய
சீந்தயபோது—
கஷ்ணத் தாங்கர்.
உச்சி ராங்கர்.
உர்பிள்,

இன்னும் சீலு உர்பிள,
உர்பிள
பொராங்கர்.
பொண்வார்,
ஸுக்கர் ஞர்த் புதுதத்து
அச்சு) பொய்கர்.
யெபாங்க, புதுதர்ல்!
கூடு
கீன்வினாகு
புதிய
உடலு மூர்த்திவினங்கர்.

ஓசுள்

முதன் முதன்ற்
ஏங்கர் சீலுபுக்கு
அவுன் வந்தபின்கு
ஏனங்கு ஏடு அயது).
அவுறுத்து ஏடு.
ஊர்துவர்ளா
ஏங்ஸாப் புக்கர்ள்
அண்ண
கித்துக்கணாயுற்
ஊச்த்தயதயுற்
அவுற்றின்
உர்துகை பித்தணாயுற்
அவுன் உள்க் கொண்டுவந்தார்.
விதாடுப் பார்ப்பதற்பிக் அந்த
நான்
ஒர ஏந்த நந்திறன்.
அவுறும் விந்ருங்க உரவுற்கணா.

பெளைப்

மண் விநாத்து
குயர் பிதாப்
அடுபுரிடம்
ஏதுஅந் பிபசாகு
விமானமாய்குத்தர்
சாத்தியமா...?

அவுர் ஏத்தீபார்ப்பிதுர்ளார்
ஒரு உர்த்தகத;
கீறுதர் தரும்
சீரெ ஒரு உர்த்தகத.

இணக்கமான ஒரு சிப்பு.
கிதமான ஒரு விதாடுகை.

கிகுல ஏதுவுபிட
அவ்வு கீழத்தர்கணா.

ஏனது) மணத்தீ
உர்தாக்கணா,
ஒகைசைய
நகர்த்த
அவுறுக்கு குகரத்தருதர்
கினிரித.
கீணாறும்—
அபிசு ஏதுமால்ர
ஏப்பிருஷுதும் பொரு,
கணக்கும் குயருடன்
நான் ஏலுக்,
விமானமாய் உறைவுகு
ஏதுனார்....!

பலைப் புதிர்

உக்காந்து) பொய்
அகங்ககக் கூங்ஸாய்க்
கூட்டுத்திபாகு
அவுன் வந்தான்.
அருக்கி
அங்ப புறஙாய்
விநாந்து) உத்தான்.
ஈபரிசு,
அருவுக்குப்புத்தான்.
உரும்பு நான்
சங்கர் வந் பார்த்திறன்.
கீஞாய்
உருமாந் அதித புறஙாய்
அவுன்
ஒரா
கீஞ்கும் ஒர
ஒரு கரும் பார்க்காய்
கையம் கொண்ட
அத்தயம் நடத்தகு.

அவளைக் காணவில்லை.... கோலம் போடுவதற்காய் வைக்கப்பட்டிருந்த நடசத்திரப் புள்ளிகள் அப்படியே இருந்தன. மிச்சி மாவட்டன் சந்திரக்கோப்பையும் கவனிப்பார்றறுக் கிடந்தது. வானத்தில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நடந்திருக்க வேணும். எந்தக் கயவன் அந்தக் கண்ணியை கவர்ந்து கொண்டு போயிருப்பான்? யார் அவனோ.....?

யார் அவனோ..., எனக்கென்ன கோபம் அவனில்? அம்மா கத்திக் கொண்டிருந்தா. நான் ஒன்றுக்கும் லாயக்கில்லையாம். அம்மாவின் ஆத்திரம் சமையற்கட்டில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது. தமிழியும் தங்கச்சியும் பாவப்பட்ட ஜென்மமாய் என்னைப் பார்த்தார்கள். எனக்கு அங்கை நிக்கப் பிடிக்கேல்லை. பேசாமல் எங்கேயாவது போய்த் தொலைந்து போகலாம் போவிருந்தது.

மேலும் அங்கிருக்க விரும்பாதவனாய் நான் பக்கத்துச் சூழங்கையில் உள்ள அரசுமரத்தை நோக்கிச் செல்கிறேன். நம்ம பெயியள் அங்க இருந்தால் கொஞ்சம் கலகலப் பாய்த் தானிருக்கும். ஆனா விசயம் அவங்களுக்குத் தெரிஞ்சால் ‘அறுத்தே’ கொண்டு போடு வாங்கள். நல்ல காலம், அங்கை ஒருத்தரும் இன்னும் வரேல்ல. பின்னையார் மட்டும் தனியனாய் இருந்தார். மரத்தைச் சுற்றிக் கட்டப்பட்டிருந்த மேடையின் மறுகரையில் நான் போய் அமர்ந்து கொண்டேன்.

என்னுள் இருப்பது கோபமா? ஆற்றாமையா....?

ஆர் மீது நான் கோபப்பட வேணும்? என்னிலா.... ஆனந்தியிலா...., கண்காணாத அந்த ஒருவனிடமா....?

அம்மாவிலேயே எனக்குக் கோபமாய் இருந்தது. அவா தன்ற மனகில என்னதான் நினைக்கக் கொண்டிருக்கிறா? எங்கட மனக்கு அவாக்கு பிடிச்சமாதிரி வர்னாம் அடிக்கொண்டுமோ....?

நான் நினைக்கவேயில்லை. அம்மா இப்பிடி மனம் மாறுவாவென்டு. ஆனந்திக்கு என்னைக் கலியாணம் செய்து வைக்கப் போகினமாம்!

இப்பெல்லாம் அம்மா அடிக்கடி வண்டனில் இருக்கிற அத்தையாக்களோடு

கதைக்கிறா. அதோட நில்லாமல் ஆனந்தி யின்ற கைபேசி நம்பரையும் வாங்கித் தந்து என்னையும் கதைக்கக் கொண்டா. எனக்கு இது பிடிக்கவேயில்லை. நான் அம்மா வைப் பேசிப் போட்டன். ஆனாலும் என்ன? ஒருநாள் வசமாய் மாட்டிக் கொண்டன். அன்று இரவு சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கேக்க, அம்மா போன்றுடன் ஓடி வந்தா. “லைனில் ஆனந்தி இருக்கிறாள். உன்னட்டைத்தான் ஏதோ கதைக்கோணு மாம்” என்று என்னிடம் போனைத் தினி தது விட்டுச் சென்றுவிட்டா.

எனக்குத் தூக்கி வாரிப்போட்டது, என்னத்தைக் கதைப்பது? அவனோடு கதைத்து- அவள் முகம் பார்த்து சரியாய் இப்ப அறு வரியும் ஆக்க. கூச்சத்துடன் “ஹலோ!” என்றேன். என் குரலில் ஈரம் வறண்டிருந்தது.

“ஹாய்டா, அகில் மச்சான்.....” என்றாள் சிரித்துக் கொண்டே, அவள் இயல் பாகவே கதைத்தாள். நான் தான் தேவையில்லாமல் குழம்பிப் போயிருக்கிறன் போலிருந்தது எனக்கு.

“தேய் அகில், ஆனந்தி நல்ல பொன்னுடா..., அவளைவிட்டால் வேறு நல்ல பெண் நிச்சயமாய் உனக்கு கிடைக்க மாட்டாள்டா..... எப்படியாவது நீதான் அவளை உன்றரை வழிக்குக் கொண்டு வரவேணும்....” அம்மா சாதாரணமாகத் தான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தா. எனக்கோ வெட்கத்தால் முகமெல்லாம் சிவந்து போக்க.

அவா தான் ஏதோ சொல்கிறாவென்

டால், கேட்கிற எனக்கென்ன மதி? இந்த விசயத்தை, வளரவிடக் கூடாது. இதை முனையிலேயே கிள்ளிவிட வேணும், நான் உறுதியாகத் தீர்மானித்துக் கொண்டேன்.

“ஏனம்மா..... நீதானே முந்திப் பேசி றனி? இப்ப என்னடாவென்றால்....”

“ஓமடா, நான் தான் அப்ப பேசின னான். இஞ்ச பார்...., எல்லாம் உன்ற நல்ல துக்குத் தானேடா. முந்தி அதுகளுக்கு கவ்றாம். சீதனமும் கேக்கேலாது. இப்ப அதுகளெல்லாம் வண்டன் சிட்டிசன்கள்”. பேசாமல் அவளை உனக்குக் கட்டி வைச் சால் ஒருமாதிரி உன்னையும் அங்க அனுப்பிப் போடலாம். இப்பெல்லாம் வண்டனுக்கு அனுப்புதென்டால் வேசுப்பட்ட விசயமோ....? நாப்பது ஐம்பது லட்சம் என்டு தேவை. அதோட உன்னை அவளுக்கு கலியாணம் செஞ்சுவச்சால் எங்கட உறவும் பிரியாது. பரம்பரைக் கொத்தும் வெளியில் போகாது. இதுகள் எல்லாத்தை யும் யோசிசுப் பார்த்துத்தான் இந்த முடிவுக்கு வந்தனான்டா....!” அம்மா சொல்லக் கேட்டு நான் மலைத்துப் போனன். என்ற கலியாணத்தில் இத்தனை விசயமும் இருக்கா....?

‘ஆனந்தி’- அவள்தான் என்ற மச்சாள், பள்ளிநாட்களின் பிரியமான தோழி. ‘ஆனாக்கு’ அடிவளம் போடத் தொடங்கியதிலீ ருந்து ஏதுமறியா வயதில் ‘நான் அப்பாவாம், நீ அம்மாவாம்’ என்று அவளுடன் அப்பா அம்மா விளையாட்டு விளையாடிய நாட்கள் என நீண்டு கொண்டே செல்லும் அவளுடன் பழகிய நாட்கள், இல்லை அவளுடன் வாழ்ந்த நாட்கள். எங்கட

மாறும் மனசுத் தீர்மானம்

—சாவகர்

வகுப்பில் முதலாவது காதல் ஜோடி என சகபாடிகளால் நாம் இனங்காணப்பட்டிருந்தோம்.

நான் எழுதிய முதல் கவிதை கூட இப்பவும் நூபகத்தில் இருக்குது.

பெண்ணே...
உனக்கு புரிகிறதா...
என்னுயிர்க்கு தூண்டில் போடும் உன் கருவிழிக்கு அஞ்சி
உன்னை மறக்க நினைக்கிறேன்.
மறக்க வேண்டும் என்பதையே
மறந்து போவதால்
உன்னை நினைத்து
என்னை மறக்கிறேன்- நான்.

“அவளிடத்து என்மேல் எத்தனை பெரிய காதல். அகி டேய், நீ இல்லாத ஒரு வாழ்வை என்னால் நினைக்கக் கூடிப் பாக்க முடியேல்லையடா....” என்று அவள் சொல்லி முடிக்கும் போதெல்லாம் உன் மையில் நான் தான் நிலைகுலைந்து போய் விடுவேன்.

பத்தாவது படிக்கையில் தான் அவள் பெரியவளானாள். அந்த வெட்கத்தில் நான் மூன்று நாள் பள்ளிக்கூடத்திற்கே போகே ஸலை. அதையெல்லாம் நினைக்க இப்பவும் எனக்கு சிரிப்பாகத்தான் இருக்குது. நாங்கள் அழுமாகப் பழகுவது எங்கட வீட்டுக்காரருக்குத் தெரிய வந்தது. நான் நினைக்கது போல, அப்பா அதையொன்றும் பெரிசா எடுக்கேல்லை. ஆனால் அம்மா தான் அடிப்பட பாம்பானாள். ஏற்கனவே மாமி வீட்டுக்காரரை அம்மாக்குப் பிடிக்காது. எப்ப பாத்தாலும் பல்லுக்கை போட்டு

சப்பிக் கொண்டே இருப்பாள். இப்ப இது வேறு. நான்தான் கொஞ்சம் அவசரப்பட்டிருட்டேனோ என்று எண்ணைத் தோன்றியது.

“என்ன மாயம் போட்டாளவையோ...? என்ற பொடியனை அமுக்கப் பாக்கிறா ஸலை. விடமாட்டன். டேய்! உனக்கென்ன புத்திகித்தி பேதலிச்சுப் போச்சோடா...? அதுகளே சனியன் புடிச்சு அலையதுகள். காணாததுக்கு மூன்று பெட்டைக் கழுதையள் வேறு. இந்த ஸட்சணத்தில் நான் ஏன் அவையோட சம்பந்தம் ஷவக்கப் போறன். என்ற பொடியனை டாக்குத்தராக்கி, நல்ல கொழுத்த இடத்தில் தான் கட்டிக் குடுப்பன்.....”

‘கடவுளே, இஞ்சு அம்மா கத்திற்கை ஆரும் போய் மாமி வீட்டில் பத்தி வச்சுடக் கூடாதே’ என வேண்டிக் கொண்டிருந்தேன். அண்டைக்கு அம்மா நின்ட நிலையை நினைக்க எனக்கு இப்பவும் அருவருப்பாய்க் கிடக்குது.

விசயம் எப்படியோ ஆனந்திக்கு தெரிஞ்சு போச்சு. அவையின்ற வீட்டுக்காரரைப் பற்றி அம்மா பேசினது அவளை நல்லாக் கூட்டுப்போட்டுது. “இனிமேல் உன்கூட நான் கதைக்கமாட்டன்டா....!” என்ற அடுத்தநாள் பள்ளிக்கூடம் விட்டு வரேக்க கண்கலங்கிக் கொண்டு அவள் சொல்லி விட்டு ஓடிப் போனது இப்பவும் என் கண் முன்னே நிக்குது.

பிறகு எப்படியோ ஆனந்தியின் அப்பா, அதுதான் எங்கட மாமா ஸண்டனுக்குப் போய் ஒருமாதிரி அவையின்ற வீட்டுக்காரர் கள் முழுப்பேரையும் அங்க எடுத்திட்டார்.

நான் டொக்ரர் ஆகுவன் எண்டு அம்மா கனவு கண்டதுதான் மிச்சம். ஆனந்தியின் மேல் மனைசு அலைபாய விட்டதால் தான் நான் படிக்கேல்லையென்டு தன் ஆக்தி ரத்தை அவளிடமே இப்பவும் கொடிக் கொண்டிருந்தாள், அம்மா. அவளையேன் குறைபடுவான்: எனக்குத் தெரியுந்தானே என்ற வண்டவாளாம்?

முந்தியெல்லாம் சரியாக முகங் கொடுத்துப் பேசிக் கொள்ளாத எங்கட அம்மாவா இப்ப மாமியோடை மனம் விட்டுப் பேசிக் கொள்கிறா! காலம் எப்படித்தான் மாறிப் போச்சோ..... மாமியினர் அதிஸ்டம் தான் அண்ணருக்கு வேலை செய்யது எண்டு அடிக்கடி சொல்லுவா. அதோடு கதைக்கேக்கையெல்லாம் ஆனந்தியைப் பற்றி விசாரிக்கவும் தவறுவதேயில்லை. அவளிடத்தில் அப்படி என்ன தனிப்பட்ட அக்கறை?

இண்டைக்குப் பின்னேரம் மாமி போன் எடுத்தா. அப்படி என்னதான் அம்மாக்கு அவா சொன்னாவோ தெரியாது. அம்மா வின் முகம் இருண்டது. என்ன என்பதாய் அம்மாவை நோக்கினேன்.

“டேய்....! அவள் ஆனந்தி ஆரோ கூடப் படிச்சு சீக்கியனோடு ஓடிப்போட்டாளாம்.... தாயை மாதிரித்தானே இருக்குங்கள் ஒடுகாலியின்....” அம்மா கத்திக் கொண்டிருந்தாள்.

பிடித்தவனோடு அவள் ஓடினால் எனக்கென்ன? இப்ப கம்மா ஓண்டுக்கும்

லாயக்கில்லாதவன் எண்டு என்னைத் திட்டுறா. ச்சி.... நான் ஒரு விசரன். அன்டைக்கே அவளைக் கூட்டிக் கொண்டு எங்கயாவது ஓடிப் போயிருக்கவேணும்.

串 串 串

“அட நம்ம சிவத்தாற்ற பொடியனோ..... என்ன, பெரிய யோசினை போல...?” சூரல் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்க்கையில் குணம் அண்ணை வெத்திலைக் கறை படிந்த பற்கஞ்டன் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

“ச்சி.... எனக்கென்ன யோசினை...? வீட்ட இருக்க பொழுது போகேல்லை. அதுதான் சம்மா இஞ்சு வந்தனான்....” என்று சூறிய நான் அவரது அடுத்த கேள்விக்கு வாய்ப்பாளிக்காமல் சட்டென எழுந்து வீடு நோக்கி நடக்கலானேன்.

வீட்டுக் கேற்றறைத் திறந்து கொண்டு நான் உள்ளே வருவதை அம்மா கவனிச்சி ருக்க வேணும்.

“என்ன துணிவிலையாம் அவள் அவனுடன் ஓடிப் போனவள்....? அவன் நாளைக்கு விட்டுட்டுப் போடுவான்....” அம்மா பொரிந்து கொண்டிருந்தாள்.

“அப்பிடி அவன் விட்டுட்டுப் போனால், அம்மா நீ மறுத்தாலும் நான் அவளைத் தான் திரும்பவும் கவனிச்சி கட்டிக் கொள்ளுவேன்’ என்ற உறுதியான முடிவு டன் எதையும் கவனிக்காதவனாய் வீட்டில் நுழைந்தேன், நான்.

உப்பு சிகிட்டு

மாய ஒளி சீஞ்சி
முகில்கள் வனைந்தாழும்

மாலைப் பொழுதின் கருக்கிருட்டுல்
விவசிக்கியறுதேன்,
குப்பை வீசுவதற்காக.

எழிர்வட்டுக்காளி எதிர்ப்பட,
இவள் என்ன இப்பழையே இருக்கிறான்? எல்லாப் பிரச்சனைகளையும் சமாளித்து
சீரித்துக் கிஙாம்மெடை இநுப்பது எப்பழை
கீடுக்கு வீட்டு ஆயிவழாவின் குரல்.

ஆம்புளைகளுடன் சீரித்துப் பேசுறானே,
விடக்கில்லாமல்!
ஐப்போ, ஆயுங்களினான்றால் எனக்கு
கரப்பான்புச்சி போவாச்சே....!

முபாரக்கும்யா
என்ன ஒருமாதிரி இருக்கிறான்?
புள்ளை இண்டாகியிருக்குமீடு
தேவைதான் ஓந்தாவது புள்ளை.

முக்காட்டை இழுத்து
முகத்தை மூழ
திரும்பி நடக்கிறேன்,
குப்பையை வீசிவிட்டு
குப்பையில் கீட்டது இழன்று நாற்றுமிடூத்து
குப்பையாகிப் போன மனதுடன்.

மொப்பாப் போன பத்து

மதிலின் இருக்கில் ஒரு
மாமரம் வளர்ந்தது.

நீஞ்றி நீஞ்றிரி
வளர்க்காவிழிழும்
தானுறி, தான் கேழு
தன் வேர் பரப்பும் மரம்.....

நானை நீஞ்வத்து நீற்பது யார்கள்
வேர் கிளைந்த மரமாலி
தூர் விட்டுப்போன மதிலாலி

மதிலின் உறுதியில்,
சிடங்காத தீர்த்தில்
தலை வஶாங்கிய மாங்கள்று
கேட்டது.

“கந்டா சிளக்கியமாலி”
“யாநும் இருக்கும் இடத்தில்
அநுந்து கிஙாம்டால்
எல்லாம் சிளக்கப்போமே....”

மதில் சிளக்காமல்போன பதில்.

இரத்துப் போன ஏந்தங்கள்

—வெற்றிவேல் துஷ்யந்தன்

ஏதோ யோசனையில் ஆழந்தவனாகத் தன்னிலை மறந்து முற்றத்து நித்திய கல்யாணி மரத்தின் இலைகளை ஒடித்துக் கொண்டிருந்தான், விந்தன். வழுமை போல ணரி அன்று அவன் முகம் சரியில்லை. யோசித்துக் கொண்டேயிருந்தான். காலையில் கோயிலுக்கு சென்று கும்பிடுவேட்டு, வீடு நோக்கி வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய மனம் ஏதோ ஒரு துன்பம் வர இருப்பதாக எண்ணி சலனப்பட்டவாறே இருந்தது. விந்தன் குடும்பத்தில் முத்தயின்னை. ஒரு தமிழியும் தங்கக்கியும் கீழ் வகுப்பில் படிக்கின்றார்கள். விந்தனுடைய தந்தை தபால் தினைக்களத்தில் வேலை செய்கின்றார். அன்று புதன்கிழமை வழுமை போல எட்டரைக்குத் தகப்பன் மோட்டார் வண்டியில் வேலைக்கு செல்ல ஆயத்தமானார். விந்தனும் தாயும் அவரை அனுப்பி வைத்தார்கள்.

நேரம் எட்டே முக்கால் இருக்கும் விந்தன் வீட்டுத் தொலைபேசி ஓங்கி ஓலித்தது. விந்தன் ஓடிச் சென்று எடுத்து “ஹலோ” என்றான்....

“தமிழ் நான் அப்பா கதைக்கிறன்”

“என்னப்பா... இப்பதானே போலீங்கள்?”

“தமிழ் ஒருதருக்கும் சொல்லாமல், உடனே புளியடிச் சந்திக்கு வா” குரல் தளர்வடைந்தது.

‘ஐயோ கடவுளே அப்பாக்கு என்ன நடந்தது?’ விந்தன் பதைபதைத்துக் கொள்கின்றான். உடனே புளியடிச் சந்தியை நோக்கி விரைகின்றான். ‘கடவுளே காலம் என்ற மனம் இப்பிழியும் அப்பிழியும் இழுபரிஞ்சது இதுக்குத்தானா?’ என்று பல கேள்வி கள் அவன் மனக் கடவில் மூழ்கி எழுந்தபடியே இருந்தது. ஒரு மாதிரி புளியடிச் சந்தி யைச் சென்றவடைந்தான். சந்தியில் கூட்டம். இவற்றுக்கு நடுவே தந்தையின் மோட்டார் வண்டி சிதறுண்டு கிடப்பதை அவதாளித்தவன் உடனேயே தகப்பனிடம் சென்று “என்னப்பா நடந்தது?” என்று கேட்கிறான்.

“தமிழ்! இப்ப கதைக்க நேரமில்ல. உடனே ஆஸ்பத்திரிக்குப் போவம் வா” என்றார்.

எதிரிலே இன்னொரு வண்டி சுற்றுச் சேதங்களுடன் சரிந்து காணப்பட்டது. தந்தையின் மணிக்கட்டு கைப்பகுதி வீங்கி யிருந்தது. தந்தையின் கோலம் அவனை அறியாமலேயே அவனுடைய கணகளை குளிப்பாட்டத் தொடங்கியது.

“சரி வாங்கப்பா, போவம்” என்று செல் வதற்கு ஆய்த்தமாக, கூட்டத்தில் நின்ற வர்களில் ஒருவர்,

“தமிழ் உன்ற அப்பாவிலதான் பிழை. அவர் தான் கொண்டந்து இடிச்சவர்” என்றார்.

விந்தன் உடனே “அண்ண இப்ப சரி பிழை பற்றி கதைக்கிற நேரமில்லை. நாங்கள் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போறம்” என்றான்.

“சரி சரி. போகேக்கு முந்தி ஒரு ஜியாயிரம் ரூபாவை அந்த எதிரில் வந்த மோட்டச் சைக்கிள்காரர் தமிழிக்குக் குடுங்கோ” என்றார்.

நோக்கி தகப்பனைக் கூட்டுச் சென்றான். அவன் மனத்திரைகளில் வக்கிரம் நிறைந்த அவர்களுடைய பேச்சொலிகளை ஒருமுறை மீட்டுப் பார்த்தான். என்ன சனங்கள் என்ற வெறுத்துக் கொண்டான். ஆஸ்பத்திரியை சென்றடைந்த தும் வைத்தியர் கூறினார், “தமிழ், பொலி ஸிக்கு இன்போம் பண்ணனும்”

“டொக்டர் அப்பா ஆடு குறுக்கை போய் தான் விழுந்தவர். மற்றுப்படி ஒண்டுமில்லை” என உடனே கூறினார். கூறியதும் தந்தை விந்தனைப் பார்க்க கணக ளால் சைகை செய்து கொண்டான், விந்தன்.

“அப்பிடியெண்டால் பிரச்சினையில்லை தமிழ். அப்பாக்கு எக்ஸ்சே எடுக் கோணும் பதினாலாம் வாட்டில் விடுறம் தமிழ்” என்றார்.

“சரி, டொக்டர்” என்று விந்தன் கூறினான்.

தந்தையோடு அருகில் இருந்தான் விந்தன். நேரம் நான்கரை ஆனது. தகப்பன் விந்தனைப் பார்த்து “தமிழ் நீ வீட்டை போட்டு காலமை வா. எனக் கொண்டுமில்லை” என்றார்.

தந்தையின் வார்த்தையைத் தட்ட முடியாது, அவரிடம் இருந்து விடை பெற்றுச் சென்றான்.

பஸ்சிற்காக காத்திருந்தான், பஸ் நிலையத்தில். 750 வழி இலக்க பஸ் வண்டி வந்ததும் ஏறிப் பின்னிருக்கை

பில் அமர்ந்து கொண்டான். பஸ் புறப்படத் தயாரானது. வேகம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. அந்த வேகத்திற்கேற்ப அவன் மனமும் ஒடுத் தொடங்கியது.

‘ச.... ஆரட்டப் பொய் சொன்னாலும் டொக்டர்மாரிட்ட பொய் சொல்லக் கூடாதெண்டு சொல்லுவினாம். நான் பொய் சொல்லிப் போட்டனே’ என்று அவன் மனம் அங்கலாய்ப்புப் பெற்றது. காலையில் அந்த சனக் கூட்டத்தில் நடந்த சம்பவம் அவனை நிலைகுலைய வைத்தது. பஸ் ஆரியகுளம் சந்தியை அடைந்ததும், ஒருவர் பஸ்கிவேயே ஏறினார். கையிலே ஒரு பை. மறுகையில் ஒரு வெள்ளைப் பேப்பர். ஏறியவர், பயணிகள் இருக்கையைப் பார்த்து, “ஜயா என்ற பெயர் முத்து வேல். நானும் என்ற குடும்பமும் போன வருஷம் சண்டையில் அகப்பட்டு மீண்டு வந்தனாவ்கள். எனக்கு மூன்று பொம்பி ஈளப்பிள்ளையள். மூண்டும் சின்னதுகள். முத்ததுக்கு நெத்திக்குள்ள செல்துண்டு கிடக்குது. என்ற குட்டியள் பசியால் துடிக்குதுகள். ஏதாவது தாருங்கோ!” என்று கதற்த் தொடங்கினார். அவர் குரவிலும் தோற்றுத்திலும் விந்தனுக்கு சந்தேகம் வரவில்லை. வரவும் நியாயமில்லை. அந்த முகத்திலும் அவர் வார்த்தைகளிலும் உண்மையின் புறத்தோற்றம் வெளிப்பட்டது. பயணிகள் ஒவ்வொருவரிடமும் கையை நீட்டிக் கொண்டு வருகின்றார். எவரும் எதுவும் கொடுக்கவில்லை. நேராக வந்தவர், விந்தனிடம் கையை நீட்டியதும் பொக்கற்

றில் கிடந்த ஜம்பது ரூபாவை விந்தன் அவரிடம் கொடுத்தபோது, அந்த மனி தன் கைகளால் கும்பிட்டு விட்டுச் சென்றார், மிதி பலகையை நோக்கி.

பஸ் இருபாலையைச் சென்றடைந்தது. பயணிகள் எல்லோரும் விந்தனை ஏதோ தவறு செய்தவனைப் பார்ப்பது போலப் பார்த்தார்கள். எதுவும் புரியாதவனாய் இருந்தான், விந்தன். அப்போது முன் இருக்கையில் இருந்த ஒருவர் விந்தனைப் பார்த்து, “தமிழ் உனக்கென்ன விசேரே? காசு கிடந்தால் என்ன வும் செய்யறதே? உப்பிடி எத்தின ஏமாத்துப் பேர்வழிகள் வருவினாம். எல்லாருக்கும் குடுப்பியோ? எங்களிடத் தாகில்லாமலே நாங்கள் பேசாம் இருந்தனாவ்கள். ஏதோ உண்ணட்டத்தான் கிடக்குறமாரி ஆறுராய்!” என்றார். கூட இருந்தவர்கள் “அதுதானே” என்று ஆமாம் போடத் தொடங்கினார்கள்.

விந்தன் எதுவும் பேசாமல் கண்களை இறுக்க முடியபடி இருக்கையில் சாய்ந்து கொண்டான். ‘கடவுளே என்ன சனங்கள் இதுகள் என் இப்படி?’ என்று தனக்குள் ஓயே கேள்விகளைத் தொடுத்திருந்தான். ‘காலயில் என்னெண்டால் அங்கக்காசுக்கு அடிப்படையின் இஞ்சு இப்ப காசு போட்டத்தற் என்னைத் திட்டுதூகள்.’ என்று காலை நடந்த சம்பவத்தையும் இப்போது நடந்த சம்பவத்தையும் நினைத்து நினைத்துத் தனக்குள்ளேயே புழங்கிக் கொண்டான் விந்தன்...

கடுமீண்டு

மல்லிகை சமீப காலமாகப் புதுப் பொலிவுடனும் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளுக்கே உரித்தான எளிமை வெளிவரக் கூடியதைப் பார்க்கக் கூடியதாகவுள்ளது.

சில நாட்களுக்கு முன்னர் எழுபதுகளில் வெளிவந்த மல்லிகை இதழ்களையும் இப்போது வெளிவரும் சில இதழ்களையும் பக்கம் பக்கமாகப் பார்த்து, பார்த்து எனக்குள் எடைபோட்டுக் கொண்டேன்.

அன்று 40 வருடங்களுக்கு முன்னர் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த மல்லிகை இதழ்கள் சிற்றிலக்கிய ஏடுகளுக்கே உரித்தான வெளிறிய தன்மையும், சில பக்கங்களில் அதீத மை அப்புதல்களும், அட்டைப் படங்கள் சரியான கலர் இணக்கமற்றும் ஏதோ எழுத்துக்களை ஊன்றிக் கவனித்து வாசித்தால்தான் புரியும்படியும் இருந்தது.

ஆனால், இன்று அச்சக வளர்ச்சியுடன் மல்லிகையின் வளர்ச்சியும் வெகு துலாம்பர மாகத் தெரிகிறது. திரும்பத் திரும்ப ஒரே வட்டம் எழுதுவதைத் தவிர்த்துக் கொள்ளுக்கள்.

சிற்றிலக்கிய ஏடுகளுக்கே இயல்பான், குண்டு கட்டிக்குள் குதிரை ஒடிடிச் செல்லும் கருத்துப் பரிமாணங்களில் இருந்து வெகு தூரம் விலகி, பலப் பல பிரச்சினைகளை உங்க என்று கோணத்தில் அணுகி எழுதி வருகின்றிர்கள்.

சிற்றிலக்கிய ஏடுகளில் இத்தகைய சிந்தனைப் பெருவட்ட எழுத்து நடை அலசல் காணக் கிடைக்காதலை.

இன்னுமொன்றையும் குறிப்பிடத்தான் வேண்டும்.

நீங்கள் ஆசிரியர் என்ற சுய கணிப்பீடில் உங்களைப் பற்றி அதிகமாக மல்லிகையில் கட்டுரைகளை வெளியிட்டு வருவதாகவும் குற்றச்சாட்டொன்று இலக்கிய உலகில் நிலவி வருவதை நீங்கள் கவனத்தில் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

என்னதான் குறை நினைவுகள் மல்லிகை இதழைப் பற்றிச் சொல்லப்பட்டாலும், மல்லிகையின் தொடர் வரவு, இலங்கை மண்ணில்- இந்த யுத்தச் சூழ் நிலையிலும், தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டேயிருப்பது தனி மனித சாதனைகளில் ஒன்று என்பதையும் நாம் மறந்து விடவில்லை.

எம்மைப் போன்றவர்கள் ஓய்வாக இருந்து கொண்டு, மல்லிகை மீது அடிக்கடி கணை

தொடுக்கலாம். அதற்கான பாரிய விலை தினசரி கொடுப்பவர்கள் நீங்கள். எனது கருத்தையும் கவனத்தில் கொள்ளுக்கள்.

ம. முருரன்.

தெல்லிப்பளை

ஓரு முக்கியமான சங்கதியை எனது கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்ததற்கு எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அதாவது, நான் ஆசிரியர் என்ற மோதாவில் என்னைப் பற்றிய தனிப் பட்ட தகவல்களுக்காக மல்லிகையின் பக்கங்களைத் துடிப்பிரயோகம் செய்வதாக இலக்கிய வெளி உலகில் ஒரு பேச்சு அடிபடுவ தாகக் குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள். இந்தத் தகவலை எனது கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்ததற்காக உங்களுக்கு எனது மனமார்ந்த நன்றி.

இலக்கிய உலகில் நான் பல கட்டங்களைக் கடந்து வந்தவன். அரசியலில் பங்கு கொண்டு இயங்கி வந்தவன். வசனங்கள் விரும்பிக் கேட்கும் வாக்கு வன்மை பொருந்திய பேச்சாளன். நீண்ட நெடுங்கால எழுத்தாளன். இலக்கிய ஜாம் பவான்கள் என நாம் கருதிய பல எழுத்தாளர்கள் ஆரம்பித்துத் தோற்றுப் போய் விட்ட சிற்றிலக்கிய ஏட்டை, இந்த மாபெரும் உள் நாட்டு யுத்தப் பின்னணியிலும் யாழ்ப்பாணத்திலும் தொடர்ந்து தலை நகரிலும் நடத்திக் கொண்டு வருவன்.

எனவே யார் என்ன சொன்ன போதி லும் நானொரு வரலாற்றுக்குரியவன். வரலாற்றைச் சிருஷ்டிப்பவன்.

50. வருடங்களுக்கு முன்னர் முதன் முதலில் ஸ்ரீலங்கா சாவுறித்திய மண்டலப் படைப்பிலக்கியப் பரிசை முதன் முதலில்

கண்டியில் பெற்றுக் கொண்டு, நான் யாழ் ப்பாணம் திரும்பிய செய்தியை வீரகேசரிக் கெல்லத்துரை, ‘பரிசை பெற்றுத் திரும்பிய தொமினிக் ஜீவாவைக் காண யாழ். மேயர் தலைமையில் யாழ்ப்பாண நகரமே திரண்டு வந்திருந்தது! என நான்கு கலம் தலைப்பில் செய்தியாக வெளியிட்டிருந்தது, வரலாற்றுச் செய்திகளில் ஒன்று.

அந்தக் கால கட்டத்திலிருந்தே, என்னை நானே வெளிப்படுத்திக் கொண்டு, வாழ்ந்து வருபவன். பொது வாழ்க்கையில் வெகு கவனம் செலுத்தி வருபவன்.

என்னைப் பற்றி இங்கு வரும் பக்தரிகளைகளில் மாத்திரமல்ல, தமிழகப் பத்திரிகை, சஞ்சிகைகளிலும் செய்திகள் அடிக்கடி வருவது இலக்கிய உலகம் தெரிந்து ருக்கும் சங்கதி தான்.

இன்னைய கால கட்டத்தை விட, நாளைக்கும் வரலாற்றில் வாழும் மனிதன் என்ற உள்ளுணர்வு எனக்கு எப்போதுமே உண்டு. எனவே தான் நாளை என்னைப் பற்றி உண்மைச் செய்திகளைத் திரிப்பாமல் பிற சந்ததி அறிந்து கொள்வதற்கு நான் மல்லிகைப் பக்கங்களைப் பயன் படுத்திக் கொள்ளுகின்றன தவிர, எனது சுய வியாபாரத்திற்காவல்ல என்பதை என்னைப் புரிந்து கொண்டவர்கள் தெளி வாகத் தெரிந்து கொள்வர்.

என் சம்பந்தமாகத் தகவல் வரும் சிறு துண்டுப் பேப்பர்ச் செய்தியைக் கூட, நான் தவற விட்டு விடுவதில்லை.

“எட! இண்டைக்கு அது ஒரு கடதாசித் துண்டு. கவனமாக எடுத்து வை! நாளைக்கு அதுவும் ஓர் ஆவணமாகக் கூட இருக்கலாம்!” என என்னை ஐம்பதுகளில் நெறிப்

மல்லிகை செப்ரெம்பர் 2010 64

படுத்தியவரே, ரஸிகமனி கனக செந்தில் நாதன் தான்.

பத்திரிகைகளில் என்னைப் பற்றிய அவதாரான தகவல்கள், செய்திகள் வந் தால் அவற்றைக் கூட ஒரு நீளமான கொப் பியில் வெட்டி ஒட்டி, திகதியும் பதிந்து வைக்கப் பழகியிருந்தேன்.

50களில்- இருந்தே இந்த ஆவணப் பதிவுப் பழக்கம் எனது இலக்கியப் பதிவுகளில் ஒன்றாகவே விளங்கி வந்துள்ளது. பல ஒட்டுப் புத்தகங்கள் இன்றும் கூட எனது கைவசம் உண்டு. பிற்காலப் பெறு பேறுதான் எனது சுயவரலாறான ‘எழுதப் படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்’. அதன் இரண்டாம் பகுதியும், தொடர் ந்து தமிழ் வாசிக்கத் தெரியாதவர்களுக்காக ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பாக வந்தது தான்.

இப்பொழுது தமிழில் வெளிவந்த எனது சுயவரலாற்று நாளைச் சிங்களத்தில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட ஆவண செய்துள்ளேன்.

தமிழ்- சிங்களம்- ஆங்கிலம்! இங்கிலாந்து, கனடா, அவஸ்திரேலியாவிலிருந்து கொழும்பு வரும் நன்பர்கள் தாங்கள் வாழும் நாட்டு இலக்கியக்காரர்களுக்காக எனது சுயவரலாறு ஆங்கிலநாளைக் கேட்டு வாங்கிச் செல்கின்றனர். நாளை சிங்களச் சகோதரர்களும் என்னை அணுகலாம்.

தங்கள், தங்களது ஆட்சி வரலாறை, பிரபலமானவர்கள் சுய வரலாறுகளை ஆவணப்படுத்தி, பிற்காலச் சந்ததிக்குக் கையளித்துப் போகாததுதான் தமிழன் செய்த மிகப் பெரிய வரலாற்றுத் தவறு. இன்று கூட நான் மனசார நம்புகின்றேன்.

டொமினிக் ஜிவா

கடிதம் 2

மல்லிகை மாத இதழ்களை ஒழுங்கு தவறாமல் தொடர்ந்து படித்து வருபவன், நான்.

ஆரம்ப கால வருஷ கால கட்டங்களில் ஒரு சில இதழ்கள் தவறிப் போனமையால் நான் வாசிக்க இயலாமல் போனது உண்மைதான்.

உங்களது தனிமனித் பாரிய உழைப்பை உங்களை விமரிசிக்கும் குறைகண்டு பிடிக்கும் வாசகர்களில் ஒரு சிலர்கள்குகொள்ளாமல் கூம்பா குறுட்டாம் போகில் விமர்சித்து வருவதும் உண்மைதான். அவற்றை நாம் கணக்கில் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது.

தனி மனிதனாகத் தன்னந் தனியனாகவே நின்று அரை நூற்றாண்டுக் கால கடம் வரைக்கும்- அதிலும் பாரிய உள் நாட்டு, யுத்த நெருக்கடிகளுக்கு மத்தியிலும்- இடம் பெயர்ந்து, இடம் பெயர்ந்து, சஞ்சிகையைத் தொடர்ந்து வெளியிட்டுக் கொண்டு வருவதென்பதே, அசர சாதனை தான்!

இன்னமும் ஒரு சில ஆண்டுகள் கழி ந்து விட்டால் ஜம்பதாவது ஆண்டு, மல்லிகைக்குப் பிறந்து விடும்!

தமிழ் வரலாற்றுப் பின்னணியில் ஒரு இலக்கியச் சிற்றேடு அரை நூற்றாண்டுகளைத் தாங்குப் பிடித்து நிலைத்து வருவதே பிற்சந்ததிக்கு ஒரு புதுத் தெம்பையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டும் என்பதே எனது திடமான நம்பிக்கை.

ச.சர்வேஸ்வரன்.

நெல்வியடி

மல்லிகை ஆவணி இதழ் கிடைக்கப் பெற்றேன். நன்றி! மக்களின் உண்மையான பாதுகாவலர்கள் அரசியல்வாதிகள் வர்கள்; எழுத்தாளர்களும் இலக்கியவாதிகளுமான புத்திஜீவிகளே ஆவர்; என்பது எனது ஆணித்தரமான கருத்தாகும். இந்த வைகையிலே மூவினங்களையும் சேர்ந்த இலக்கியக் கர்த்தாக்களையும் அழைத்து மாநாடு நடத்த இருக்கும் கொடகே நிறுவத்தினரை எவ்வளவு பாராட்டினாலும் தகும்.

இரண்டாவதாக ‘இழப்பு’ என்ற குறுங்கதை பற்றி (பக:7) ஒரு சில வார்த்தைகள் கூற வேண்டும்.

Trial marriage, Living Together போன்ற மழுக்கங்கள் மேற்கு நாடுகளுக்குச் சில வேளை பொருத்தமானதாக இருக்கக் கூடும். ஆனால், எம்மவர்களும் இத்னைப் பின்பற்ற முனைந்தால், எமது தமிழ்க் கலாசாரத்தை அழிப்பதற்கு வேறு எதிரிகள் தேவைப்படமாட்டார்கள்.

அடுத்தது மிக முக்கியமான விடயம். மூல்லைக்குத் தேர் ஈயந்த மன்னனைப் போல, மல்லிகைக்கு மனிமஹாலை மணியம் பரிசாக அளித்தார் என்பதும் இலக்கிய வரலாற்றில் பதியப்படப் போகும் ஒரு செய்தி ஆகும். திரு. கே. எஸ். மணியம் அவர்களுக்கு மல்லிகை வாசகர்களாகிய நாமும் நன்றிகளை கூறிக் கொள்கின்றோம்.

கா. தவபாலன்.

பேராதனை

கலாநிதி க.குணராசா அவர்களது சுயசரிதையின் 10ம் பகுதி பார்த்து இன்புற றேன். இன்று எம்மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் இலக்கியக் கொள்கைப் பிடிப்பு மிகு கல்விமான்.

ஆயிரம் ஆயிரம் மாணவர்களின் துரோனர் அரசியல்வாதியாக வந்து தமிழர்களுக்கு அவர் சேவை செய்வது நல்லது. எனி னும், இதுகாலும் அவர் உழைத்த கெளரவத்தை அவர் தெரிவி செய்யும் பொருத்தமற்ற அரசியல் தடங்கள் பழுதாக்கி விடுமோ என்ற எண்ணம் எம்மைக் குடைகிறது.

யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டைத் தன் தாய்போல நேசிக்கும் ஓர் மகத்தான மனிதர் என்பது எனது கருதுகோள். எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெள்ளவத்தை சொர்க்கம் என்று ஒழிழாக வருகிறார்கள், தங்கக்கூட்டுக்குள் வாழ்க்கைப்படுவதற்காக.

தன்னாலான கனதியான பணியைச் செய்த குணராசா அவர்கள் இதுவரை பல பதவிகளை வகித்தவர். குறிப்பாக எனது பகுதியான கிளிநெராசியில் ஆணையாளராக இருந்தபோது கவையான தடங்களை இலக்கியத்துக்கும் சமூகத்துக்கும் பதிவு செய்திருப்பதாக நான் என்னுகிறேன்.

மல்லிகையில் தனது சுயசரிதையை ஆழ்துவது மல்லிகைக்குப் பெறுமை. அதன் வாசகர்களுக்கும் பெறுமை. இந்தியர்கள் பாகிஸ்தானிலிருந்து சிதறிவிட்டது போல, இலக்கைத் தமிழர்கள் சிதறாக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். பெறுமையிகு தொன்மையும், தொன்மையிகு வரலாற்றையும் சிறப்புமிகு பண்பாட்டையும் செம்மையான மொழி அமைப்பையும் உடைய தமிழர்கள் அப்போதைக்கப்பட்டு வரலாற்றை விருப்பத் தோடு பதிவு செய்யவில்லை. இதனால் பெறும்பானமைச் சமூகம் குதியாங்குத்துக்கு கிறது என்பதுதான் உண்மை.

குணராசா அவர்கள் வரலாற்று அறி

- மலர் சொற்று வாழ்த்துகின்றது, மல்லிகை
- திரு திருமதி வன்னியகுலம் தம்பதியினரின் மகள் அபிராமிக்கும்
- திரு திருமதி டி சில்வா தம்பதியினரின் மகள் தீக்ஷனாவக்கும்
- சமீபத்தில் கொழும்பில் மிகக் கோலாகலமாகத் திருமணம்
- வைபவம் நடந்தேறி முழந்தது.
- மண மக்களை, மல்லிகை நெஞ்சார வாழ்த்தி, மகிழ்ச்சின்றது.
- -ஆசிரியர்

வையுமுடையவர். வரலாற்றை கவைப்பட தனது நூல்களில் எழுதி வைத்துள்ளார். ஒரு முன்மாதிரியாக யாழ் குடாநாட்டுக்குள் வாழ்ந்து வருகிறார்.

உங்கள் வாழ்வு முறையால் பல பிற போக்கு, சுயநலமிகளுக்கு நல்லசேதி சொல்கிறீர்கள், சேர். ஒருநாள் உங்களை உங்கள் வீட்டில் சந்தித்து கதைக்க விரும்புகின்றேன், சேர்.

தமிழர் முழுப்பேருக்கும் நல்ல அரசியல் வழிகாட்டியாக இருங்கள். உங்கள் துறை என்றோ தெரிவு செய்தால் நீங்களும் அடையாளத்தைக் குறைத்துக் கொள்வீர்களோ என எண்ணுகிறேன்.

'இந்தியத் தமிழர்கள் ஆக இந்தியாவில் மட்டும் தான் வாழ்கிறார்கள். ஆவூ... இலங்கைத் தமிழர்களோ உலகம் எங்கும் வாழ்கிறார்கள்' என ஒரு முத்த படைப் பாளி ஒரு சிறுக்கைத் தொழுப்பு வெளியீட்டு விழாவில் மார்த்தடிக் கொண்டார்.... எனக்கு அவர்மீது ஆத்திரமும், களிவிரக்கமும் தான் ஏற்பட்டது.

இப்படி சிதறிப் போவது தங்கள் அடையாளத்தை தொலைத்து வருகின்றமைக்கு காரணமாகின்றது என்பதைப் பலர் மறந்து விட்டு விட்டார்கள்.... சிதறிப் போன இந்தியர்கள் பற்றி 'ஞானம்' சஞ்சிகையில் சண்முகவிங்கம் அவர்கள் அருமையான கட்டுரையான்றை எழுதியுள்ளார்.

எனவே, உங்களால் முடிந்தால் தமிழர்களின் எதிர்கால வாழ்வு அமைய வேண்டிய திசையை (வழிகாட்டுங்கள்) காட்டுங்கள்.

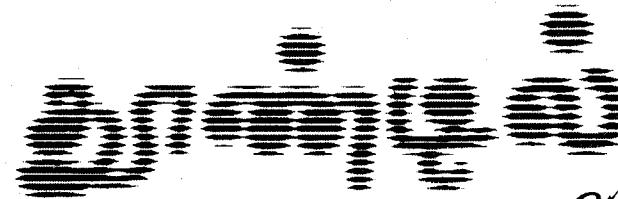
நீங்கள் நீடு வாழ வேண்டுகிறேன். தொடர்ந்து நாவல் எழுதுங்கள். உங்களை ஒருவரும் விலைக்கு வாங்கிவிடக் கூடாது என்று எண்ணுகிறேன்.

தமிழ்த் தொண்டனாக இருங்கள்.

பெருமாள்கணேசன்.

கிளிநோச்சி

பிற்குறிப்பு: தமிழர்களின் அரசியல் சிந்தனைகளையும் அவற்றின் தடங்களையும் பண்பாட்டு தளம்பலையும் எதிர்கால எதிர்வுகூறலையும் அடக்கிய நால் ஒன்றை நீங்கள் தரவேண்டும்.

— டொமனிக் ஜிவா

தூண்டில் பகுதிக்கென ஏராளமான கேள்விகள் வருகின்றன. இதில் அம்படைச் சோகம் என்னவென்றால் பல கேள்விகள் தூமர்றுவையாகத் திகழ்கின்றன. மல்லிகையில் தொடர்ந்து பாங்கப்படும் பக்கங்கள் அந்தக் காலத்திலிருந்து இந்தத் தூண்டில் பகுதிதான். இதுவெறும் கேள்வி-பதில் பக்கங்களல்ல. இது பரஸ்பரம் அறிவை விருத்தி செய்தத்தக்கதான் பகுதி என்பதைப் பலரும் ஓட்டுக் கொண்டுள்ளனர். எனவே கேட்கும் கேள்விகளைச் சம்மா போக்குவரதைக் கேட்காமல் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் கேப்பது நல்லது. நானை ஒருநாள் நூலுறவில் தொகுக்கப்படும் தூண்டில் கேள்விகளில் உங்களுடைய கேள்விகளும் கூட இடம்பெறவாம். ஆசிரியர் பற்றிய தனிப்பட கேள்விகளைத் தயவு செய்து தவிர்ப்பது நல்லது.

-ஆசிரியர்

ா தூண்டிலுக்கு கேள்விகள் வருகின்றனவா?

கோப்பாய்

எஸ். நவநீதன்

சீ அதைபேன் கேட்கிறீர்களே? தூண்டில் பகுதிக்கு வந்து சேரும் அநேகமான கேள்விகள் எல்லாம் என்கையைப் பற்றிப் புகழ்ந்தோ, அல்லது மல்லிகையைப் பாராட்டிய வண்ணமாதான் வந்து குவிகின்றன. பெரும்பாலும் இத்தகைய கேள்விகளை நான் நிராகரித்து விடுகின்றேன்.

ா உங்கள் திறுவங்கும் எடுக்கப்பட புகைப்பங்களில் ஸீரந் புகைப்பீம் எது?

நர்கொழும்பு

ஆர். சிவநேசன்

சீ விபநாம் போரின் போது Phamthi Kim Phuc என்ற சிறுமி நேபாள் குண்டுகளால் உடலெல்லாம் வெந்து எரிந்து போக, உடலெங்கும் தீயே ஆடையாகக் குழந்தைகள் கொண்டு ஒடி வரும் புகைப்படம்தான் உலகமே வியக்கும் புகைப்படமாகும்.

நீக் உட என்ற புகைப்படக் கலைஞர்தான் இச் சம்பவத்தை நேரில் படமாக்கியவர். (இதே கேள்விக்கு முன்னாலே நான் பதில் சொன்னதாக ஞாபகம்)

ா மனிதர்களின் மார்மின் முறைக் காம்புகளின் மங்களாகக் கண்களுக்குந் திரியும் தூண்டிக்குப் பெயர் என்ன?

யாழ்ப்பாணம்

எம். கங்காதரன்

ா இல்லீ!

வால் யாற்பட்டாகவும் வியலில் ஈடுபடசன். பிரந்த திபம். அங்கேதான் நாள்கள் சிகாட்டியேற்றி மகிழும் நிலைமொ வாரா வருசம் நடந்தேறி முடியும்.

ஈ. தக்கண அன்றாக காயாக யாற்பட்டாக்கும் வெதுப்பும் சிரந்த தழுவுவதும் வாஷ்டு, வாடை, சுவ்யம் சிரந்த மகிழுவதும் குழந்த தழுவுவதும் உட்கி சிகாட்டியேற்றினால், பங்கினால்கள் போல் கால்- கீர் தழுவுவது உண்டா?

வவுனியா. எம். ஆர். ரவீந்திரன்

ஈ. இது பாருங்கோ, சென்றிஸ் இரகசியம். வெள்ளிய சொல்லக் கூடாது. நான் அப்படி ஒன்றும் வசதி படைத்த ஒருப்பத்தைச் செர்ந்துவரவன்ன. ஒன்றை மட்டும் நிச்சயாக நம்பினான், நம்மை அப்பணி ந்து, அப்படுத்தி ஒரு பொதுத் துறையில் தொடர்ந்து உழைந்து வருவோமானால், எல்கமீச் சரியாக இணான் கால்கு வீணாப்பில் சொன்ன ஒதுப்பு நீசிப்பு மிக்க மக்கள் என்னமக் கடன்காராக ஆக்கி விட மாட்டார்கள் என்பது சரிவா நிச்சயம். மல்லிங்கையில் பொருளாதார வரலாறும் அப்படிப்பட்டதுஙன!

ஈ. வீரத்தின் நிதான்த்தும் மக்களைப் பக்கும் சொல்லிந்திருப்பதை, கால்கூ நம்புக்கும் ஏற்றுவதும் விடுவிடுவதா?

கௌப்பம். எஸ். யோகேஸ்வரி

ஈ. ஒன்றைத் தெளிவாக மனசில் வைந்துக் கொள்ளுவது. இன்ய கந்தியிடத்தும் இப்பணிப்பு உணவுவட்டதும் நாம் எந்தக் காரியத்தைச் சொப்ப வெளிக்கிடப்பாலும் ஆரம்பத்தில் அது மகைப்பாக இருந்த போதிலும் கூட, நிச்சயம் அத்துறையில் நாம் வெற்றி காட்டி தீருவோம்! யத்து பயந்து பின்னாட்டியானால், அந்துறையில் நாம் வெற்றி காணவே மாட்டோம்.

45- வாழ மல்லிங்கைக்கான அப்பணிப்பு உணவுப்பொம்கள் மாந்தைல் புங்கக உருவத்தில் கால்கின்றன.

உற்கார நம்பியுமான். உ. மாநால் இடுப்புவன்

201/4, ஸ்ரீ கல்பிரசேன் வீதி, கெழும்பு 13 முகவரியில் வரிப்பவரும், மல்லிங்க துதியிலும், வெளிப்படாகுமான டெயினிக் டீகா அமெரிக்காக, மகாலூம்பு விவெகானந்த மெடு, 103A, இலக்கக்திலும் Lakshmi Printers அச்சகத்தில் கூத்திடு வெளிப்பு பெற்றது.

மக்கள் என்றுமே கைவிடமாட்டார்கள். எனது ஒலக்கியப் பெரு வாற்கக்கூடிய அகற்ற ஒரு சூக்துக் கூடாது.

ஈ. தின்முறை தாங் சிவிமாவு சிக்கி என்ற பாக்கிரிகள்? கண்டு. தூர். குணேஸ்வரன்

ஈ. இதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்கிறது. மான் இன்கூறுப் புமிக் சிவிமாகவா, நுமிக் சிவிமாகவா கந்தாக் பார்க்கின்றோம்.

ஈ. உண்மையை இன்றியங்கள் உண்டா என்ற வேற்கொள்ள எந்த வகையில் யான்திருக்கிறோம்?

தெல்லிப்பள்ள தூர். தயாரன்

ஈ. வெப்பாகவே சொல்லுகின்றோன். எனது ஒப்பு ஞானங்கள் அந்தனையைப்பும் நான் மல்லிங்கைக் காகச் செலவிட்டு வருகின்றோன். உண்மையைச் சிரான்ஸப் போவால், மல்லிங்கக்காக, ஒப்மின்ஸா மல் உழைப்பத்தில் கிடைக்கும் ஆறுதல் தான் எனக்குக் கிடைக்கும் வெப்பான ஒப்பு ஞோன்றும்.

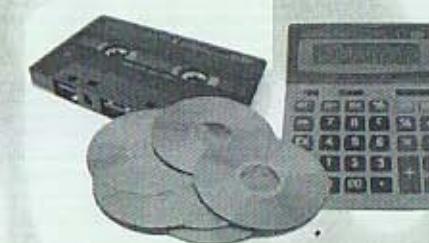
ஈ. இவளாத்தை, கந்து மானமியை, உங்களைப் பொன்றினால் என்ற ஏழ்தாங்கி கருவிக்கீர்தியை ஏற்றுவது அதில் தூர் உ. மீதுயான்கள் தீர்மும் பல்தூர் கூக்கும் ரூபா? கிற்கும் அதைப் பிஸ்கூக்கு நொய்க்கூபு உண்டா?

கந்தாரன் எஸ். கருணாகரன்

ஈ. கோவையில் நலது வீட்டில் கக்கேகக்குத்துன் இன்று வாழ்ந்து வருகின்றார், ஏஸ்வந்தி ஆச்சிரியர். சீப்புத்தில் சென்னையில் நடந்த இலங்கிய விரா விள் அவர் கலந்து கொண்டுள்ளானதையும் செப்திப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். கமார் ஆம்பந்தந்து ஆல்மூகைக்கு முன்னர் அவர் அடைப்பட்டதில் கையாண்டு எழுத்தாளர்து அடைப்பட்ட வெளி பீட்டை முன் உதாரணமாகக் கொண்டே, நாலும் மல்லிங்க இந்தகளில் எழுத்தாளர்களின் உருவாங்களைப் பதிய வைக்க முனைந்தேன் என்பதும் இன்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

Wahls Shopping Centre

Dealers in Video Cassettes, Audio Cassettes, Cd's, Calculators, Luxury & Fancy Goods

152, Bankshall Street,
Colombo- 11.

Tel: 2446028, 2441982

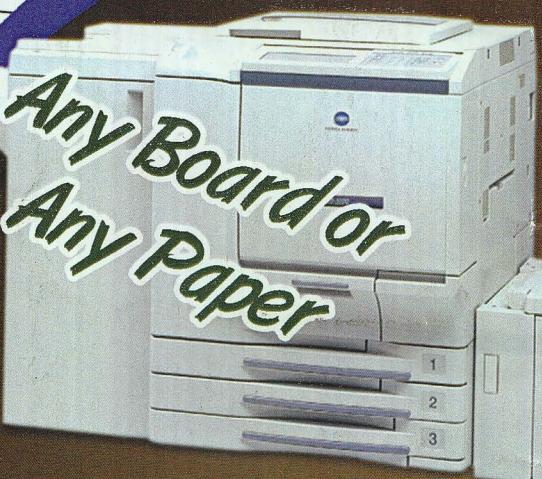
Fax: 323472

No Colour Separation

No Positive No Plates

Our Product

DATABASE PRINTING,
BROCHURES,
CATALOGUES,
SOUVENIRS,
BOOK MARKS,
GREETING CARDS,
NAME TAGS,
CD/DVD COVERS,
COLOUR BIO DATA,
STICKERS
INVITATION CARDS,
PROJECT REPORTS,
BOOK COVER,
MENU CARDS,
THANKING CARDS,
CERTIFICATES,
BOOKS, POSTERS,
CD STOMER,
PLASTIC CARDS,
SCRATCH CARDS,
VISITING CARDS.

HAPPY DIGITAL CENTRE (PVT) LTD

Digital Colour Lab & Digital Offset Press

No. 75 1/1, Sri Sumanatissa Mawatha, Colombo - 12.

Tel: +94 11 4937336, +94 11 7394592

web: www.hdclk.com, E-mail: happy2002@live.com